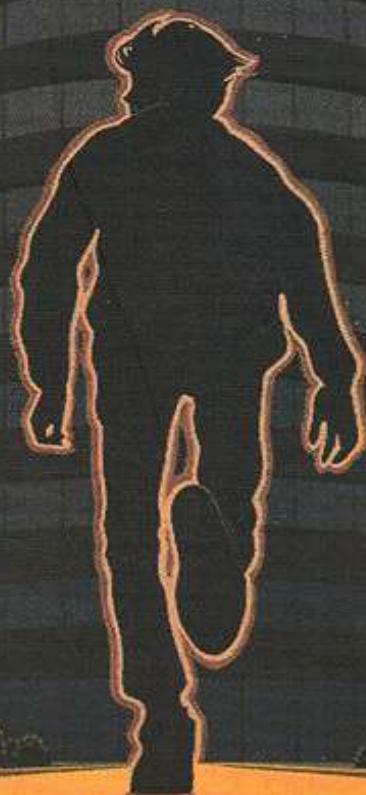

NO.6 #1

ASANO ATSUKO

Diệu Hiền dịch

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Tác Giả Asano Atsuko

Tập 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Tác Giả Asano Atsuko

Sinh tại Okayama, Nhật Bản.

Bà có nhiều bộ truyện thành công, ví như Battery đoạt giải văn học thiếu nhi của Noma Prize lần thứ 35 (1997), giải Xuất bản sách thiếu nhi lần thứ 54 (2005) của Shogakukan.

Series No.6 của bà là một kỷ lục với mức tiêu thụ trên 1 triệu bản.

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Tập 1

Năm 2013.

Tại No.6, thành phố tương lai được mệnh danh là nơi hiện thực hóa lý tưởng của loài người, Shion và Nezumi gặp nhau.

Shion là một tài năng được phát hiện từ năm hai tuổi, từ đó được nhà nước trợ cấp và nuôi dạy như một tinh hoa xã hội.

Nhưng vào sinh nhật năm mười hai tuổi, sau khi tình cờ gặp một thiếu niên tên là Nezumi, nhịp sống yên ổn và đảm bảo của Shion đã hoàn toàn thay đổi.

Tại sao tối hôm ấy tôi lại mở cửa sổ? Cuộc đời không biết đến lầm than, rên siết và đấu tranh của tôi đã vĩnh viễn nhấn nút dừng ở đó...

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nezumi ẩn mình trong hang, khẽ khàng hít thở mùi vị ẩm ướt của bùn đất. Nó thận trọng tiến từng bước chậm rãi. Hang rất hẹp, cố gắng lắm mới lách qua được, còn tối đen như mực, vậy mà nó lại thấy an tâm. Nezumi thích những nơi tối tăm chật hẹp thế này, bởi các sinh vật to lớn rắp tâm bắt nó sẽ không thể đặt chân đến. Một thoáng an toàn và yên ổn ngăn ngủi. Vai vẫn đau âm ỉ, nhưng nó không bận tâm. Đau không phải chuyện to tát, mất máu mới là điều đáng ngại. Vết thương không sâu lắm, chỉ sướt một mảng nhỏ trên bả vai, lẽ ra đã đông máu và khép miệng dần rồi mới đúng. Nhưng, miệng vết thương... Miệng vết thương vẫn nhơm nhớp và nóng râm ran. Máu tiếp tục chảy.

Chắc là bọn chúng đã bôi thuốc chống đông máu lên đầu đạn.

Nezumi cần chặt môi dưới.

Mình cần thuốc cầm máu. Không cao xa gì, chất làm đông máu hay muối nhôm là đủ. Chí ít cũng phải rửa vết thương bằng nước sạch đã.

Bước chân nặng nề, đầu óc choáng váng.

Gay rồi!

Tại mất máu quá nhiều đây mà. Thật nguy hiểm, chẳng sớm thì muộn, cơ thể sẽ không cử động được nữa.

Cũng tốt chứ sao...

Một giọng nói vang lên từ trong tâm khảm.

Mắc kẹt ở một nơi tối tăm ẩm thấp, không cửa quây được, biết đâu lại là chuyện tốt. Từ từ chìm vào giấc ngủ, ngủ lịm mãi đi và cái chết đến thật nhẹ nhàng. Chắc sẽ không đau đớn gì, có chăng chỉ cô quạnh đôi chút thôi. Không! Thật ngây thơ! Huyết áp hạ, hít thở khó khăn, toàn thân tê dại... Sao có thể không đau đớn cho được?

Buồn ngủ quá.

Buồn ngủ, lạnh, nhức nhối, không nhắc chân nổi nữa. Gắng chịu đau thêm một lát là được. Cố gượng dậy cũng chẳng để làm gì, cứ lảng lạng trốn ở đây đi. Đằng sau có kẻ đuổi theo, đằng trước không người cứu viện. Chẳng một ai dang tay trợ giúp. Đừng mơ tưởng đến chuyện sống sót nữa! Cứ chui nhủi ở đây rồi ngủ một giấc dài. Bỏ cuộc đi thôi!

Loạng choạng cất bước, tay vịn vào vách hang. Nezumi cười méo xệch.

Lời mời bỏ cuộc quả là hấp dẫn, nhưng thân thể ương ngạnh cưỡng lại. Thật phiền phức!

Một tiếng nữa. Không, ba mươi phút thôi.

Với tình trạng này chỉ có thể di chuyển thêm ba mươi phút. Trước lúc đó nhất định phải tìm ra biện pháp cầm máu và một nơi để nghỉ ngơi. Đây là điều kiện tối thiểu để sống sót.

Luồng không khí chợt biến động. Bóng tối trước mắt dần sáng lên. Nezumi nhích từng bước một, từ hang động tối tăm chật hẹp ra một nơi trống trải được bao quanh bởi bức tường xi măng màu trắng. Như Nezumi biết, độ mười mấy năm trước, chỗ này là một phần cống thoát nước được sử dụng cho đến tận cuối thế kỉ 20. So với kiến trúc trên mặt đất, hệ thống ngầm của No.6 chưa hoàn thiện. Các công trình, máy móc cũ kĩ của thế kỉ

trước vẫn còn đầy rẫy dưới lòng đất. Đối với Nezumi, đây là một nơi vô cùng lý tưởng. Nó nhắm mắt, nhớ lại bản đồ No.6 tìm thấy trong máy tính.

Đường cống ngầm này hẳn là tuyến đường K0210 bị bỏ hoang. Nếu nhớ không lầm nó sẽ kéo dài đến vùng lân cận của khu dân cư cao cấp Kronos, nhưng cũng không loại trừ khả năng gặp phải ngõ cụt giữa chừng.

Nếu đã quyết tâm sống sót, chỉ còn cách tiến bước. Hiện giờ chẳng có quyền lựa chọn hay do dự.

Môi trường dần dần thay đổi. Thay cho sự ẩm thấp ngột ngạt ban này là không khí trong lành dồi dào hơi nước. Phải, trên mặt đất vừa có một trận mưa lớn. Đây đúng là lối dẫn thông ra thế giới bên ngoài.

Nezumi hít hà hương vị nước mưa.

Ngày 7 tháng Chín năm 2013 là sinh nhật lần thứ mười hai của tôi.

Hôm ấy, một dải áp thấp nhiệt đới tăng cường, hay còn gọi là bão, hình thành chừng một tuần trước tại vùng biển Tây Nam thuộc Bắc Thái Bình Dương bắt đầu di chuyển về phía Bắc, đổ bộ vào thành phố No.6 nơi chúng tôi sinh sống.

Tôi vô cùng phấn khích. Không còn món quà sinh nhật nào hoành tráng hơn thế nữa. Mới hơn 4 giờ chiều trời đã bắt đầu âm u, gió mạnh ủa vào sân khiến cây cối nghiêng ngả, cành lá rụng tả tơi. Âm thanh rào rào nghe thật tuyệt diệu, thay đổi hẳn bầu không khí yên tĩnh ít khi có tiếng động lớn của khu dân cư.

Mẹ tôi thích hoa cỏ, nhưng còn thích cây tạp hơn. Vườn nhà tôi trồng rất nhiều đào núi, sơn trà và phong, chẳng khác gì một vạt rừng nhỏ. Chính vì vậy mà cảnh tượng hôm ấy cực kì ngoạn mục, từng gốc cây đều như gào thét, cành lá rơi rụng quăng mình theo gió, quất vào kính cửa, rồi bị cuốn phăng đi. Chính gió cũng điên cuồng nện mạnh vào cửa sổ.

Nhưng có mạnh đến đâu, những trận gió tự nhiên ấy cũng không đủ sức đập vỡ lớp kính cường lực, tôi phải mở cửa sổ mới được. Do sự vận hành của hệ thống quản lý môi trường, nhiệt độ và độ ẩm trong phòng đều được kiểm soát, không bị ảnh hưởng bởi thời tiết bên ngoài, nên tôi rất muốn mở toang cửa, để luồng không khí tươi mới cùng gió mưa ùa vào phòng.

"Shion!" Tiếng mẹ tôi phát ra từ bộ đàm. "Con đừng mở cửa sổ nhé."

"Con hiểu rồi."

"Thế thì tốt... Con biết không? Nghe nói vùng trũng ở West Block đã ngập trong biển nước, tình hình tồi tệ lắm." Nghe giọng mẹ thì chẳng có vẻ gì là tồi tệ cả.

Ngoại thành No.6 được chia làm bốn khu, East Block, West Block, South Block và North Block. Phần lớn diện tích của East Block và South Block là đồng ruộng và bãi cỏ, nguồn cung 60% rau và 50% thịt cho No.6. North Block đa phần là rừng và núi, nằm hoàn toàn dưới sự bảo hộ của ủy ban Quản lý Trung ương.

Người bình thường bị cấm lai vãng North Block nếu không có sự cho phép của ủy ban. Mà thật ra cũng chẳng ai muốn bèn mảng vào khu vực hoang dã ấy.

Ở trung tâm thành phố có một cánh rừng rộng lớn dùng làm công viên, chiếm một phần sáu diện tích No.6. Tại đó, người dân có thể tận hưởng cảnh sắc thiên nhiên theo từng mùa khác nhau, cũng có thể tiếp xúc với hàng trăm loài động vật nhỏ và côn trùng.

Phần lớn cư dân thành phố đều hài lòng với môi trường tự nhiên của nơi này, nhưng tôi thì khác. Tôi cực kì ác cảm với Tòa thị chính đứng lù lù giữa công viên. Đó là một tòa nhà lớn hình quả trứng, với năm tầng ngầm và mười tầng nổi. Ở một thành phố chẳng có mấy cao ốc như No.6, Tòa thị

chính được xem là một công trình kiến trúc đồ sộ. Dù không cao chọc trời, ở nó vẫn toát ra một khí thế đè nén khiến người ta khó chịu. Do bề ngoài trắng muốt tròn trặn, tòa nhà này còn được gọi là "Giọt Trắng". Nhưng mỗi khi nhìn nó tôi đều liên tưởng đến hạt mụn nước trên da, thế thì có khác gì mụn mọc giữa thành phố. Cảnh Tòa thị chính là bệnh viện và Cục Trị an, ba công trình kết nối với nhau bằng những lối đi trông như đường ống thủy tinh. Màu xanh bao bọc quanh chúng, trải dài tới tận khu vực nghỉ ngơi thư giãn của công viên. Động thực vật nơi đây được quản lý rất chặt chẽ. Từ chủng loại động vật cho đến tập tính thực vật (mọc ở đâu, nở hoa gì, kết quả ra sao...) tất cả đều được nắm rõ.

Thông qua hệ thống dịch vụ của chính quyền, cư dân thành phố sẽ biết được thời gian và địa điểm phù hợp nhất để thăm thú và ngắm cảnh. Đúng là một thiên nhiên bậc cao và biết nghe lời. Nhưng hôm nay chắc hẳn sẽ loạn hết cả lên.

Bởi vì bão đang đến.

Tôi mở toang cửa sổ, gió mưa tạt cả vào trong. Đã lâu lắm rồi không được nghe gió rít âm âm. Tôi dang rộng hai tay và hét lớn. Trong tiếng gió mưa dữ dội, sẽ chẳng ai nghe thấy những điều vô nghĩa mà tôi hét. Mưa lia thia rơi sâu vào cuống họng. Tuy biết thế này thật trẻ con, nhưng tôi không ngừng lại được. Mưa càng lúc càng dữ dội. Nếu cởi hết quần áo mà lao ra tắm, sẽ thoải mái đến mức nào nhỉ? Tôi tưởng tượng cảnh mình tông ngồng chạy giữa mưa gió bão bùng, chắc chắn sẽ bị cho là thần kinh có vấn đề. Nhưng đúng là một cảm dỗ khó cưỡng. Tôi lại há to miệng, hớp lấy những hạt mưa. Tôi muốn đè nén cơn kích động lạ lùng này. Tôi sợ hãi một thứ gì đó đang tồn tại bên trong mình. Thịnh thoảng, cái cảm giác cuồng loạn đó lại tấn công tôi.

Hãy tung hê đi.

Tung hê tùy thích đi.

Tung hê cái gì?

Tất cả.

Tất cả?

Bất thành linh, một tràng âm thanh điện tử vang lên, là tiếng hệ thống cảnh báo rằng môi trường phòng chuyển biến xấu. Nếu cứ để mặc kệ, cửa sổ sẽ tự đóng và khóa lại, hệ thống bắt đầu hút ẩm và điều chỉnh nhiệt độ phòng, những phần bị mưa tạt ướt, kể cả tôi, sẽ khô ráo ngay tức khắc. Tôi lấy rèm lau khuôn mặt đẫm nước mưa, rồi lại gần cửa để tắt hệ thống quản lý môi trường.

Lúc ấy, giá tôi ngoan ngoãn nghe theo hệ thống cảnh báo... Đôi khi tôi đã nghĩ vậy. Bây giờ, nếu tôi lựa chọn đóng cửa sổ, ở yên trong căn phòng khô ráo có nhiệt độ thích hợp, cuộc đời tôi sẽ khác hẳn. Chẳng phải tôi hối hận, tôi không hề có ý đó, chỉ cảm thấy khó tin. Việc tôi tình cờ mở cửa sổ vào ngày 7 tháng Chín năm 2013, khi cơn bão đổ bộ, lại thay đổi hoàn toàn một thế giới đang được điều hành chặt chẽ. Thật không sao tin nổi!

Tuy không tin vào thần thánh, nhưng từ tận đáy lòng, tôi vẫn sâu sắc cảm nhận được cái gọi là bàn tay tạo hóa.

Tôi tắt nguồn điện, âm báo ngừng bật, trong phòng yên tĩnh trở lại.

"Hi."

Sau lưng bỗng vang tiếng cười nho nhỏ. Tôi quay phắt lại theo phản xạ, rồi giật mình thốt ra một tiếng.

Đứng đó là một thiếu niên, toàn thân ướt sũng. Nói cho đúng thì mất một lúc tôi mới nhận ra là thiếu niên. Cậu ta để tóc dài ngang vai, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tóc che khuất, hai cánh tay và phần cổ lộ ra khỏi áo sơ mi cũng rất mảnh khảnh. Tôi không xác định được là nam hay nữ, cũng chẳng

nhìn ra còn trẻ hay đã cứng tuổi. Trên hết, tầm mắt và ý thức của tôi bị cuốn cả vào vết bầm màu đỏ nơi vai trái cậu ta, nên chẳng suy nghĩ được điều gì khác.

Đó là màu của máu. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người chảy nhiều máu đến vậy. Tôi vô thức giơ tay về phía cậu ta. Nhưng trong tích tắc, bóng dáng kẻ đột nhập biến mất, ngay sau đó là màn tấn công. Một sức mạnh ghê gớm xô tôi vào tường, cảm giác giá buốt lan ra ở cổ, nơi năm ngón tay lạnh như băng đang siết chặt.

"Cấm nhúc nhích!" Cậu ta lên tiếng.

Cậu ta hơi thấp so với tôi. Chưa kể, ở tư thế bị siết cổ và bị đẩy lên cao, tôi buộc phải cúi xuống mới nhìn được vào mắt cậu. Đôi mắt có màu xám sẫm, màu mắt tôi chưa thấy bao giờ.

Những ngón tay cậu ta ghì chặt cổ tôi. Tôi không nghĩ cậu khỏe đến thế, nhưng thực tế là tôi không sao nhúc nhích được, cả người cứng đờ. Người bình thường không có khả năng ấy.

"Hiểu rồi." Tôi miễn cưỡng nói. "Cậu rất thạo những việc thế này!"

Đôi mắt xám sẫm nhìn tôi chăm chăm, bất động tựa mặt biển lặng sóng, chẳng gợn đe dọa, sợ hãi, hay ác ý. Một đôi mắt vô cùng tĩnh lặng. Tâm trạng dao động của tôi cũng dần dần ổn định.

"Tôi giúp cậu băng bó vết thương nhé." Tôi mấp máy môi, nói với cậu ta. "Cậu bị thương đúng không? Để tôi băng cho."

Tôi nhìn bóng mình trong mắt kẻ đột nhập, có cảm giác bản thân bị hút vào đấy, bèn cup mi xuống tránh ánh nhìn của cậu, từ tốn lặp lại điều vừa nói.

"Tôi giúp cậu băng bó vết thương, cậu cần được cầm máu. Để-tôi-băng-bó-vết-thương-cho, có hiểu tôi nói gì không?"

Bàn tay đang siết chặt cổ tôi lỏng dần.

Đúng lúc này, từ bộ đàm vọng ra tiếng mẹ. "Shion! Con mở cửa sổ đấy à?"

Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhủ không cần phải sợ, sẽ ổn cả thôi, và cố dùng giọng bình thường để trả lời.

"Cửa sổ? À! Vâng, con vừa mở ạ."

"Không được đâu, sẽ bị cảm mất."

"Con biết rồi."

Mẹ bỗng nhiên bật cười, "Từ hôm nay trở đi là con mười hai tuổi, sao vẫn như một đứa trẻ thế."

"Con biết rồi mà. À, mẹ ơi..."

"Sao con?"

"Con đang làm tiểu luận, tạm thời để con tập trung nhé."

"Tiểu luận? Chẳng phải con mới nhận được thông báo nhập học của lớp chất lượng cao hay sao?"

"Dạ! À... Con có nhiều bài tập cần làm lắm."

"Thế ư? Đừng cố sức quá. Tối nhớ xuống ăn cơm đấy."

Lúc này, những ngón tay lạnh giá đã rời khỏi cổ tôi, toàn thân cử động thoải mái trở lại. Tôi với tay bật hệ thống quản lý môi trường, nhưng vẫn để hệ thống thăm dò dị vật ở vị trí OFF. Nếu tái khởi động cả hệ thống đ6 kẻ

đột nhập trái phép này sẽ bị nhận diện là dị vật, kéo theo âm thanh cảnh báo vô cùng chói tai. Thật ra, dù có người lạ trong phòng mà được xác nhận là cư dân hợp pháp của No.6, nghĩa là có đăng kí hộ khẩu, thì hệ thống thăm dò cũng sẽ im lặng, bởi nó không coi đó là dị vật. Nhưng tôi không cho rằng kẻ đột nhập ướm như chuột lột này là cư dân đăng kí hợp pháp.

Cửa sổ đã đóng, phòng ấm dần lên. Thiếu niên có đôi mắt xám sẫm ngồi bệt xuống sàn, mệt mỏi dựa vào thành giường.

Tôi lấy hộp cứu thương, kiểm tra mạch cho cậu rồi cắt áo sơ mi, chuẩn bị sát trùng.

"Đây là..."

Tôi bất giác ngây người, vì chưa từng bắt gặp vết thương nào thế này, phần da thịt trên vai bị khoét lõm thành một lỗ nông.

"Vết thương do đạn bắn?"

"Ừ." Cậu ném lại một câu trả lời chắc nịch. "Viên đạn xẹt qua bả vai tôi. Từ chuyên môn các người hay dùng là gì ấy nhỉ? Đạn sượt?"

"Tôi không phải là nhà chuyên môn, vẫn còn đi học."

"Học chương trình chất lượng cao?"

"Tháng sau mới bắt đầu."

"Ồ, giỏi thật đấy, chỉ số IQ cao lắm nhỉ."

Giọng điệu có chút chế nhạo. Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển từ miệng vết thương sang khuôn mặt cậu ta. "Châm chọc tôi à?"

"Châm chọc? Với người chữa vết thương giúp tôi ư? Đâu dám. À, cậu học chuyên ngành nào?"

Trả lời là Sinh thái học. Tôi vừa được nhận vào chương trình đào tạo chất lượng cao, chuyên sâu về Sinh thái học. Tuy nhiên, sinh thái học và cứu thương chẳng hề liên quan đến nhau. Đây là lần thực hành đầu tiên nên tôi khá phấn khích. Trước hết cần làm gì? Sát trùng, cầm máu... Đúng rồi, phải cầm máu đã.

(Môn khoa học nghiên cứu mối tương tác giữa vật thể sống và môi trường xung quanh)

"Cậu định làm gì?"

Thiếu niên hơi giật mình khi thấy tôi nhắc ống tiêm khỏi hộp cứu thương.

"Gây tê cục bộ. Nào, bắt đầu thôi."

"Bắt đầu thôi? Chờ chút! Cậu tiêm thuốc tê cho tôi để làm gì?"

"Để khâu vết thương."

Rất lâu sau tôi mới biết, bấy giờ, tôi đã cười vô cùng khoái chí.

"Khâu!? Cậu chi biết phương pháp chữa trị nguyên thủy đó thôi à?"

"Đây đâu phải là bệnh viện trang bị đầy đủ các máy móc tối tân. Hơn nữa, tôi nghĩ vết thương do đạn bắn cũng nguyên thủy lắm mà."

Tỉ lệ tội phạm trong thành phố gần như bằng không, trị an bảo đảm, người bình thường không được sở hữu vũ khí, nếu có ngoại lệ thì chỉ là súng săn. Mỗi năm, No.6 có hai đợt dỡ bỏ lệnh cấm săn bắn, ai yêu thích hoạt động này sẽ mang những cây sống săn xưa cũ vào vùng núi ở North Block. Mẹ tôi rất ghét những người đó, mẹ nói không thể hiểu nổi tư tưởng tìm kiếm niềm vui thông qua việc bắn giết động vật. Không chỉ riêng mẹ,

trong những lần khảo sát dư luận định kì do chính quyền tổ chức, 70% cư dân không hài lòng với hành động tàn sát thú rừng để tiêu khiển.

Thật tàn nhẫn và quá đáng, còn động vật vô tội bị bắn giết thì quả là đáng thương...

Nhưng máu đang chảy trước mặt tôi đây, lại không phải máu của cáo, hay hươu nai, mà là của con người.

"Khó tin quá!" Tôi thì thào.

"Cái gì?"

"Bắn người, chuyện khó tin... Có phải thành viên câu lạc bộ săn bắn nào đó lỡ tay nhả đạn trúng cậu không?" Cậu ta cười, khóe miệng run run.

"Câu lạc bộ săn bắn à... Cũng gần như thế. Nhưng không phải lỡ tay nhả đạn."

"Biết cậu là người mà vẫn nổ súng ư? Thế là phạm tội rồi còn gì?"

"Phạm tội? Chẳng qua chỉ thay đổi đối tượng săn bắn từ cáo thành người thôi. Săn người ấy mà, nào phải hành vi phạm tội gì đâu."

"Sao cơ?"

"Tức là có những kẻ chuyên đi săn người, cũng có những người chuyên bị đi săn."

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả."

"Tôi cũng đoán thế. Không hiểu cũng chẳng sao. Chuyện quan trọng hơn là, cậu định khâu vết thương cho tôi thật đấy à? Không có loại thuốc tê dạng xịt sao?"

"Tôi rất muốn tiêm thử một lần cho biết."

Sau khi sát trùng, tôi tiêm thuốc tê ba lần quanh miệng vết thương. Tuy tay hơi run do căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành suôn sẻ.

"Vết thương sẽ tê ngay lập tức, tiếp theo..."

"Cậu bắt đầu khâu hả?"

"Ừ."

"Cậu có kinh nghiệm khâu vết thương không đấy?"

"Làm sao có được, tôi đâu phải học sinh trường Y, Nhưng tôi có kiến thức căn bản về kỹ thuật khâu vết thương và mạch máu. Tôi từng xem trên băng ghi hình rồi."

"Kiến thức cơ đấy."

Cậu ta thở dài thườn thượt, chăm chú nhìn tôi. Bờ môi mỏng tím tái, hai má hóp lại, làn da nhẵn nheo trắng bệch, nhìn thế nào cũng không giống khuôn mặt của người bình thường, mà giống một con mèo mệt mỏi đã rời bỏ đống đến đường cùng. Chỉ ánh mắt là khác, tuy vô cảm, nhưng từ đáy mắt tôi nhận ra luồng sinh khí hmg hực. Phải chăng đó là sức sống? Từ trước đến nay tôi chưa quen ai có đôi mắt ấn tượng như vậy. Đôi mắt ấy đang trần trối nhìn tôi, không chớp lấy một cái.

"Cậu thật kì lạ."

"Sao lại nói thế?"

"Ngay cả tên tôi cậu cũng không hỏi."

"Đúng nhỉ, có điều tôi cũng chưa cho cậu biết tên mình, như nhau cả thôi."

"Shion phải không? Tên một loài hoa?"

(Tiếng Nhật) thạch thảo.

"Ừ, vì mẹ tôi thích cây tạp và hoa dại. Cậu thì sao?"

"Nezumi."

"Hả?"

"Tên tôi đấy."

"Nezumi... không giống lắm."

"Không giống?"

Đôi mắt này không giống mắt loài chuột, vì màu đẹp hơn rất nhiều. Nói thế nào nhỉ, tựa tựa sắc trời đêm về sáng... Hai má ửng đỏ, tự thấy ngượng vì lối ví von như một nhà thơ kém cỏi, tôi cố ý cao giọng, "Nào, bắt đầu khâu vết thương thôi."

(Tiếng Nhật) chuột.

Các thao tác cơ bản của quá trình khâu vết thương lần lượt hiện ra trong đầu.

Trước tiên, cố định chỉ ở hai đến ba điểm để làm mốc, sau đó thực hiện các mũi khâu liên tục... Khi khâu các mũi liên tục, nhất định phải thật tỉ mỉ...

Tay tôi run bần. Nezumi không nói lời nào, chỉ nhìn đôi tay lấy bầy của tôi.

Tuy căng thẳng nhưng tôi cũng khá phấn khích, vì trên thực tế tôi chỉ có lý thuyết thu lượm từ băng ghi hình chứ chưa bao giờ được thực hành.

Một cảm giác phấn khích vô cùng dễ chịu.

Khâu xong, tôi dùng băng gạc sạch che miệng vết thương. Mồ hôi nhỏ từ trán xuống.

"Giỏi thật đấy." Trán Nezumi cũng lẩm tấm mồ hôi.

"Tôi rất khéo tay."

"Không chỉ tay, đầu óc cậu cũng khả quan. Cậu mười hai tuổi à? Mới lớn ngần này đã được tuyển vào chương trình đào tạo đặc biệt của cơ quan giáo dục cấp cao, đúng là tinh hoa xã hội."

Lần này tuy không chế nhạo, nhưng cũng chẳng nghe ra ý khen ngợi. Tôi lẳng lặng thu dọn dụng cụ và băng gạc đã dùng.

Mười năm trước, chương trình kiểm tra sức khỏe trẻ em của chính quyền thành phố nhận định tôi có chỉ số thông minh hạng nhất. Chỉ cần kỹ năng hoặc khả năng vận động được xác nhận là ở mức cao, sẽ được chính quyền cung cấp điều kiện giáo dục tối ưu. Trước năm mười tuổi, học tập cùng những đứa trẻ tương tự ở các phòng học trang bị tối tân, được giáo viên chuyên môn truyền thụ những kỹ năng và kiến thức cơ bản, sau đó mới đi vào chuyên ngành phù hợp với năng lực cá nhân. Tôi còn có giáo viên riêng. Kể từ khi chỉ số thông minh được xác định ở mức cao nhất vào năm hai tuổi, tương lai của tôi đã được bảo đảm. Miễn là không xảy ra biến cố gì quá đặc biệt, cuộc đời tôi sẽ xuôi chèo mát mái. Chắc thế!

"Trông cái giường này êm ái quá nhỉ." Nezumi dựa vào thành giường, nhận xét.

"Cho cậu mượn nằm ngủ đấy, nhưng phải thay quần áo trước đã."

Tôi đặt lên lòng Nezumi một chiếc sơ mi sạch, khăn mặt và hộp thuốc kháng sinh, sau đó quyết định pha một cốc ca cao, Trong phòng có lò vi

sóng, pha chút đồ uống đơn giản cũng không lấy gì làm phức tạp lắm.

"Gu của cậu tệ quá đấy." Nezumi nhón chiếc sơ mi kẻ ca rô, khinh khỉnh nói.

"Vẫn tốt chán so với cái áo bẩn, đã dính đầy máu còn thủng lỗ chỗ kia."

Tôi đưa cho cậu cốc ca cao đây ắp. Đôi mắt xám sẫm lần đầu tiên gợn chút cảm xúc, là hoan hỉ. Nezumi uống một ngụm rồi lầm bầm khen ngon.

"Ngon thật! Kỹ thuật pha ca cao của cậu tốt hơn nhiều so với kỹ thuật khâu vết thương."

"So sánh kiểu gì đấy? Mà tôi cho rằng lần đầu đã khâu được như vậy là không tồi rồi."

"Lúc nào cậu cũng thế à?"

"Cũng thế là thế nào cơ?"

"Là không hề cảnh giác với ai cả ấy? Hay thế hệ tinh hoa do chính phủ cố công bồi dưỡng đều có độ cảnh giác bằng không?" Nezumi ắp hai tay quanh cốc ca cao, tiếp tục nói "Các cậu chẳng màng lo sợ hay đề phòng trước những kẻ đột nhập, thế mà cũng sống được à?"

"Tôi có cảnh giác, có kinh hãi. Khi đối mặt với hiểm nguy, tôi cũng lo sợ, cũng chán ghét. Tôi chẳng tốt bụng đến mức cho rằng một kẻ tùy tiện xông vào nhà người khác qua cửa sổ tầng hai là một công dân lương thiện."

"Tại sao lại cứu tôi?"

Ừ nhỉ, tại sao vậy? Sao tôi lại chữa vết thương cho một kẻ đột nhập, còn pha ca cao cho cậu ta uống nữa? Tuy tôi không phải hạng lạnh lùng, nhưng cũng chẳng phải thánh nhân bác ái hẳn thấy người bị thương thì lập

tức ra tay cứu giúp bất kể người đó là ai. Tôi ghét sự phiền phức, càng không muốn dính dáng đến những việc có khả năng gây ra tranh cãi. Thế nhưng, tôi lại đón nhận kẻ đột nhập này. Nếu chẳng may bị lãnh đạo thành phố phát hiện thì sẽ rắc rối lắm. Có khi họ lại cho rằng tôi khiếm khuyết năng lực phán đoán đúng đắn cũng nên. Bắt gặp đôi mắt xám sẫm dường như đang cười, một nụ cười nhìn thấu suy nghĩ trong đầu tôi, tôi bèn trừng mắt nhìn lại.

"Nếu cậu là một gã đàn ông hung tợn, tôi sẽ lập tức khởi động thiết bị cảnh báo, nhưng cậu yếu ớt thế này, chẳng khác gì một cô gái, mặt mũi thì trắng bệch như thế gục ngã đến nơi, cho nên... tôi mới giúp cậu chữa trị, hơn nữa..."

Hơn nữa màu mắt của cậu, là màu sắc kì diệu tôi chưa gặp bao giờ, khiến tôi rất tò mò.

"Hơn nữa?"

"Hơn nữa... tôi luôn muốn thực hành khâu vết thương..."

Nezumi nhún vai, uống một hơi cạn sạch cốc ca cao đang cầm. Cậu đưa ngón tay quệt khóe miệng, rồi nhẹ nhàng vuốt tấm ga trải giường.

"Tôi có thể ngủ ở đây thật à?"

"Tất nhiên."

"Cảm ơn."

Đây là lần đầu tiên Nezumi nói cảm ơn kể từ khi đột nhập vào phòng tôi.

Mẹ ngồi ở sofa phòng khách, chăm chú nhìn màn hình tinh thể lỏng trên tường. Thấy tôi đi ra, mẹ chỉ vào màn hình. Cô gái dẫn chương trình

tóc dài ngang vai đang nhắc nhở cư dân Kronos chú ý.

Một tội phạm vừa trốn khỏi Trại Cải tạo ở West Block, dường như đã tháo chạy đến vùng lân cận Kronos. Ngoài ra, do bão đổ bộ nên chính quyền ban bố lệnh giới nghiêm vào ban đêm tại Kronos. Trừ một vài thành phần đặc biệt, toàn bộ cư dân không được ra ngoài.

Trên màn hình xuất hiện ảnh Nezumi, bên dưới còn có dòng chữ màu đỏ: VC103221.

"VC..."

Tôi bẻ một miếng từ ổ bánh anh đào đặt trên bàn, cho vào miệng. Mỗi dịp sinh nhật tôi, mẹ đều nướng bánh anh đào, vì ngày tôi chào đời, cha đã mua loại bánh này về nhà.

Theo lời mẹ kể, cha là người đàn ông chẳng ra gì, không có tiền lại còn trăng hoa, thích uống rượu và gần như đã đến mức nghiện. Hôm đó cha uống say, tiện thể mua về ba ổ bánh anh đào, còn là loại thượng hạng nữa. Thế nên tới tận bây giờ, cứ đến ngày 7 tháng Chín, mẹ lại nhớ về mấy ổ bánh anh đào năm xưa. Hai tháng sau khi cùng nhau ăn bánh, cha mẹ chia tay, nên tôi không có chút ấn tượng gì về người cha lông bông nát rượu ấy cả. Nhưng cuộc sống của tôi và mẹ cũng chẳng khó khăn lắm, vì từ khi người ta phát hiện ra chỉ số thông minh hạng nhất của tôi, hai mẹ con liền được vào sống tại Kronos, trong một căn hộ tuy giản dị nhưng đầy đủ trang thiết bị hiện đại cũng như được đảm bảo mọi mặt sinh hoạt, không thiếu thốn gì hết.

"Đúng rồi, hệ thống cảnh báo trong vườn không bật, có sao không nhỉ?"

Mẹ chậm rãi đứng dậy. Hình như dạo này mẹ tăng cân thì phải, đi đứng hơi nặng nề.

"Lôi thôi quá cơ, chỉ cần một con mèo nhảy tường chui vào, máy cảnh báo cũng kêu rối rít, người của Cục Trị an liền chạy đến kiểm tra, phiền phức chết đi được." Cùng với thể trọng, số lần mẹ nói "phiền phức" cũng dần tăng lên.

"Nói đi phải nói lại, đứa trẻ này vẫn còn nhỏ, nó đã gây ra chuyện gì mà trở thành VC nhi?"

VC, con chip V, gọi tắt của Violence-Chip, một vi mạch được Mỹ chế tạo với mục đích ban đầu là kiểm soát nội dung các chương trình truyền hình. Gắn con chip này vào ti vi thì sẽ không xem được những hình ảnh quá bạo lực. Nếu tôi nhớ không nhầm, danh từ vc xuất hiện lần đầu trong bản đề xuất sửa đổi Luật Công nghệ thông tin của Mỹ năm 1996.

Nhưng ở No.6, vc có ý nghĩa nặng nề hơn. Phạm tội phạm giết người, giết người không thành, trộm cướp, hành hung hoặc các tội nặng nói chung đều bị cấy con chip này vào cơ thể. Thông qua đó máy tính sẽ nắm rõ vị trí, tình hình sức khỏe, thậm chí cả biến chuyển cảm xúc của phạm nhân, VC được xem như một cách gọi khác của bọn tội phạm hung ác .

Cậu ta gỡ con chip ra khỏi người bằng cách nào? Nếu VC vẫn còn trong cơ thể, các đơn vị liên quan chỉ cần sử dụng hệ thống tìm kiếm là dễ dàng tìm ra, thậm chí bắt được cậu ta từ khi dân cư còn chưa mấy may phát giác. Nhưng, bọn họ lại không ngại công khai tin VC bỏ trốn; nghiêm cấm người dân ra ngoài. Nói cách khác, đến tận lúc này, bọn họ vẫn chưa xác định nổi vị trí của VC. Chẳng lẽ là tại vết đạn bắn? Không, không đúng. Tuy là lần đầu tiên nhìn thấy vết thương súng đạn trên cơ thể con người, nhưng tôi khẳng định nó được bắn từ khoảng cách khá xa. Nếu Nezumi tự bắn bị thương bả vai hồng gỡ con chip ra, nhất định phải là một vết bông lớn, chứ không chỉ lõm xuống gợn gàn như thế.

"Mỗi năm được một ngày sinh nhật, thế mà phải nghe mấy tin tức kiểu này, thật nhạt nhẽo."

Mẹ rắc bột cần tây lên tô canh thịt bò đặt trên bàn, thở dài. "Nhặt nhèo" cũng là câu cửa miệng của mẹ dạo gần đây.

Tôi và mẹ rất giống nhau, đều hơi nhạy cảm, lại không thích tiếp xúc với người lạ. Xung quanh mẹ con tôi toàn những người tốt bụng đến mức chịu không nổi. Bất kể là bạn cùng lớp hay hàng xóm láng giềng, tất cả đều chững chạc, lý trí, hơn nữa lại rất lịch thiệp, họ không lớn tiếng mắng nhiếc hay động tay động chân với người khác bao giờ. Không một ai kì quặc hay có hành vi khác thường. Họ đều kiểm soát tốt tình hình sức khỏe của mình nên chẳng ai béo mập, thậm chí hơi đầy đặn như mẹ tôi cũng không có. Trong một thế giới mà tất cả dường như đều ổn định, trầm tĩnh và cân bằng, mẹ bắt đầu phát tướng, luôn miệng nói phiền phức rồi nhặt nhèo này nọ, làm tôi cảm thấy không biết nên ứng xử thế nào nữa.

Hãy tung hê đi.

Tung hê tùy thích đi.

Tung hê cái gì?

Tất cả.

Tất cả?

Chiếc thìa canh trên tay bỗng rơi xuống.

"Con sao vậy? Tự nhiên thù người ra thế?"

Mẹ nhào người tới nhìn tôi, khuôn mặt tròn trịa chột nở nụ cười.

"Thật hiếm khi thấy con ngần ngại như vậy. Có cần khử trùng chiếc thìa không?"

"Không cần ạ, không sao đâu mẹ."

Tôi gượng cười. Tim đập nhanh đến mức chịu không nổi, tôi cầm chai nước khoáng tu một hơi.

Vết thương do đạn bắn, máu, VC, đôi mắt xám sẫm... Những điều đó thật ra là gì? Chẳng phải đều là những thứ chưa từng tồn tại trong thế giới của tôi ư? Vì sao lại đường đột lao vào tôi như vậy?

Tôi có linh cảm, thế giới của mình sắp thay đổi ghê gớm, giống như khi vi khuẩn xâm nhập tế bào sẽ thay đổi hoặc phá hủy tế bào ấy. Kẻ đột nhập kia cũng sẽ thay đổi, hoặc thậm chí là phá hủy thế giới của tôi.

"Shion, tóm lại là con bị làm sao vậy?" Gương mặt mẹ đầy lo lắng.

"Xin lỗi mẹ, con lo cho bản tiểu luận quá. Con mang lên phòng ăn đây ạ."

Cùng với lời nói dối, tôi rời phòng khách.

"Đừng bật đèn."

Vừa bước vào, tôi đã nghe cậu ta nói như vậy. Tôi không thích bóng tối, nên lúc nào cũng phải bật hết đèn trong phòng. Nhưng bây giờ phòng tối om om.

"Thế thì không nhìn thấy gì cả."

"Không thấy cũng được."

Không nhìn thấy thì không thể di chuyển, tôi ngơ ngác đứng nhìn, tay vẫn bê cái khay có tô canh thịt bò và bánh kem.

"Thơm quá."

"Tôi mang canh thịt bò và bánh anh đào lên đây."

Tiếng huýt sáo vọng đến trong bóng tối.

"Cậu muốn ăn không?"

"Tất nhiên rồi."

"Ăn trong phòng tối thui thế này à?"

"Dĩ nhiên."

Tôi thận trọng bước từng bước, lại nghe tiếng cười khẽ bên tai.

"Ngay cả phòng mình cũng không biết đường à?"

"Vì tôi không phải là động vật ăn đêm. Cậu nhìn rõ được trong bóng tối sao?"

"Tôi vốn là chuột mà, tất nhiên thuộc về loài ăn đêm rồi."

"VC103221"

Nezumi khựng lại.

"Ti vi đang cả một bức ảnh to đùng của cậu, hoá ra cậu là người nổi tiếng cơ đấy."

"Ừ, người thật đẹp trai hơn trong ảnh đúng không? Chậc, món bánh này ngon quá."

Tôi ngồi xuống giường, cặp mắt đã quen dần với bóng tối, cố tìm kiếm bóng dáng của Nezumi.

"Cậu chạy trốn à?"

"Tất nhiên."

"Còn con chip?"

"Vẫn ở trong người."

"Có cần tôi lấy giúp ra không?"

"Lại muốn mổ xẻ? Cậu tha cho tôi đi."

"Nhưng..."

"Đừng lo, nó chẳng còn tác dụng gì nữa đâu."

"Ý cậu là sao?"

"VC chỉ là một món đồ chơi, muốn nó dừng hoạt động thực sự rất dễ dàng."

"VC là đồ chơi?"

"Ừ. Tiện thể cho cậu biết, cả cái thành phố này cũng chẳng khác gì một món đồ chơi. Còn là loại đồ chơi rẻ tiền chỉ được cái mã bên ngoài nữa kia."

Hình như Nezumi đã ăn sạch canh thịt bò và bánh kem, cậu thở phào đầy thỏa mãn.

"Cho nên cậu mới tự tin mình có thể trốn khỏi một thành phố được canh phòng nghiêm ngặt như thế?"

"Đương nhiên."

"Kẻ đột nhập bất hợp pháp không có đăng kí hộ khẩu sẽ bị kiểm tra gắt gao. Hệ thống rà soát kẻ đột nhập bất hợp pháp được lắp đặt khắp nơi trong thành phố."

"Vậy á? Hệ thống quản lý thành phố này đầy rẫy sơ hở chứ không hoàn hảo như cậu tưởng đâu."

"Dựa vào đâu mà cậu khẳng định thế?"

"Vì tôi khác cậu, tôi không phải là một phần của hệ thống. Những người như các cậu đều bị đặt đâu ngồi đấy hết cả, rồi bị tiêm cho cái ảo giác rằng thành phố giả dối đầy kẽ hở này là một thành phố lý tưởng. À không, có lẽ chính bản thân các cậu cũng nghĩ như vậy."

"Tôi thì không."

"Hử?"

"Tôi không hề cho rằng đây là thành phố lý tưởng."

Tôi nói. Nezumi im lặng. Bóng tối lan rộng trước mắt tôi. Không cảm nhận được chút động tĩnh nào. Cậu ta đích thực là một con chuột, loài động vật ăn đêm chuyên ẩn náu trong bóng tối.

"Cậu thật kì lạ." Giọng Nezumi nghe trầm hơn cả ban nãy.

"Vậy sao?"

"Ừ, đó không phải là điều mà một nhân tài nên nói, chính phủ biết được sẽ rắc rối to, đúng chứ?"

"Ừ, cực kì rắc rối."

"Che giấu một VC đang trốn chạy, còn lẽ mề mãi không thông báo... Nếu bị phát hiện sẽ gay lắm. Không, có khi còn hơn cả gay ấy chứ."

"Ừ."

Bất thành linh, những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy cổ tay tôi.

"Này, cậu có ổn không đấy? Tuy tương lai của cậu chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng ngộ nhờ tại tôi mà cuộc đời cậu bị hủy hoại thì phiền toái lắm, khác nào tôi đã gây nên một chuyện tồi tệ xấu xa."

"Cậu cũng hiểu lý lẽ đấy nhỉ."

"Mẹ tôi dạy rằng không được gây rắc rối cho người khác."

"Tức là cậu muốn rời khỏi đây?"

"Không, tôi mệt lắm rồi. Hơn nữa bên ngoài đang mưa to gió lớn, không dễ gì có được một cái giường để ngả lưng, tôi muốn ngủ lại."

"Cậu thật mâu thuẫn."

"Cha tôi dạy rằng không thể lẫn lộn lời giả dối và thật lòng."

"Đúng là một người cha tuyệt vời."

Nezumi buông tay tôi ra.

"May mà cậu là một người kì quặc." Cậu nói.

"Này Nezumi."

"Hử?"

"Làm sao cậu đến được Kronos?"

"Bí mật."

"Trốn khỏi Trại Cải tạo rồi lẩn vào nội thành? Chuyện này khả dĩ sao?"

"Đương nhiên rồi. Nhưng không phải tôi tự mình vào được No.6 mà là có người đưa tôi vào, chứ thật ra tôi cũng chẳng muốn vào."

"Có người đưa cậu vào?"

"Phải, chính là 'áp giải', như người ta thường nói đấy."

"Áp giải? Đến chỗ nào trong thành phố?"

Trại Cải tạo vốn là nơi được canh gác vô cùng nghiêm ngặt, ở West Block có một cơ sở chuyên tiếp nhận đơn ra vào No.6 của các cư dân không thuộc thành phố. Nếu có giấy thông hành đặc biệt của chính quyền thì ra vào No.6 là chuyện dễ dàng. Nếu không có giấy phép, phải đợi chí ít một tháng xem đơn xin có được thông qua không, vì chỉ 18% số đơn là được phê duyệt, thời gian lưu trú cũng vô cùng hạn chế. Vì vậy West Block luôn đông nườm nượp. Ngoài người chờ kết quả, còn người đến xây dựng nhà nghỉ và quán ăn để làm dịch vụ, rồi còn nhiều người hơn tập trung ở West Block để làm việc và kinh doanh. Tôi chưa từng đến West Block, chỉ nghe nói đó là một nơi xô bồ với đủ hạng người, lúc nhúc tội phạm, VC bị giam hầu hết là cư dân của West Block. Thời hạn giam giữ sẽ căn cứ vào độ tuổi, tiền án và mức độ phạm tội, xử tù từ một năm cho đến vô thời hạn, không có án tử hình. West Block được xem như pháo đài chứa chấp tất cả những thành phần có tính chất hình sự, và ngăn chặn chúng xâm nhập thành phố. Thế mà lại có chuyện áp giải một VC vào Kronos! Rốt cuộc là đưa đến đâu? Vì lí do gì...?

Nezumi chui vào trong chăn.

"Chắc là tới Giọt Trăng."

"Tòa thị chính!" Tôi thất kinh. "Sao họ lại đưa cậu vào trung tâm thành phố?"

"Không nói, cậu không nên biết thì hơn."

"Tại sao?"

"Tôi buồn ngủ quá, để tôi ngủ đi."

"Không thể cho tôi biết à?"

"Cậu nghe xong liệu có quên được không? Coi như chưa từng nghe thấy được không? Giả vờ là chẳng biết gì được không? Cậu rất thông minh, nhưng chắc não bộ chưa đủ linh hoạt để nói dối đâu nhỉ?"

"Cái này thì..."

"Thế nên cậu đừng hỏi nữa, như vậy tôi cũng sẽ không nói cho người khác biết."

"Hả? Nói gì cho người khác biết?"

"Việc cậu mở cửa sổ rồi la hét àm ỉ."

Bị bắt quả tang rồi. Tôi biết mặt mình đã ửng đỏ.

"Cậu làm tôi hết cả hồn đấy. Tôi lên vào vườn nhà cậu, đang suy tính tiếp theo nên làm gì thì thấy cậu mở cửa sổ thò đầu ra ngoài."

"Này này..."

"Tôi còn tưởng cậu định làm gì, nào ngờ cậu bỗng nhiên hét lớn. Giật hết cả mình, tôi chưa từng thấy ai la hét với vẻ mặt đó cả..."

"Cậu nói lắm thế!?"

Tôi lao về phía Nezumi, nhưng lúc bổ nhào xuống chỉ thấy mặt gối trống không. Cậu ta đã nhanh như chớp bật dậy, luồn qua nách tôi nắm tay giật ngược ra sau, dễ dàng kéo tôi ngã ngửa. Cậu leo lên người tôi, giữ chặt hai tay tôi bằng một tay, hai chân kẹp ở eo tôi vừa siết mạnh một cái, tôi đã thấy tê dại từ đầu đến chân. Ghê gớm thật! Loáng một cái mà khổng chế tôi hoàn toàn, đè nghiêng xuống giường làm tôi không cách nào kháng cự được.

Tay còn lại cầm cái thìa ăn canh thịt bò ban nãy, cậu dí phần cán thìa vào cổ tôi, vạch một đường.

"Nếu đây là dao thì..." Nezumi cúi xuống, thì thầm bên tai tôi. "Cậu đã tiêu đời rồi."

Tôi sùng sốt đến độ tưởng như từng thớ thịt trong cổ họng mình cũng đang run rẩy. Nhưng đúng là, cậu ta rất cừ khôi.

"Cậu tài thật, có bí quyết gì không?"

"Hả?"

"Làm thế nào mà dễ dàng khiến một người bất động từ đầu đến chân? Có phải áp chế thần kinh chỗ nào đấy không?"

Sức mạnh đang kiểm soát tôi biến mất, thay vào đó, Nezumi nắm đờ lên người tôi. Cảm giác rung rung truyền sang, hóa ra cậu đang cười.

"Cậu hết sức lạ lùng. Quá ngây thơ."

Tôi vòng tay quanh Nezumi, chạm vào làn da bên dưới lớp áo sơ mi. Nóng quá. Làn da vừa nóng vừa ẩm mồ hôi.

"Quả nhiên cậu đang sốt, phải uống kháng sinh mới được."

"Không cần đâu... Tôi buồn ngủ lắm."

"Người nóng rức đây này, nếu không hạ sốt cậu sẽ mệt lắm đấy."

"Cậu cũng nóng." Nezumi hít một hơi thật sâu, lơ đãng nói. "Thân thể người còn sống ấm áp thật."

Nezumi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tôi cứ ôm lấy tấm thân đang sốt hừng hực ấy, rồi thiếp đi lúc nào không rõ.

Sáng sớm hôm sau, chẳng thấy bóng dáng Nezumi đâu, cả sơ mi ca rô, khăn mặt và hộp cứu thương cũng biến mất.

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vụ án thứ nhất

Nam, ba mươi một tuổi, kỹ thuật viên, làm việc trong công ty công nghệ sinh học, lúc được phát hiện thì đã tử vong. Địa chỉ đăng kí được xác nhận...

Người đàn ông ngồi trên băng ghế trong công viên rừng cây, trút tiếng thở dài. Đây là lần thứ bao nhiêu trong sáng nay rồi? Anh ta tiếp tục thở dài, nhìn bó xà lách đang cầm, hành động này lại khiến anh thở dài thêm lần nữa.

Bó xà lách thoạt nhìn xanh mướt tươi ngon, chất lượng thuộc hàng tuyệt hảo. Người đàn ông bóc lớp bên ngoài, cho vào miệng.

Ăn thấy giòn ngọt, mùi vị không chê vào đâu được, đích thực là loại ngon nhất. Nhưng lại không tiêu thụ được.

Bó xà lách chính là công trình nghiên cứu của anh. Người đàn ông luôn cố gắng áp dụng kỹ thuật sinh học để phát triển và sản xuất thực phẩm tươi, đặc biệt là phát triển các loại rau xanh. Anh ta tin rằng rau sinh học an toàn, vừa rẻ vừa ngon sẽ giải quyết được vấn đề căn bản của khủng hoảng lương thực, trở thành loại thực phẩm chính được lưu thông. Tiếc rằng, lượng tiêu thụ trên thị trường không khả quan như dự kiến, khiến anh vô cùng thất vọng. Người tiêu dùng ưa chuộng rau củ quả tươi sống từ đồng ruộng ở East Block và South Block hơn là rau sinh học, nhất là với các loại rau lấy lá như bắp cải và xà lách.

(Loại rau này được sản xuất trong môi trường nhân tạo đặc biệt, cách ly với mặt đất, không bón phân hay thuốc trừ sâu có nguồn gốc hóa học)

Cấp trên bảo rằng nếu thành tích tiêu thụ không khởi sắc, buộc phải nghĩ đến việc dừng sản xuất.

Người đàn ông cảm thấy cổ mình ngứa ngáy. Tình trạng đó đã kéo dài được một lúc rồi. Mỗi khi quá mệt mỏi, toàn thân anh ta thường nổi mẩn. Chắc tối nay người lại nổi đầy mẩn đỏ cho mà xem. Những việc không vui cứ tiếp nối nhau. Người đàn ông lại thở dài. Bó xà lách cầm trên tay nặng trĩu. Chợt trong túi áo trước ngực vang lên tiếng bíp bíp, màn hình điện thoại mini được tích hợp trên bề mặt thẻ ID xuất hiện một cô gái trẻ.

"Đây là Trung tâm Dịch vụ Thông tin của thành phố. Chúng tôi án thông báo đến quý công dân về kết quả đơn xin kiểm tra sức khỏe trẻ em. Vui lòng nhập mã số đăng kí công dân để xác nhận..."

Cô gái vẫn chưa dứt lời, người đàn ông đã nhanh chóng nhập mã số công dân của mình. Hôm nay, đứa con gái độc nhất của anh phải tiếp nhận đợt kiểm tra toàn diện dành cho trẻ hai tuổi. Con bé vừa đáng yêu vừa thông minh lanh lợi. Tuy không nói ra nhưng trong lòng anh thầm kì vọng con mình sẽ được xác nhận là có tiềm năng ưu tú bậc nhất.

"Cảm ơn đã hợp tác, mã số công dân và dấu vân tay đã được xác nhận; sau đây là kết quả kiểm tra hôm nay."

Trên màn hình hiển thị tên con gái anh, tiếp theo là những thông số rõ ràng và chi tiết.

Cân nặng, chiều cao, vòng ngực, trạng thái sức khỏe, trạng thái dinh dưỡng, giai đoạn phát triển, cấp độ của các loại năng lực... Toàn bộ đánh giá đều cho biết ở mức bình thường từ A đến C, cũng tương đương với việc con gái anh không hề chậm phát triển, nhưng cũng không có điểm ưu tú đặc biệt nào.

Người đàn ông nhìn chăm chăm màn hình hồi lâu, bỏ lại tấm thẻ vào túi áo, trong đầu hiện lên nụ cười của con gái.

Không sao cả.

Người đàn ông cười nói với bó xà lách. Có tài hay không, đó vẫn là con gái của mình. Đứa con gái đáng yêu, quý giá nhất. Thế là đủ rồi.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh ta.

Phải chăng mình đã quá ương ngạnh khi theo đuổi món rau sạch có chất lượng tốt nhất? Đúng là món rau tươi ngon không chê vào đâu được, nhưng chính vì thế mới có vấn đề. Những bó rau phát triển hoàn hảo giống hệt nhau chất đống thành núi, lại khiến người tiêu dùng cảm thấy e dè.

Con robot dọn dẹp đi từ xa lại. Trên phần thân màu bạc là một cái đầu hình tròn. Hai cánh tay dài nhặt rác rồi cho vào thùng đựng lắp ở chính giữa thân.

Đúng vậy, bó xà lách này cũng giống con robot kia, sạch sẽ chẵn chu, nhưng nhân tạo quá mức. Người tiêu dùng sẽ thích loại rau xanh tự nhiên có đặc tính riêng hơn...

Bó xà lách trong tay bất chợt rơi xuống đất, anh ta vội vàng nhặt lên, thì bỗng thấy có điều bất thường.

Chuyện gì thế này?

Các ngón tay đều cứng đờ, tầm nhìn mờ đi, hít thở khó nhọc.

Con robot nhặt bó xà lách, đứng im tại chỗ, chỉ lát sau, một giọng nam trẻ tuổi cất lên.

"Xin hỏi, có thể coi cái này là rác để xử lý được không?"

Người đàn ông mở miệng, đột nhiên ho khan dữ dội. Một vật màu trắng theo cơn ho văng ra khỏi miệng anh ta. Là răng. Một cái răng đã rụng khỏi hàm.

"Được ạ? Vậy chúng tôi xử lý nhé?"

Con robot nhặt bó xà lách thả vào thùng đựng giữa người rồi bỏ đi.

Đợi đã, cứu tôi với..

Người đàn ông với tay, nhỏ giọng rên rỉ. Trên cánh tay vươn dài chỉ chút những nốt đồi mồi, cơ thể càng lúc càng nặng nề. Anh ta lão đảo ngã ngửa vào lùm cây sau băng ghế.

"Shion, em lại đây một lát."

Anh đồng nghiệp Yamase gọi Shion. Bây giờ là hơn 6 giờ chiều. Trong văn phòng quản lý công viên chỉ có hai nhân viên là Shion và Yamase. Họ trông nom và điều khiển ba robot dọn dẹp lưu động. Mẫu robot quét dọn này vẫn trong giai đoạn thử nghiệm, bởi cấu tạo tương đối đơn giản nhưng vẫn thường gặp sự cố, thao tác lại phiền toái, có lúc không phân biệt được đâu là rác. Đối với những thứ đã từng được xác định là rác và sao lưu thông tin vào máy tính, đáng lẽ từ đó trở đi robot phải biết đường tự động xử lý, nhưng cứ lát lát bọn chúng lại gửi thông báo "Không thể nhận biết" về văn phòng. Đâu như là ba mươi phút trước. Hình ảnh gửi về lần này thoát nhìn giống rau xà lách, nhưng Shion cũng không dám chắc chắn. Bình thường thì chim non rơi khỏi tổ hoặc những chiếc mũ kết lông vũ trang trí sắc sỡ mới là thứ không biết có nên quy thành rác để xử lý hay không. Xà lách thì mới thấy lần đầu.

"Có chuyện gì hả anh?"

Đến sau lưng Yamase đang ngồi trên ghế điều khiển, Shion hỏi.

"Ừ... Hình như Sampo hơi bất thường."

Yamase hay gọi bọn robot dọn dẹp bằng biệt danh. Sampo là tên gọi của con robot số ba, hiện đang làm việc tại góc công viên, ban nãy chính Sampo đã nhặt được bó xà lách.

Trên màn hình, đèn báo hiệu "không thể nhận biết" màu đỏ đang nhấp nháy.

"Hình ảnh thế nào ạ?"

"À... không rõ lắm... nhưng cũng có chút kì lạ."

Yamase lớn hơn Shion bốn tuổi, năm nay vừa tròn hai mươi, tính tình điềm đạm, rất hiếm khi hoảng hốt. Shion thích văn phòng này, một phần vì ở đây đối tượng làm việc là robot, không cần giao tiếp nhiều với người ngoài, cộng thêm tính cách trầm ổn của đồng nghiệp Yamase khiến cậu an tâm.

"Em xem này."

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình.

"Anh tập trung phóng to chỗ này xem nào."

"Được."

Tay Yamase di chuyển thoăn thoắt, hình ảnh càng lúc càng rõ ràng.

"Đây là..."

Shion đến gần hơn, tập trung cao độ nhìn màn hình. Chân?

Một đôi chân mang giày lộ ra từ phía sau băng ghế, có thể xác nhận đó là một đôi giày màu nâu.

"Đang ngủ ư?" Yamase run run nói.

"Dấu hiệu sự sống thì sao?"

"Gì cơ?"

"Anh chỉnh bộ phận cảm ứng của Sampo lên mức cao nhất thử xem."

Trên người Sampo có mấy bộ phận cảm ứng dùng để đo nhiệt độ, âm lượng và chất lượng.

Giọng Yamase càng thêm run rẩy.

"Chỉ số dưỡng khí, nhiệt độ cảm ứng được... đều bằng không; dấu hiệu sự sống... cũng bằng không."

"Để em đi kiểm tra."

"A, anh đi nữa."

Shion nhảy lên xe, ra sức đạp thật nhanh. Những năm gần đây xe đạp được ưa chuộng cuồng nhiệt. Theo số liệu do Cục Thống kê công bố, trung bình mỗi người dân sở hữu 1,3 chiếc xe đạp, lượng tiêu thụ của giày chạy bộ cũng vô cùng đáng ngạc nhiên. Điều này chứng tỏ mọi người bắt đầu loại bỏ những phương tiện giao thông tiện lợi nhẹ nhàng, chuyển sang tự thân vận động như đi bộ hoặc đạp xe. Chỉ có điều, với một học sinh như Shion, phương tiện giao thông vừa rẻ vừa tiện lợi lại không tốn phí nhiên liệu chính là thứ thiết yếu trong cuộc sống, hoàn toàn chẳng liên quan đến việc nó có phổ biến hay không.

Có quy định giới hạn tốc độ dành cho xe đạp chạy trong công viên. Nhưng lúc này Shion đang dốc toàn lực để đạp, lướt băng băng trên những con đường bình thường cậu vẫn thông thả đạp qua. Hầu hết mọi phương

tiện giao thông đều có thiết bị tự động hạn chế tốc độ, hễ vượt quá giới hạn tốc độ cho phép, thiết bị này sẽ tự khởi động. Xe đạp cũng không ngoại lệ, thiết bị hạn chế tốc độ được gắn thêm vào phanh xe. Xe Shion là loại xe đời cũ nên không có thiết bị này. Nếu Cục Quản lý Giao thông phát hiện thì sẽ bị phạt, nhưng giờ đây Shion lại thấy cảm kích vì chiếc xe đạp của mình có thể phóng như bay theo ý muốn.

Nơi này rất yên tĩnh, xung quanh có cây cối bao bọc. Sampo đứng dưới một tán cây đang xào xạc trong gió lạnh, đầu nó nghiêng nghiêng như thể suy tư, Bộ dạng đúng kiểu không biết nên xử trí thế nào.

"Sampo."

Nghe thấy giọng Shion, nó liền có phản ứng, mắt lóe lên tia sáng màu xanh lá. Shion thò đầu nhìn ra sau băng ghế, tức thì sợ điếng người.

"Shion, tình hình thế nào?" Yamase cũng vừa tới nơi, thấp giọng hỏi.

Người đàn ông kia nằm dài trên mặt đất sau băng ghế, cứ như đang nấp ở đó. Miệng ông ta há to, mắt trợn trừng, dáng vẻ không giống đang sợ hãi hay đau đớn, là vẻ mặt kinh ngạc tột độ, như thể trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi. Tóc ông ta bạc trắng, trên mặt đầy những nốt đồi mồi của người già, nếp nhăn rất sâu, chắc cũng lớn tuổi lắm rồi.

Nhưng lại ăn vận sạch sẽ quá! Nhìn chiếc sơ mi màu hồng nhạt của nạn nhân, Shion không khỏi nghĩ thầm.

"Để anh liên lạc với Cục Trị an."

Nghe giọng Yamase run run trình bày hiện trạng, Shion nhẹ nhàng chạm vào nạn nhân, phát hiện thi thể đã cứng cả lại.

"Sao lại thế được!" Cậu lẩm bầm.

Quá nhanh.

Sau khi chết chừng một tiếng, thân thể mới bắt đầu chuyển sang trạng thái lạnh cứng, thoát tiên từ khớp cằm, lan dần xuống dưới, cuối cùng là đến đốt xương ngón chân. Cả quá trình này đòi hỏi hai đến ba tiếng đồng hồ. Nói cách khác, với tình trạng hiện tại, người đàn ông này phải chết được vài giờ rồi. Nhưng ba mươi phút trước, ở đây không hề xuất hiện thi thể nào, nếu có, chắc chắn Sampo đã phát hiện ra. Lúc ấy trên băng ghế rõ ràng là một người còn sống, khi Sampo đang xác nhận bó xà lách, đã cảm ứng được dấu hiệu sự sống. Đương nhiên, không thể xác định có phải là cùng một người hay không. Không, không thể là một người được. Nếu ba mươi phút trước người đó vẫn còn sống thì thi thể làm sao có cứng nhanh đến thế? Phải chăng một người khác đã ngồi ở băng ghế này, nhưng lại không phát hiện có người chết ở đây?

Khả năng này tương đối thấp.

Shion buông cánh tay có khi còn lạnh cứng hơn cánh tay của Sampo ra.

Không thể nào. Giả như ở đây có người chết thật mà không ai phát hiện ra, thì Sampo cũng sẽ cảm ứng được. Nhưng trên thực tế, tín hiệu không thể nhận biết của Sampo chỉ được gửi về mới đây thôi. Vào ba mươi phút trước, nơi này không có thi thể nào.

Bất thành linh, Shion cảm thấy thi thể khẽ động đậy. Dĩ nhiên đây là ảo giác, nhưng... suýt nữa thì cậu đã hét lên. Cằm ông ta vốn đã cứng đờ, giờ lại mềm ra, thoang thoang mùi thối rửa. Ghé mắt vào tai người chết, Shion thấy lâm tẩm mấy nốt ban màu xanh lục sẫm. Ban này rõ ràng không có, ít nhất là trong phạm vi mắt thường có thể nhìn thấy. Shion cúi sát thêm chút nữa.

"Đến rồi."

Yamase thở phào nhẹ nhõm. Xe của Cục Trị an chậm rãi tới gần.

"Trong vòng mười mấy phút, thi thể co cứng hoàn toàn rồi mềm trở lại... Không đời nào có chuyện đó được.*

Safu cắn miếng bánh rán vòng sô cô la, nói như đinh đóng cột. Tiệm thức ăn nhanh này nằm trong khu phố buôn bán bình dân, chật ních đủ loại khách hàng, bầu không khí vô cùng nhộn nhịp.

"Hơn nữa còn có mùi thối, chứng tỏ đã bắt đầu quá trình phân hủy do vi khuẩn gây ra, chuyện đó là không thể. Cứ cho là đang giữa hè đi, muốn một thi thể co cứng hoàn toàn rồi mềm trở lại, chí ít cũng phải mất ba mươi tiếng, đúng không?"

"Trong điều kiện nhất định, mùa hè cần ba mươi sáu tiếng, mùa đông cần từ ba đến bảy ngày, với khí hậu hiện tại cần khoảng sáu mươi tiếng, đó là những gì được viết trong sách."

Shion né tránh ánh mắt Safu, nhắc tách hồng trà lên uống. Cậu cảm thấy buồn rầu, và mệt mỏi nữa.

"Người ở Cục Trị an hỏi rất nhiều phải không?"

Safu nhào người đến gần. Mái tóc ngắn rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt to tròn, tràn ngập nét quyến rũ trung tính khó diễn tả. Trong đợt kiểm tra năm hai tuổi, chỉ số IQ của Safu cũng được nhận định ở cao nhất, cô là một trong các bạn học của Shion trước năm mười tuổi. Hiện giờ, ở cái tuổi mười sáu, người bạn học còn qua lại thân thiết với Shion chỉ có mình Safu. Cô học chuyên ngành Sinh lý học, đã được chọn làm du học sinh giao lưu, chẳng bao lâu nữa sẽ chuyển đến thành phố khác.

(Bộ môn nghiên cứu các quá trình cơ học, vật lý và hoá sinh xảy ra trong cơ thể các sinh vật sống bằng cách xem xét hoạt động của tất cả các cấu trúc, bộ phận trong sinh vật hoạt động như thế nào)

"Dù sao cũng là một thi thể chết không rõ lý do, bọn họ nhất định sẽ nghi ngờ cậu, điều tra cậu kỹ càng, đúng không?"

Safu mà Shion quen thời còn đi học là một cô gái ít nói có dáng người nhỏ nhắn, cậu đoán Safu bây giờ ở trong phòng nghiên cứu vẫn kiêu kì như vậy. Nhưng chỉ cần hai đứa ở riêng với nhau, Safu sẽ biến thành một người hay cười, hơi háu ăn, cách nói chuyện cũng gần gũi hơn.

Shion uống hết tách hồng trà, chậm chậm lắc đầu.

"Không, không nghiêm trọng như mình tưởng."

Trên thực tế, buổi điều tra của Cục Trị an kết thúc nhanh chóng. Bọn họ chỉ tạm giữ số liệu mà Sampo thu thập được từ thi thể, cũng không yêu cầu Yamase và Shion trình bày chi tiết điều gì. Chỉ khi phát hiện địa chỉ đăng kí của Shion là ở khu vực phố buôn bán gần West Block, giọng điệu họ mới trở nên nghiêm trọng hơn, nhưng Shion sớm đã quen với điều này, nên cũng không để bụng.

"Vậy sao cậu lại trưng bộ mặt ủ rũ đó? Cứ như một thiếu niên trong lòng đầy tâm sự ấy." .

"Mình nghĩ mãi mà không hiểu nổi."

"Về thời gian thi thể co cứng và mềm ra à?"

"Ừ. Cậu vừa nói còn gì? Chuyện đó không có khả năng, không thể xảy ra. Nghĩ thế nào cũng không tìm được điều kiện khiến thi thể co cứng rồi mềm trở lại nhanh chóng như vậy."

"Nói cách khác, không tìm thấy những điều kiện bên ngoài như nhiệt độ và độ ẩm? Còn yếu tố bên trong nào đã thúc đẩy việc này, chắc phải giải phẫu mới biết được."

"Yếu tố bên trong? Ví dụ như?"

"Nếu thể trạng người đó vô cùng suy nhược thì trạng thái co cứng sẽ không rõ ràng lắm, cũng không kéo dài. Người trúng độc phốt pho hữu cơ hoặc trẻ sơ sinh hầu như sẽ không co cứng..."

(Một thành phần trong thuốc trừ sâu. Các chất phốt pho hữu cơ có thể gây ra các triệu chứng trầm trọng chết người)

"Nhưng người đó nhìn thế nào cũng đều không giống trẻ sơ sinh."

Safu hăng giọng, trừng mắt nhìn Shion, "Mình đang ví dụ mà! Cái tật xấu thích moi móc này của cậu chẳng thay đổi gì cả! Tóm lại, chúng ta không có số liệu, nên cũng không có căn cứ nào để suy đoán."

"Ừ..."

Shion gật gật đầu, vô thức cắn môi dưới. Tư liệu, sách giáo khoa, sổ tay... đôi khi đều chẳng có ích gì cả. Những sự thật mà mình vững tin là tuyệt đối kì thực lại dễ dàng lộn nhào và sụp đổ. Cách đây bốn năm, cậu đã ném trái điều này rồi.

"Shion."

Safu chống cằm lên hai bàn tay đang đan vào nhau như tư thế cầu nguyện, mắt nhìn chăm chú vào Shion.

"Mình có chuyện muốn hỏi cậu."

"Chuyện gì thế? Sao đột nhiên lại nghiêm túc vậy?"

"Bốn năm trước, vì sao cậu không vào học chương trình đào tạo chất lượng cao?"

Một câu hỏi như muốn đâm xuyên cõi lòng, Shion tách miếng bánh táo ngọt ngấy, phần nhân bên trong từ từ chảy ra đĩa.

"Sao cậu lại hỏi chuyện đó vào lúc này?"

"Vì mình muốn hỏi. Khách quan mà nói, cậu là học sinh vô cùng ưu tú, khả năng tiếp thu lý thuyết tốt, khả năng áp dụng thực tiễn cũng không tồi, các thầy cô đều hài lòng về cậu, đúng không?"

"Họ quá đề cao mình thôi."

"Đó là sự thật, số liệu tự nó biết nói, có cần mình lấy giấy đánh giá năng lực cách đây bốn năm cho cậu xem không?"

"Safu à.."

Nỗi cay đắng như từ trong người trào lên, dâng tràn khoang miệng Shion.

"Hiện giờ hỏi lại chuyện này thì có ích gì đâu? Bốn năm trước, mình không đủ tư cách tham gia chương trình đào tạo chất lượng cao, bị tước bỏ toàn bộ đãi ngộ đặc biệt. Không phải mình không muốn mà là không được học. Bây giờ một mặt mình đi làm quản lý ở công viên để trang trải học phí, mặt khác tham gia chương trình đào tạo kỹ thuật của Cục Lao động. Nhưng số ngày lên lớp của mình không đủ nên chẳng biết có được tốt nghiệp không. Đây chính là hiện tại, là thực tế theo lời cậu đây."

"Vì sao cậu lại không đủ tư cách?"

"Mình không muốn nói."

"Mình muốn biết."

Shion liếm phần vỏ bánh táo dính trên ngón tay, không đáp. Cậu không muốn kể về chuyện đó. Hay đúng hơn là không biết nên kể thế nào.

Phải giải thích ra sao cho Safu hiểu được? Cậu không tìm ra câu chữ thích hợp.

Kì thực, sự thật vô cùng đơn giản. Đó là do Cục Trị an phát hiện ra chuyện Shion che giấu và giúp VC tẩu thoát. Bà mẹ tắt hệ thống cảnh báo ngoài vườn, cậu con thì vô hiệu hệ thống thăm dò dị vật trong phòng riêng, vì vậy Cục Trị an nghi ngờ họ. Mọi hệ thống an toàn trong mỗi căn nhà đều kết nối với máy tính quản lý tổng hợp ở Tòa thị chính, do đó người ta dễ dàng kiểm tra được.

Nezumi biến mất chưa đầy một giờ, vài viên chức của Cục Trị an đã xuất hiện ở nhà Shion để điều tra.

"Em có biết cậu ta là VC không?"

"Biết."

"Tại sao không trình báo?"

"Bởi vì..."

"Thành thật trả lời tôi. Không cần căng thẳng, chỉ cần nói thật là được."

"Trông cậu ấy cũng nhỏ cỡ tuổi em, lại còn bị thương, em thấy tội nghiệp."

"Vì thấy tội nghiệp, chẳng những em không trình báo mà còn tự tiện chữa trị vết thương cho VC và giúp cậu ta bỏ trốn?"

Sau đó, kết quả thành ra thế này.

Điều tra viên của Cục Trị an tên là Rashi, từ đầu đến cuối anh ta luôn nói chuyện với thái độ hòa nhã, không lớn tiếng khiển trách, cũng không sử dụng bạo lực. Khi Shion được phóng thích sau hai ngày điều tra liên tục,

anh ta còn vỗ nhẹ vai Shion và an ủi, "Em vất vả rồi." Thế nhưng, Shion nhận thấy trong mắt Rashi không hề có nét cười. Bốn năm trôi qua, đến giờ tỉnh thoảng Shion vẫn mơ thấy đôi mắt lạnh tanh đó nhìn chăm chăm vào mình. Đôi lúc cậu choàng tỉnh bởi cảm giác khó chịu mà giấc mơ đem lại, người ướt đầm mồ hôi.

Che giấu phạm nhân, giúp đỡ bỏ trốn. Trên thực tế, Shion không phải chịu bất cứ hình phạt nào cho tội danh đó, chỉ bị nhận định là thiếu năng lực phán đoán và không biết hành động thích hợp khi cần thiết, nên bị tước bỏ mọi đãi ngộ đặc biệt.

Sau cơn bão, vào một ngày mặt trời chói chang đến lóa mắt, Shion và Karan mẹ cậu bị đuổi ra ngoài.

Không có cả nơi ở lẫn lương thực, chương trình đào tạo chất lượng cao của môn Sinh thái học trở nên xa vời hơn cả chín tầng mây, không thể nào chạm tới. Những thứ mà hôm qua, không, chỉ mới vài phút trước còn nằm trong tay, đã lần lượt tan biến. Giống như đám lá cây bị cơn bão cuốn phăng đi. Từ ngày chào đời cho đến nay, lần đầu tiên Shion nếm trải cảm giác mất mát như vậy.

Ở No.6 không tồn tại chế độ phúc lợi. Hễ được công nhận là người có cống hiến cho thành phố thì sẽ được hưởng chế độ đảm bảo tương ứng với mức độ cống hiến. Shion và Karan chẳng những không cống hiến gì mà còn không làm tròn trách nhiệm công dân, bị xếp vào tầng lớp thấp nhất. Vì vậy mẹ con họ chỉ được phép ở lại thành phố chứ không được hưởng bất cứ chính sách bảo hộ và viện trợ nào.

"Thế hệ tinh hoa do chính phủ cố công bồi dưỡng." Đêm hôm đó, Nezumi đã nói vậy. Sự thật đúng như thế. Chính vì là tinh hoa được chính quyền thành phố dốc lòng bồi dưỡng, nên sau khi bị trục xuất, Shion mới phát hiện ra No.6 là một xã hội bảo vệ cao độ sự phân chia giai cấp. Mọi

quan hệ giữa các tầng lớp trên và dưới giống hệt hình thái kim tự tháp, một khi đã rơi khỏi đỉnh cao thì rất khó để trèo lên lại.

"Nhìn vẻ mặt bẽ tắc của cậu kìa." Safu mỉm cười. "Thôi được rồi, nếu khó mở lời như vậy thì mình không hỏi nữa."

"Đa tạ nhé."

Shion chấp tay trước Safu, cảm ơn cô đã không tiếp tục truy hỏi. Tường thuật sự việc thì rất đơn giản, đôi lúc cậu cũng muốn thổ lộ với cô bạn những biến cố đầy kịch tính trong cuộc sống. Nhưng điều khiến Shion khó thốt thành lời nhất chính là tâm trạng hiện tại của cậu. Lạ lùng thay, cậu không hề hối hận. Mặc dù thấy khó thanh minh cho lập trường dễ dao động của mình, cũng thấy chơi vơi vì mất mát quá nhiều, nhưng hôm nay, sau bốn năm, nhớ lại chuyện đó, cậu nghĩ nếu có cơ hội đảo chiều thời gian, trở lại sinh nhật mười hai tuổi... Nếu ngày tháng quay ngược về hôm ấy, cậu cũng không hành động khác đi. Vẫn sẽ đón nhận kẻ lạ mặt xông vào đời cậu cùng cơn bão. Shion dám chắc như vậy. Bởi nhìn rõ lòng mình nên cậu mới hoang mang. Không phải cậu hài lòng với cuộc sống hiện tại. Cậu rất tiếc nhớ môi trường giáo dục có thể chuyên tâm vào môn Sinh thái học cũng như cuộc sống đầy đủ tiện nghi cùng những lời tán thưởng và ánh mắt trầm trồ nể phục ngày đó. Nhưng quyết định của cậu sẽ không thay đổi. Nếu đón nhận Nezumi đồng nghĩa với bị hủy diệt, thì cậu vẫn lựa chọn bị hủy diệt. Cậu không hối hận về hành động của mình. Mà điều này, không sao giải thích cho Safu hiểu được. Sau lần đó còn có thêm vài lần bão đổ bộ. Lắng nghe tiếng lá cây xào xạc trong cơn càn quét của bão tố, cậu không hối tiếc mà chỉ hoài niệm. Cậu hy vọng có thể gặp lại Nezumi.

Cậu không đủ tự tin để bộc bạch những cảm xúc này với Safu, nên lựa chọn im lặng.

"Shion, chúng ta đi thôi."

Safu đứng dậy. Tiệm thức ăn nhanh càng lúc càng chật chội ồn ào đến mức khó mà nghe rõ được người đối diện muốn nói gì.

"Mình đưa cậu đến trạm xe."

"Dĩ nhiên rồi, chẳng lẽ cậu lại để một cô gái về một mình à!"

"Nói thế thôi, chứ cậu nhỏ người nhưng rất khỏe; động tác nhanh nhẹn, mình luôn cho rằng việc đánh nhau thích hợp với cậu hơn là Sinh lý học."

"À đúng. Mình từng bị bảo là, bình thường có vẻ trầm tĩnh, chẳng mấy khi hé răng, nhưng lúc bột phát lên lại hùng hổ vô cùng. Có lẽ mình không thích hợp với việc nghiên cứu."

Hai người sóng vai bước trên con đường dẫn ra trạm xe. Trừ một phần của khu vực này kinh doanh dịch vụ ăn uống, những nơi khác đều không được bày bán vào ban đêm, cho nên chỉ vài tiếng nữa thôi là quanh đây sẽ vắng tanh. Shion vỗ nhẹ vào lưng Safu, vì nghe giọng cô hơi uể oải.

"Sao thế? Một du học sinh tương lai vừa đỗ kì thi tuyển sao lại rầu rĩ vậy?"

Safu ngẩng đầu, phì cười, "Cậu ganh tị hả?"

"Ừ, rất ganh tị."

"Thành thật gớm nhỉ."

"Thành thật với chính mình, thân thiết với người khác, Mỹ là phương châm sống đạo gần đây của mình."

"Nói dối!"

"Hả?"

"Cậu không hề ganh tị với mình."

Shion dừng bước. Safu nhìn cậu đầy khiêu khích. Shion vừa định mở lời thì có người chộp lấy vai cậu từ phía sau.

"Xin lỗi."

Một người đàn ông thấp hơn Shion đang mỉm cười đứng đó. Anh ta mặc đồng phục của Cục Trị an. Bộ đồ chỉ độc một màu xanh sẫm, trông qua rất giản dị, nhưng thực chất được dệt từ một loại sợi đặc biệt gọi là siêu sợi.

Loại sợi này có độ bền gấp mười lần thép, có thể dùng làm áo chống đạn, hơn nữa vừa nhẹ lại vừa thoáng khí. Càng tới gần West Block càng gặp nhiều người mặc loại đồng phục này. Shion từ từ đẩy tay người đàn ông ra, hỏi, "Có chuyện gì sao?"

"Không, tôi chỉ muốn hỏi, các em bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu tuổi."

"Cả hai bằng tuổi à?"

"Đúng vậy."

"Các em có biết trẻ vị thành niên dưới mười tám tuổi không được phép ra ngoài sau 9 giờ tối không?"

"Biết chứ, song bây giờ còn chưa đến 8 giờ cơ mà."

"Shion."

Safu khẽ nhắc Shion, ngầm bảo cậu đừng chống đối. Vừa nhìn thấy đồng phục Cục Trị an, Shion liền nhớ đến đôi mắt của tay điều tra viên

Rashi, điều này chẳng những không thể khiến cậu lùi bước, mà còn thôi thúc cậu phản kháng.

"Yêu cầu cô cậu xuất trình thẻ ID."

Có lẽ do nhận ra sự chống đối trong giọng điệu của Shion, người đàn ông thu hồi vẻ mặt tươi cười, lạnh lùng yêu cầu họ xuất trình thẻ ID. Safu lấy ra tấm thẻ màu bạc, đưa cho anh ta, Shion cũng lặng lẽ lấy thẻ của mình ra.

"Lần lượt đọc số thẻ của cả hai."

"SSC-000124GJ."

"QW-55142."

Người đàn ông lấy từng tấm thẻ ra khỏi chiếc máy kiểm tra thông tin, khẽ gật đầu với Safu.

"Học sinh của chương trình đào tạo chất lượng cao không nên ở đây vào giờ này, em hãy mau về nhà đi."

"Em đang đi tới trạm xe để về nhà đây."

"Tôi đưa em ra trạm xe."

"Không cần, cậu ấy sẽ đưa em đi."

Safu nắm chặt cánh tay của Shion.

"Tôi thì tiễn cậu ấy ra trạm xe, thế nên hai chúng tôi mới đi tới đây. Đi nào, Safu."

Shion lấy lại tấm thẻ từ tay anh ta, nắm tay kéo Safu nhanh chóng rời khỏi. Được một đoạn, cậu quay đầu lại, người đàn ông nhỏ thó đã lẫn vào

đám đông, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

"Sợ hết hồn." Safu vỗ vỗ ngực, "Lần đầu tiên mình bị Cục Trị an kiểm tra."

"Chuyện thường ngày ở khu này ấy mà. Nếu cậu không phải là học sinh của chương trình đào tạo chất lượng cao, cậu sẽ bị kiểm tra gắt gao hơn nữa!"

"Thật sao?"

"Thật, thậm chí khi chờ tàu điện, chỉ cần có tấm thẻ ID đó thì cậu sẽ được ngồi ở toa đặc biệt chứ không phải là toa thông thường. Thành phố này chính là như vậy, lấy năng lực, tài chính cùng với nhiều điều kiện khác để phân loại người ta."

"Phân loại? Sao cậu lại nói như vậy? Ai cũng là người chứ có phải rác hay hàng hóa đâu."

"Safu, thành phố này vốn không quan tâm đến người, cái họ quan tâm, chỉ là người đó có cống hiến gì hay Không mà thôi."

"Shion..."

"Lúc này cậu bảo mình nói dối, sao có thể chứ! Mình thực sự ganh tị đấy. Cậu được hưởng đãi ngộ đặc biệt, có điều kiện tiếp tục nghiên cứu chuyên ngành cậu thích, làm sao lại không ganh tị cho được! Nói thật lòng mình còn đố kị nữa cơ, vì cậu có tất cả những gì mà mình không có!"

Shion dừng lại, thở dài. Cậu đã nói quá nhiều, chẳng ra làm sao. Thật khó coi. Thật đáng xấu hổ. Thật tồi tệ. Cậu không ngừng trách cứ bản thân.

Safu cũng thở dài, "Nói dối."

"Sao cơ?"

"Cậu chưa nghe thấy hả? Mình bảo là, CẬU-NÓI-DỐI! Cậu chỉ giả vờ ganh tị với mình mà thôi. Hay là chính bản thân cậu cũng không nhận ra bản thân đang nói dối? Đúng là đồ đầu đất."

*Safu, nghe mình nói này..."

"Nếu cậu thực sự ganh tị hay đố kị với mình, làm sao cậu đi ăn cùng mình được? Chúng ta đã vừa ăn vừa trò chuyện, cậu còn cười rất tự nhiên nữa, đúng chứ?"

"Đó là... mình cũng có lòng tự trọng mà! Làm sao đố kị lộ liễu được! Bề mặt lắm."

"Shion, chuyên môn của mình là chức năng não bộ cùng mối quan hệ giữa hoóc môn và sự thay đổi hành vi đấy nhé."

"Ừ, mình biết."

"Cậu mà không biết thì mình sẽ cáu đấy. Mình đã bảo rồi còn gì, nếu cậu che giấu sự ganh tị và giả vờ vui vẻ, như vậy chẳng phải cậu sẽ chịu áp lực tinh thần rất lớn sao?"

"Ừ, đúng..."

"Cực đúng ấy! Khi con người chịu áp lực hay căng thẳng, thì sẽ có một loại hoóc môn tiết ra từ vỏ nang tuyến thượng thận, còn gọi là 'Corticosteroid', một khi đã ảnh hưởng đến não bộ thì sẽ xuất hiện sự thay đổi trong hành vi."

(Trong Sinh lý học, Corticosteroid được bao bọc bởi một lớp các hormone steroid được sản xuất trong vỏ thượng thận. Corticosteroid quan trọng trong một loạt các hệ thống phản ứng sinh lý của cơ thể và các hành vi của con người)

"Safu, điều này mình biết, cậu tha cho mình đi, nếu cậu muốn giảng bài, lúc khác mình sẽ từ từ nghe cậu nói."

"Cậu nghe đây, cậu vốn không hề có áp lực, cũng chẳng ganh tị gì với mình cả. Shion, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Nếu khát khao nghiên cứu, cô lẽ cậu sẽ ganh tị với mình thật. Nhưng cậu không cần, đúng chứ? Cậu nói mình có tất cả những gì cậu không có, vậy thứ cậu có là gì? Đừng nói cái gì cũng không có! Là người trắng tay! Không, không đúng, người cho rằng bản thân chẳng có gì hết không thể cười đùa, cũng không thể từ tốn nói chuyện như cậu được. Nếu muốn kiểm soát hoàn toàn cảm xúc để không ảnh hưởng đến hành vi, cần phải trải qua luyện tập đặc biệt, nhưng cậu chưa từng được huấn luyện như vậy, nhi.? Mình biết cậu không phải là người xử sự theo cảm tính, nhưng cũng không cho rằng cậu có thể kiểm soát 100% cảm xúc của bản thân. Cậu có thể niềm nở trò chuyện với mình, đó là vì tinh thần cậu đang thư thái."

"Safu, những điều cậu nói chỉ là lý thuyết suông trên sách vở, tình cảm của con người vốn phức tạp, cũng không phải chuột bạch trong phòng thí nghiệm, mình không cho rằng mối quan hệ giữa xúc cảm và hành vi lại được giải thích rõ ràng và đơn giản như vậy. Nếu cứ tin rằng khoa học có thể lý giải mọi điều về con người thì thật ngạo mạn."

Safu nhún vai, tỏ vẻ không đồng ý. Trạm xe đã ở phía trước.

"Mình không biết là cậu muốn làm nhà văn đấy."

"Safu!"

"Nếu vậy mình sẽ dùng ngôn từ kiểu văn học để diễn đạt. Tinh thần thư thái... cũng chính là hy vọng, hoặc mơ ước. Cậu đã có những điều này, nên không cần ganh tị với mình. Shion, cậu hy vọng điều gì thế?"

"Hy vọng..."

Shion lẩm bẩm. Đã mấy năm nay cậu không dùng đến từ này. Nó không ngọt ngào cũng chẳng đắng chát, thế mà cứ thấm dần vào cơ thể.

Hy vọng của tôi là gì?

Một tương lai được bảo đảm đã sụp đổ, chỉ còn lại mẹ, công việc với mức lương bèo bọt và sức vóc mười sáu tuổi. Thế này thì hy vọng gì nữa? Nói thật lòng, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết là, mình không hề tuyệt vọng.

Họ tiến vào trạm xe. Shion sống ở khu phố buôn bán lân cận West Block, là vùng kẹp giữa trung tâm thành phố và West Block. Nơi này có tên là Lost Town, khác xa với sự yên tĩnh của trung tâm thành phố, đây là nơi có mật độ dân cư dày đặc, lại còn hỗn tạp. Trạm xe cũng như những người, còn phảng phất mùi dầu chiên và rượu.

"Đến đây là được rồi."

Safu dừng bước, trên vai cô có con côn trùng màu đen. Shion phải nó đi, tiện thể hỏi, "Về nhà cẩn thận. À đúng rồi, khi nào thì cậu đi?"

"Ngày kia."

"Ngày kia? Sao cậu không nói với mình sớm?"

"Vì mình không muốn. Nói rồi cậu có làm tiệc chia tay cho mình không?" Safu hếch cằm lên. "Shion, mình muốn một thứ ở cậu."

"Ừ, nếu bây giờ còn kịp..."

"Hạt giống."

Satu nói rành rọt từng chữ; mắt nhìn thẳng vào Shion. Cậu há hốc mồm, kinh ngạc cúi nhìn cô bạn.

"Mình muốn giống của cậu."

"Ờ... Hà? Safu... cậu..."

"Cậu là người gây giống tốt nhất trong số những người mình quen biết. Cậu không cho rằng tế bào trứng của mình kết hợp với tinh trùng của cậu, nhất định sẽ sinh ra một đứa trẻ ưu tú sao? Mình muốn, Shion, mình thực sự muốn có gene di truyền của cậu."

"Thụ tinh nhân tạo cần được thành phố cấp phép."

"Muốn lấy giấy phép thì dễ không ấy mà. Chẳng phải chính quyền thành phố vẫn ủng hộ những người tài năng và có bộ gene tốt tiến hành thụ tinh nhân tạo đấy ư?"

Shion nuốt nước bọt, quay đầu đi chỗ khác. Côn trùng bay qua bay lại trước mắt cậu, cảm giác không vui cứ thế mạnh nha theo tiếng vỗ cánh của chúng.

"Safu, có lẽ mình chưa từng đề cập chuyện này với cậu... Thật ra mình không biết cha mình là ai, không nắm rõ tính cách, thể chất, hình dáng hay bệnh án của ông ấy."

"Mình biết, nhưng việc này không liên quan đến cha cậu, khoa học hiện nay có thể giải mã được 90% ADN và bộ gene của con người, muốn điều tra về gene di truyền thực sự rất dễ dàng."

"Điều tra... Nếu tra ra khía cạnh nào đó mà cậu không mong muốn, thì phải làm sao đây?"

"À thì..."

"Safu, suy cho cùng cậu đang nghĩ gì vậy? Cậu tưởng loài người chỉ đơn thuần hình thành từ các chuỗi tổ hợp ADN đấy à? Đọc chuỗi ADN của

mình, biết được thông tin bộ gene di truyền, là thấu suốt mọi mặt của mình hay sao? Đừng nói chuyện sinh con đơn giản như thế chứ!"

"Hể là việc liên quan đến cậu, mình đều hiểu rất rõ!" Safu lớn tiếng ngắt lời Shion, khiến những người qua đường đều quay lại nhìn họ.

"Chúng ta đã ở bên nhau từ năm hai tuổi, mình biết rõ con người cậu, sở thích của cậu... Mình hiểu mong muốn của bản thân... Người lơ mơ chính là cậu."

"Cái gì?"

Safu trả lời, nhưng Shion chỉ nghe được loáng thoáng, bèn cúi thấp người xuống.

"Mình muốn ngủ với cậu."

Làn này thì đã nghe rõ.

"Safu..."

"Mình chẳng cần giống má, cũng cóc cần thụ tinh nhân tạo, có con chỉ là cái cố, mình muốn ngủ với cậu, đơn giản thế thôi."

"Chuyện này... Khoan đã... Safu, cậu..."

"Ngay lập tức."

Shion hít một hơi, mùi dầu mỡ béo ngậy của món chiên tràn hết vào cổ họng. Tiếng chuông điểm 8 giờ vang lên.

"Bây giờ không được."

"Tại sao? Cậu không thích mình ư? Hay là cậu không có hứng thú với chuyện đó?"

"Mình thích và cũng có hứng thú. Nhưng bây giờ, với Safu... thì mình không muốn."

"Đối tượng là mình cho nên không thể?"

"Không phải, mình nghĩ cơ thể sẽ có phản ứng. Như lúc này, mình thấy mình sắp không xong đến nơi rồi đây, nhưng... mình không muốn, mình không muốn chỉ vì hứng phấn sinh lý mà ngủ với cậu."

"Tức là, cậu không hề có ý xem mình là đối tượng yêu đương, đúng không?"

"Ừ, cậu là bạn thân của mình mà."

"Thật ngu ngốc." Safu thở dài. "Sao cậu lại hành xử như trẻ con vậy? Thật là! Được rồi, mình về đây."

"Safu, hai năm nữa."

"Cái gì cơ?"

"Không phải cậu sẽ đi du học hai năm sao? Chờ cậu trở về rồi, mình sẽ đến tìm."

"Và ngủ với mình à?"

"Ừ."

"Cậu đúng là đồ đầu đất! Sao lại có người ngốc nghếch như vậy chứ!"

"Nhớ chăm sóc bản thân, đừng cố gắng quá sức."

"Mình sẽ thật cố gắng, để bọn đàn ông không dám đến gần luôn."

Safu vẫy tay chào tạm biệt rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi. Bất chợt, cô khẽ kêu lên một tiếng. Một con vật nhỏ màu xám chạy qua chân cô, leo

lên người Shion.

"Đáng ghét, là chuột!"

Một con chuột cỡ ngón tay út bò lên vai Shion, hít người lia lịa.

"Trên đường phố mà có chuột, làm mình hết cả hồn. Nhưng trông nó cũng dễ thương đấy."

"Còn không sợ người nữa chứ."

Con chuột nhắt bò đến gần tai Shion, thì thầm, "Cậu vẫn ngây thơ như xưa nhỉ."

Dường như có luồng điện chạy suốt người Shion. Cậu định tóm lấy con chuột nhưng nó tránh được, nhảy khỏi vai cậu rồi chạy vụt về phía cửa ra. Dù đây là khu phố buôn bán bình dân, nhưng Lost Town vẫn còn nằm trong phạm vi thành phố, bởi vậy xuất hiện chuột là chuyện rất hiếm hoi. Cục Dịch tễ hẳn đã tiến hành công tác loại trừ các loài động vật và sâu bọ có hại một cách cẩn thận rồi. Mọi người không quen cái cảnh chuột chạy dưới chân, đám đông bắt đầu nhốn nháo, đâu đó có người đã kêu thét lên.

Shion nhìn thấy đôi mắt xám sẫm ở ngay phía trước. Dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng cũng đủ khiến toàn thân cậu tê dại một lần nữa.

"Nezumi!"

"Shion, cậu sao vậy?"

"Safu, cậu tự về nhà được không?"

"Cậu đang nói gì vậy? Đương nhiên rồi. Mình chuẩn bị về rồi còn gì? Cậu sao thế? Sao bỗng dừng lại hốt hoảng như vậy?"

"Xin lỗi."

Sau buổi chia tay hôm nay sẽ là hai năm xa cách, cậu nên đưa Safu về, ít nhất cũng nên dõi theo cho đến khi bóng dáng cô khuất hẳn trong đám đông... Bất kể có ngủ với nhau hay không thì Safu vẫn là một người quan trọng đối với cậu. Sao có thể từ biệt một người quan trọng thế theo cách này? Shion hiểu. Nhưng những nhận thức thông thường đều bị cuốn phăng. Cơ thể cậu hành mà không tuân theo lý trí.

Phải rồi. Bốn năm trước cậu đã trải qua tình trạng tương tự. Lý trí cũng từng mách bảo cậu những điều đúng đắn nên làm.

Mở hệ thống báo động, thông báo cho Cục Trị an, loại trừ kẻ đột nhập lạ mặt. Nhưng cậu đã đi ngược lại tất cả. Hiện tại cũng vậy. Cậu vẫn đang hành động theo cảm tính.

Bên ngoài trời đang mưa. Những giọt mưa vừa đổ xuống vỗ dồn dập lên má cậu. Giữa dòng người đi lại hối hả, chẳng thấy gương mặt quen thuộc nào.

"Shion." Karan trừng mắt nhìn đứa con trai vừa về tới "Con làm gì mà ướt sũng hết thế kia?" .

"Con đi bộ về nhà ạ."

"Đi trong mưa ư? Con đi từ đâu về?"

"Từ trạm xe."

"Sao lại dầm mưa về chứ?"

"Con muốn bình tĩnh một chút."

"Thằng bé này, thật là... Trẻ con quá đấy."

Safu cũng nói y hệt. Shion lau tóc, bắt giắc bật cười. Trời mưa khiến thời tiết trở lạnh đột ngột, họ dùng bếp lò kiểu cũ để sưởi ấm căn phòng.

Karan ngáp một hơi dài, đã đến giờ ngủ. Karan mở một tiệm bánh mì tại góc đường trong Lost Town. Tuy chỉ là cửa hàng nho nhỏ với mỗi một tủ trưng bày, nhưng sớm tối đều ngào ngạt mùi hương bánh mì, thu hút rất nhiều người tìm đến, nhờ vậy mà buôn bán cũng khá khấm khá. Vì buổi sáng phải dậy từ tinh mơ nên tối xuống phải ngủ thật sớm, với Karan, 9 giờ tối đã được xem là đêm khuya.

"Mẹ định từ mai sẽ tăng số lượng bánh cuộn bơ, còn nữa, mẹ cũng định bán thêm một ít bánh ngọt đơn giản, con thấy thế nào?"

"Bánh anh đào hả mẹ?"

"Ừ. Mẹ định để mức giá vừa phải, phù hợp cho đồ ăn nhẹ, nhưng sẽ cao hơn giá bánh mì một chút."

"Được đó mẹ."

"Mẹ cũng nghĩ thế. Cửa hàng có thêm ít bánh ngọt sẽ dễ chịu ngọt ngào hơn."

Shion gật đầu, chuẩn bị rời phòng khách. Trong căn nhà này không có cái được gọi là phòng ngủ riêng. Karan ngủ ở phòng khách, còn Shion ngủ tại nhà kho.

"Shion."

Nghe tiếng mẹ gọi, Shion quay đầu lại.

"Có chuyện gì vậy con?"

"Dạ?"

"Chuyện gì mà khiến con phải bình tĩnh lại?"

Không đợi Shion trả lời, Karan nói tiếp.

"Lúc này vừa về đến nhà, vẻ mặt con cứ thần thờ, không hề chú ý đến chuyện mình đang ướt sũng vì mưa... Bây giờ cũng vậy..."

"Bây giờ cũng vậy?"

"Trông mặt con kì lạ lắm, vừa ngẩn ngơ vừa kích động. Con thử soi gương xem?"

"Hôm nay ở công viên có một người chết."

"Sao? Trong công viên rừng cây ấy ư? Chẳng thấy ti vi đưa tin gì cả."

Không đưa tin? Nghĩa là cái chết của người đó không hề bất thường? Tuy ông ta đột tử nhưng muốn xác định nguyên nhân tử vong thì có khó khăn gì. Không hề đưa tin, tức là một cái chết vô cùng bình thường... Shion lắc đầu.

Không thể thế được. Thời gian co cứng tử thi, nét mặt, nốt ban xanh lục... đều rất đổi kì dị, không phải là một cái chết bình thường. Shion chỉ khai báo tình huống phát hiện thi thể với Cục Trị an, vờ như không biết gì về mấy nốt ban cũng như tình trạng co cứng của cái xác. Cậu nghĩ như vậy sẽ tốt hơn. Tại sao lại có ý nghĩ đó, cậu cũng không hiểu. Chỉ là có một tiếng nói vang lên từ sâu thẳm tâm hồn, cảnh báo cậu hãy giả vờ chẳng biết gì hết. Giống như loài động vật nhỏ cảm nhận được hơi hướm kẻ địch liền lẩn trốn theo bản năng, tiếng nói ấy cảnh báo cậu rằng, có nguy hiểm.

Xem đi, đây cũng là bản năng còn gì. Mình đã hành động dựa vào cảm giác chứ không phải lý trí. Mình quay lưng với lý trí, hoàn toàn đi theo cảm tính bản năng.

Shion lại thở dài thườn thượt, hơi thở nặng nhọc.

"Cho nên con mới kích động?"

"Vâng ạ, đây là lần đầu con thấy xác chết."

Con nói dối đấy, mẹ à. Hôm nay con lại bắt gặp đôi mắt ấy. Con đã nhìn thấy Nezumi. Con linh cảm có chuyện sắp xảy ra. Cho nên...

Karan yên tâm nở nụ cười, chúc con trai ngủ ngon. Shion cũng chúc mẹ ngủ ngon rồi rời phòng khách.

Tuy vóc dáng vẫn đầy đặn, nhưng trông Karan trẻ trung hơn trước kia nhiều. Xem chừng bà không cho rằng chuyển từ Kronos đến sống ở Lost Town là một việc đau khổ. Karan cười nói với Shion, nướng bánh mì thú vị lắm, bán bánh mì cũng rất vui. Shion biết, không phải mẹ cố an ủi con trai hay gắng gượng mạnh mẽ. Karan không hề oán thán cuộc sống ở đây. Khác với cái thời được chu cấp toàn diện ở Kronos, mọi thứ có được tại Lost Town đều do một tay Karan gây dựng nên. Chính vì vậy, Shion không muốn hủy hoại cuộc sống hiện tại. Cậu không hẳn tâm gây xáo trộn nếp sống của mẹ một lần nữa, như đã làm bốn năm trước đây. Chí ít, không nở lời mẹ vào vụ rắc rối này.

Shion ngã xuống giường, người lạnh lạnh, đầu ngâm ngâm đau. Vừa nhắm mắt lại, bao nhiêu hình ảnh lại hiện lên trong tâm trí.

Nốt ban màu xanh lục

Bó xà lách rơi dưới đất.

Chiếc sơ mi màu hồng nhạt.

Khuôn mặt của Safu.

Mình muốn ngủ với cậu.

Con chuột bò lên vai, thì thầm bên tai. Cậu vẫn ngây thơ như như ngày nào.

Toàn thân Shion bắt đầu nóng ran, tim đập nhanh hơn.

Đó không phải mơ, cũng chẳng phải ảo giác. Nezumi đích thực đã xuất hiện trong đám đông ở trạm xe.

Rõ ràng là cố ý xuất hiện.

Đáng ghét, cậu lộ diện theo cách này, muốn tôi cư xử thế nào đây? Rốt cuộc cậu định làm gì?

Shion ngồi dậy.

Gác chuyện Safu sang một bên, thi thể trong công viên có liên quan gì với Nezumi không?

Vào tối hôm phát hiện ra thi thể, thì Nezumi xuất hiện. Ngẫu nhiên chẳng? Cố mối liên hệ nào ở đây không?

Có tiếng kêu bíp bíp, là tiếng chuông của điện thoại tích hợp trên thẻ ID. Safu gọi.

"Shion, cậu đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa."

Phải rồi, lẽ ra mình nên gọi cho cô ấy để nói hết lời từ biệt còn dang dở mới đúng.

"Safu, xin lỗi chuyện ban chiều nhé, chuyện đó..."

"Là người quan trọng đến thế sao?"

"Hả?"

Trên màn hình, Safu mím một nụ cười đẹp và buồn, vẻ già dặn.

"Lần đầu mình thấy cậu như vậy đấy. Cậu có biết nét mặt lúc ấy của cậu trông thế nào không?"

"Thì... Tệ lắm à?"

"Thú vị lắm, nhìn mãi cũng không chán. Mới đầu thì vô cùng kinh ngạc, sau đó... đúng rồi, nên diễn tả thế nào nhỉ? À, vui sướng. Mà có lẽ nên nói là nét mặt mê đắm đến mức không thèm đoái hoài gì đến những thứ khác mới đúng. Cho nên cậu mới bỏ mình ở trạm xe rồi chạy vụt đi. Thật tình, như thế là quá đáng lắm!"

"Xin lỗi, thành thực xin lỗi cậu."

"Tha cho cậu đó. Vì đã cho mình thấy một diện mạo mới, kiểu như 'Ồ, hóa ra Shion cũng có lúc bộc lộ vẻ mặt thế này cơ đấy...' Shion, người khiến cậu trở nên như vậy, là ai thế? Có người quan trọng đến mức khiến cậu bỏ mặc mọi thứ, cắm đầu đuổi theo à?"

"Ừ."

Tự Shion cũng thấy kinh ngạc khi bật ra câu trả lời chắc nịch như vậy.

"Safu, cậu đừng hiểu lầm. Không phải người yêu hay gì đâu, mình vẫn không biết nên nói với cậu thế nào, chỉ là..."

"Hôm nay mới biết, hóa ra cũng có lúc Shion bối rối, không tìm được lời giải thích kia đấy. Không sao, có là người yêu của cậu cũng được thôi. Mình chẳng nề hà chuyện cậu đã thích người khác... Nói nghe như đang tự lừa dối bản thân ấy nhỉ! Nhưng mình luôn bình tĩnh đối diện cho dù xảy ra chuyện gì, đây là thói quen xấu nhất của mình đấy."

"Không đâu, Safu luôn thành thật với bản thân mà."

"Chỉ khi ở trước mặt cậu thôi."

Ngay cả điều này mà cậu cũng không nhận ra sao? Safu trên màn hình nghiêm mặt, tựa như đang nói vậy.

"Safu, cậu phải tự chăm sóc bản thân, nếu hai năm nữa gặp lại..."

"Mình yêu cậu, Shion. Mình yêu cậu hơn bất cứ ai."

Không đợi Shion trả lời, Safu đã cúp máy. Bên ngoài, trời vẫn mưa. Nơi góc phòng dường như có gì đó đang chuyển động.

"Nezumi?"

Trong nhà kho chứa đầy bột mì và đường cát, lúc này chỉ còn tiếng vọng của mưa. Shion ôm đầu gối, ngồi một mình trong bóng tối, lắng tai nghe. Cơn mưa không lớn cũng chẳng nhỏ, cứ rả rích suốt đêm không ngừng.

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Shion cắm thẻ ID vào thiết bị khóa cảm ứng của văn phòng quản lý công viên. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, hệ thống lọc khí và điều hòa nhiệt độ của phòng bèn tự vận hành. Bên trong không có một ai, thật hiếm khi thấy Yamase đi làm muộn như vậy. Shion khởi động hệ thống quản lý công viên, bắt đầu một ngày làm việc mới.

"Chào buổi sáng."

Cùng với âm thanh đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh Tòa thị chính "Giọt Trăng".

"Hãy tuyên thệ vĩnh viễn trung thành với thành phố."

Shion áp tay lên vị trí "Giọt Trăng", chậm rãi đọc.

"Tôi xin thề vĩnh viễn trung thành với thành phố."

"Cảm ơn lòng trung thành của bạn. Hãy miệt mài với công việc trong ngày cùng niềm kiêu hãnh và lòng trung thành ấy nhé."

Hình ảnh "Giọt Trăng" biến mất, thay vào đó là báo cáo tình hình các sinh vật sống trong công viên.

Shion thở phào nhẹ nhõm. Nghi thức tuyên thệ này khiến cậu rất khổ sở. Tuy chỉ là cơ quan hạng bét, nhưng phòng quản lý công viên vẫn trực thuộc chính quyền thành phố, việc tuyên thệ mỗi buổi sáng do đó trở thành nghĩa vụ, từ chối thực hiện đồng nghĩa với mất việc. Cũng chẳng phải công

to việc nặng gì, chỉ cần áp tay lên màn hình, đọc khẩu hiệu đã học thuộc lòng là xong. Shion mong sao bản thân mình nghĩ được như vậy, nhưng thực tế cậu rất đỗi chán ghét cái nghi thức cùng lời tuyên thệ sáo rỗng ấy. Cứ nghĩ phải lặp đi lặp lại hành động vô nghĩa và nực cười này vào mỗi buổi sáng, Shion lại thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương ghê gớm. Nói nào ngay, chính Safu còn phải cảm thán giống cậu.

Phòng nghiên cứu nơi Safu theo học cũng là đơn vị trực thuộc chính quyền thành phố, chẳng thể thiếu nghi thức tuyên thệ trung thành.

Shion khẽ thổi vào lòng bàn tay. Đành chịu thôi. Chừng nào còn là cư dân của No.6, chừng nào còn sinh sống ở đây, mọi mối bận tâm về lòng tự trọng hay tôn nghiêm đều không đáng kể.

Cửa phòng làm việc mở ra, Yamase bước vào. Sau lưng anh là một cô gái ngoài hai mươi tuổi, Yamase nhỏ giọng nói gì đó với cô ta. Cô gái lắc đầu, khe khẽ đáp lời rồi nhanh chóng rời khỏi. Đó là một cô gái có mái tóc dài và dáng người thanh mảnh.

Shion tạm dừng việc thao tác trên máy, chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Yamase.

"Hiếm khi thấy anh Yamase dẫn người khác phái theo, chắc là..."

Hai chữ "bạn gái" không thốt ra được. Bởi vì Yamase đang ngồi trước hệ thống mình phụ trách và đọc lời tuyên thệ trung thành với gương mặt vô cùng cứng nhắc. Shion biết đây không phải là lúc nên nói đùa hay bày trò trên chộc.

"Anh Yamase, xảy ra chuyện gì à?"

"Shion, người vừa nãy..." Yamase nhìn sang Shion. "Là vợ góa của nạn nhân ngày hôm qua."

"Sao cơ?"

Nếu thật vậy thì hai vợ chồng cách biệt tuổi tác quá lớn. Ở No.6, chính quyền không quy định chi tiết về chuẩn mực hôn nhân, chỉ cần hai người là cư dân hợp pháp, còn thì đăng kí kết hôn hay tổ chức đám cưới đều chẳng phải yêu cầu bắt buộc. Mãi đến khi mang thai mới nảy sinh vấn đề, là họ đã đủ điều kiện để nuôi dưỡng con cái hay chưa. Nếu không đáp ứng được các tiêu chuẩn do chính quyền đề ra thì không được phép sinh nở. Shion không rõ tiêu chuẩn cụ thể về tư cách nuôi dạy con cái, cậu chỉ biết người ta được tự do hôn nhân, cho dù tuổi tác cách biệt rất xa cũng chẳng có gì là lạ.

"Bọn họ chỉ hơn kém nhau ba tuổi."

Yamase lí nhí nói. Shion nghe mà ngơ ngác.

"Nạn nhân chỉ lớn hơn vợ anh ta ba tuổi thôi."

"Chỉ hơn ba tuổi... Sao lại thế được!"

Yamase gật đầu.

"Nghe nói nạn nhân hôm qua chỉ mới ba mươi mốt tuổi."

"Không thể nào!" Shion bất giác la lớn. "Không thể! Nhìn ngược nhìn xuôi gì, người đó vẫn giống một ông lão!"

"Đúng vậy... Anh cũng rất bất ngờ. Hơn nữa, di thể của nạn nhân chưa được hoàn trả cho gia đình, nghe nói hiện giờ đang bảo quản tại Cục Trị an."

"Bảo quản... Tức là giải phẫu bệnh lý cũng không phát hiện được nguyên nhân tử vong?"

"Chắc thế."

Không thể xác định nguyên nhân tử vong. Người đàn ông đó chết vì một nguyên nhân mà nền y học tiên tiến của No.6 cũng chưa tìm ra? Thật khó tin. Nền y học của No.6 đã phát triển đến mức tiến vào thế giới nano với các phép tính ở đơn vị một phần tỉ. Kích thước đường kính trung bình của tế bào là 20 micromet, một micromet lớn hơn nanomet những một nghìn lần. Nếu là do hiệu ứng bệnh biến tế bào, đáng lý phải xác định được ngay.

(Nano (viết tắt n) là một tiền tố được viết liền trước một đơn vị đo lường quốc tế để chỉ đơn vị nhỏ bằng 1/1.000.000.000 lần của đơn vị đó)

(Hiệu ứng thấy được của virus đối với tế bào cảm nhiễm được gọi hiệu ứng bệnh biến (cytopathic effect, CPE). Các tế bào trong nuôi cấy biểu hiện các loại hiệu ứng chung, bao gồm sự biến đổi hình dạng tế bào và sự tách ra khỏi các tế bào phụ cận hoặc vật dụng nuôi cấy)

Shion rùng mình. Trạng thái co cứng và mềm hóa dị thường sau khi chết, một thi thể ba mươi một tuổi trông giống người già... Tất cả những điều này có ý nghĩa gì? Cậu không sao lý giải nổi. Giọng nói trầm thấp của Yamase lại cất lên.

"Hình như chính quyền thông báo với người vợ là chồng chị ta mất mạng vì gặp tai nạn bất ngờ tại công viên, phải chờ làm rõ nguyên nhân mới hoàn trả di hài cho gia đình. Bởi thế vợ anh ta tìm đến đây, yêu cầu rằng chí ít cũng cho chị ta biết địa điểm xảy ra tai nạn."

"Sao lại là tai nạn bất ngờ? Thật nực cười."

"Đúng vậy, nực cười. Kết luận rằng người đó chết do tai nạn, đúng là lời nói dối trắng trợn."

Yamase gãi cổ sồn sột, vẻ bực dọc.

"Anh Yamase này, tại sao Cục Trại an lại phải giấu giếm? Hơn nữa, việc không tìm ra nguyên nhân tử vong cũng rất kì lạ."

"Đúng vậy... Quả là một ẩn số."

"Ngay cả chính quyền cũng không thể làm rõ vấn đề, tức là trước nay chưa từng có tiền lệ?"

"Chưa từng có tiền lệ?"

"Tức là chưa ai trải qua, hay biết đến ... nguyên nhân dẫn tới cái chết ấy. Chúng ta có thể nghĩ thế không?"

"Shion! Những lời đó... Em..."

Mặt Yamase tái mét. Shion đoán mặt mình chắc cũng trắng bệch rồi.

"Anh đi pha cà phê đây."

Có lẽ là do không chịu nổi bầu không khí căng thẳng, Yamase đứng bật dậy.

"A, để em pha cho."

"Không sao, để anh. Em uống nhiều sữa đúng không?"

"Vâng, cảm ơn anh. Nhưng làm sao họ dám thông báo là tai nạn bất ngờ nhỉ? Ai trông thấy tình trạng thi thể cũng biết ngay là giấu đầu hở đuôi rồi còn gì?"

Yamase ngoái lại. Gương mặt luôn hiền hòa chợt méo xệch.

"Anh Yamase?"

"Shion, thi thể có thể gia công."

"Gì ạ?"

"Trước... trước khi vào làm ở đây, anh từng công tác tại bệnh viện trung ương thành phố, phụ trách việc gia công thi thể."

"Gia công thi thể? Là sao?"

"Anh vốn không định kể với ai... Ừm, trước kia em thấy xác chết bao giờ chưa?"

"Em từng thấy di thể ông ngoại trong tang lễ."

"Trông như thế nào?"

"Như thế nào à? Thì... nét mặt rất thanh thản. Chẳng phải ai chết cũng có biểu cảm như vậy ư?"

"Em cho là thế à?"

"Không phải sao?"

Y học không chỉ phát triển về phương diện phòng bệnh chữa bệnh mà còn đạt được bước tiến lớn trong việc loại bỏ đau đớn. Dù là cơn đau do tai nạn hay bệnh tật, cơn đau khi phẫu thuật hay cảm giác khó thở và quẫn quại khi hấp hối... kĩ thuật y học hiện đại đều có thể loại trừ. Vì trước lúc chết không ai phải cảm thấy khổ sở, nên tất cả đều từ giã cõi đời với gương mặt thanh thản. Đây là những điều Shion thường nghe.

Yamase đưa cho Shion một tách cà phê, né tránh ánh mắt cậu, cúi đầu gãi cổ.

"Anh chẳng hiểu gì về y học tiên tiến.., Nhưng anh biết, y học có phát triển đến đâu cũng không thể giúp tất thảy mọi người ra đi thanh thản được. Điểm này thì anh dám chắc."

Mặt Yamase càng lúc càng vắn vẹo, tay cầm tách cà phê cũng run lên.

"Anh đã làm việc rất lâu tại tầng hầm của bệnh viện thành phố, công việc chính là gia công cho các thi thể được đưa đến."

"Anh Yamase, gia công cho các thi thể là như thế nào? Em không hiểu."

"Công việc vô cùng đơn giản. Chỉ cần bôi một thứ thuốc đặc biệt rồi đắp mặt nạ cho các thi thể vừa được xác nhận tử vong thôi. Sau đó thì..."

"Sau đó thì?"

"Sau đó thì tất cả đều mỉm cười, như thể họ đang ngủ và mơ một giấc mơ hạnh phúc."

Shion giật mình. Thi thể ông ngoại mà cậu trông thấy vào năm chín tuổi, đúng như lời Yamase miêu tả. Cậu còn nhớ mẹ Karan đã ghen ngào nói rằng, "Tưởng chừng ông đang mơ một giấc mơ hạnh phúc."

"Đương nhiên, phần lớn người chết không cần phải gia công. Chỉ cần tiếp nhận điều trị cho đến ngày cuối cùng thì đều có thể thanh thản ra đi. Nhưng đó là phần lớn chứ không phải toàn bộ, vẫn có một số rất ít phải đau khổ khi chết, và rời khỏi cõi trần với nét mặt bi ai."

"Như là?"

"Sao?"

"Ví dụ như những người nào hả anh Yamase?"

Yamase thở dài, uống cạn tách cà phê.

"Anh không biết. Anh chỉ phụ trách bôi thuốc và đắp mặt nạ cho thi thể thôi. Vì sao họ lại đau đớn, vì sao họ chết đi với nét mặt thảm thiết

thống khổ, anh hoàn toàn không biết. Tất nhiên cũng chẳng ai cho anh hay. Chỉ là... Một ngày nọ, xác của một người đàn ông trung niên được đưa đến chỗ anh. Anh thường lau mặt cho họ rồi mới bôi thuốc. Trong lúc lau, anh vô tình phát hiện trên mặt người đó có vết nước mắt. Anh nghĩ ông ta đã khóc trước khi chết, cũng có thể là vừa khóc vừa chết dần chết mòn... Hoặc có thể ông ta tự sát."

"Tự sát? Người dân của thành phố này tự sát..."

"Không thể sao?"

"Trong số các nguyên nhân tử vong thống kê được từ mười năm trở lại đây, tỉ lệ tự sát chỉ chiếm 0.05%. Theo số liệu chính phủ công bố."

"Ừ, theo số liệu do chính phủ công bố thì đúng như thế."

Ở No.6 không tồn tại sự tuyệt vọng, mọi cư dân đều được sống an toàn và thoải mái, không có nạn đói, không cần than vãn thở dài, chẳng có đấu tranh, đến chết đi cũng không hề đau đớn.

Các cậu bị tiêm cho cái ảo giác rằng thành phố giả dối đầy kẻ hở này là một thành phố lý tưởng.

Bốn năm trước, Nezumi đã nói vậy. Sau bốn năm, ngày hôm nay Shion cũng có cùng cảm nhận.

Ở Lost Town, rất nhiều người đã buông bỏ hy vọng, họ có cái ăn, được tiếp tục sống, nhưng không có ước mơ cho tương lai. Không, không chỉ riêng Lost Town. Chẳng phải Kronos cũng thế sao? Bao nhiêu người hài lòng với cuộc sống của mình, rồi rời khỏi nhân gian với nụ cười mãn nguyện?

"Anh Yamase, liệu có phải chính phủ đã giở trò với các số liệu?"

"Shion!" Yamase cau mày lắc đầu. "Đừng ăn nói tùy tiện! Chúng ta là nhân viên do chính phủ thuê, đã tuyên thệ trung thành, không nên nung nấu bất cứ mối nghi ngờ nào. Anh cũng thật là... Quên những điều anh vừa nói đi, xem như anh chưa nói gì hết."

"Vâng..."

"Được rồi, khởi động bọn robot thôi. Khu vực trọng điểm của ngày hôm nay là nơi nào?"

"Khu vực từ JK02 đến ER005, công việc chủ yếu là dọn dẹp lá rụng."

"Tốt, bắt đầu làm việc! "

"Vâng."

Yamase nhấn nút khởi động robot. Đột nhiên, anh bật ra tiếng rên khe khẽ.

"Anh Yamase?"

"Xin lỗi, ngón tay anh... có gì là lạ."

"Anh bị thương à?"

"Không phải, nhưng ngón tay cứ đơ đơ thế nào ấy."

Yamase dợm đứng dậy nhưng lại ngã khụy ra luôn, hai tay ôm mặt.

"Anh vẫn ổn chứ?"

"Mắt anh... mắt anh mờ quá... không nhìn rõ gì cả."

Shion toan đỡ Yamase lên, nhưng chợt ngậy ra, đứng to như khúc gỗ. Tóc Yamase bắt đầu điểm bạc, trên mặt cũng xuất hiện những nốt đồi mồi lấm tấm.

"Shion, anh... anh làm sao thế này..."

Trong khi Shion đứng ngây như phỗng, Yamase lão hóa một cách nhanh chóng. Anh nằm co quắp dưới sàn, lưng nhấp nhô, hô hấp vô cùng khó nhọc. Shion vội lao đến nhấn nút cầu cứu.

"Xảy ra tình huống khẩn cấp, xin hãy nhanh chóng đưa xe cứu thương đến."

Yamase bắt đầu ho khan một cách yếu ớt.

Chuyện gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Shion không tin nổi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình. Quá sức phi thực tế. Cậu bối rối, không biết nên xử lý thế nào. Nhưng sâu bên trong cậu lại vang lên một giọng nói, nhắc nhở phải bình tĩnh.

Phải quan sát! Phải điều tra! Nhìn cho thật kỹ! Không được bỏ qua bất kì chi tiết nào! Biến những điều quan sát được thành kiến thức!

Shion nuốt nước bọt, ôm chặt Yamase. Sau một hồi co giật liên tục, anh bất động,

"Anh Yamase?"

Shion, sao lại xảy ra chuyện này, anh không tin... Cái miệng khê há của Yamase dường như đang chất vấn.

Chí ít cũng để anh ấy được nhắm mắt.

Shion định vuốt mắt Yamase nhưng không được. Cơ thể đã bắt đầu quá trình co cứng sau khi chết.

Shion ngồi cạnh Yamase, siết chặt tay, nhìn chăm chăm vào thi thể người đồng nghiệp vừa rồi còn trò chuyện cùng mình. Cậu không thấy

hoảng sợ, bi thương hay buồn bã. Tình cảm dường như đã tê liệt cả.

Phải quan sát! Phải điều tra! Nhìn cho thật kỹ! Không được bỏ qua bất kì chi tiết nào! Biến những thứ quan sát được thành tri thức! Rồi nhớ cho kỹ! Nhớ thật kỹ! Nhớ thật kỹ...!

Tắt thở và tim ngừng đập, thân nhiệt hạ thấp, hiện tượng co cứng, nốt ban, mềm hóa, những quá trình cần đến vài chục tiếng sau khi chết lại xảy ra trong vòng vẹn mười lăm đến mười sáu phút, giống y như một bộ phim tua nhanh.

Shion mở to mắt, cắn môi dưới, ngồi bất động. Cậu cảm giác được tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì. Cậu đổ mồ hôi, hai dòng chất lỏng nóng hổi chảy từ thái dương xuống gò má, khiến cậu thực sự tin rằng mình vẫn đang sống.

Người còn sống thật ấm áp.

Nezumi, đúng vậy đấy. Bởi vì còn sống nên con người mới ấm áp. Bốn năm trước, cậu đã hiểu được điều này... Trên cổ Yamase bắt đầu xuất hiện những nốt ban màu xanh lục sẫm, hơi ngả sang đen. Shion cắn chặt môi dưới, mùi máu lan ra trong miệng. Chính là đây. Từ lúc này trở đi sẽ là những điều chưa hề hay biết. Một cảnh tượng chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe qua, chưa từng trải nghiệm sẽ diễn ra. Shion nhích lại gần Yamase. Các nốt ban nhúc nhích. Da ở vùng đó phồng lên, động đậy.

Tiếng chuông báo động réo vang. Sampo gửi về tín hiệu không thể nhận biết. Bất chấp tình huống dị thường đang phát sinh ở văn phòng quản lý, bọn robot vẫn tiến hành công việc quét dọn như thường lệ. Shion mặc kệ tín hiệu do Sampo gửi về, cậu chẳng còn hơi sức đâu để ý đến chuyện đó. Tâm trí đã dồn cả vào những nốt ban, cậu nhìn chúng không chớp mắt.

"Á..."

Shion đề tay lên ngực, nhịp tim thành thịch như truyền qua các ngón tay. Cậu bất giác lùi về phía sau.

Nốt ban trên cổ Yamase vỡ ra, một con côn trùng cùng màu xanh lục ngả đen bò ra ngoài, đôi cánh trong suốt ánh bạc, sáu chân, râu và một vòi đẻ trứng giống như kim nhọn.

"Ông..."

Sao ông lại chui ra từ cơ thể người? Chuyện này sao lại xảy ra được...

Con ông bay lên. Lúc này, xe cấp cứu của Cục Dịch tễ đã dừng ở cửa văn phòng. Shion bỗng thấy trước mắt tối sầm.

Thiếu máu do sốc đột ngột.

Qua tầm nhìn mờ nhòà, Shion còn thấy con ông đen lượn lờ. Cậu rên rỉ, ngã lả ra sàn.

Khi tỉnh lại, ánh sáng khiến cậu lóa cả mắt. Cậu nghe thấy giọng nói rất bình tĩnh của một người đàn ông.

"Cậu tỉnh rồi à?"

Người đàn ông quay lưng về phía cửa sổ, ngược chiều nắng bên ngoài, khiến khuôn mặt sấp bóng tối đen, không sao nhìn rõ được.

"Dậy đi, tôi có việc muốn hỏi cậu."

Bóng đen lên tiếng. Một giọng nói quen tai. Lúc này, Shion nhận ra mình đang nằm trên sofa trong văn phòng. Người ta phủ lên Yamase một tấm vải trắng và đang khiêng ra ngoài. Xem chừng Shion chỉ mới mất ý thức được vài phút.

"Anh Yamase..."

Shion khẽ gọi tên Yamase, trong đầu xuất hiện vẻ mặt cười của người đồng nghiệp. Yamase thích cà phê, mỗi ngày đều phải uống vài tách, tính tình điềm đạm, thường hay cúi đầu thẹn thùng... Mọi điều về Yamase mà cậu biết, thoáng chốc cùng hiển hiện trong đầu.

Hai người cũng không thân thiết lắm. Với Shion, Yamase chẳng qua là đàn anh trong công việc. Cậu không chia sẻ phiền não với Yamase, cả hai chưa từng trò chuyện thân mật. Tuy nhiên cậu rất quý Yamase, vì ah là kiểu người tuyệt đối không tọc mạch chuyện riêng tư của người khác, nhưng cũng không hề lạnh lùng bàng quan. Yamase là một người tốt. Tiếc rằng, người tốt này không còn nữa.

"Anh Yamase..."

Shion cảm thấy hốc mắt nóng hổi. Phía sau có người vỗ nhẹ vai cậu.

"Đau buồn để sau đi."

Người đàn ông nọ thong thả nói bằng tông giọng đều đều. Shion giật mình.

"Có thể đề nghị cậu trình bày lại tình hình được không?"

Giọng nói này, những lời này, thật quen thuộc.

"Anh là..."

"Đã lâu không gặp. Xem chừng cậu vẫn nhận ra tôi."

Chính là điều tra viên Rashi của Cục Trị an. Chất giọng đơn điệu và đôi mắt lạnh nhạt giống hệt bốn năm về trước.

"Cậu hãy kể cho tôi tất, cả những gì mà cậu biết."

Shion gật đầu. Cậu không còn sức để suy nghĩ, đầu và toàn thân nặng trĩu, ngay cả giọng nói cũng xa xăm như từ đâu vọng về.

Nguy hiểm!

Trong đầu vang lên tiếng cảnh báo. Nhưng y như hôm qua, Shion không thể kiểm soát bản thân, lại trả lời cặn kẽ mọi câu hỏi mà đối phương đưa ra.

"Ong?"

Rashi nhú mày, nhìn quanh phòng, tỏ vẻ khó hiểu. Đừng nói là ong, ngay cả một con côn trùng cũng không có.

"Chuyện này thật khó tin."

"Xin hãy quan sát vùng cổ của anh Yamase, chắc chắn vẫn còn dấu vết..."

Shion nuốt lời định nói vào trong. Chắc chắn vẫn còn dấu vết. Trên cổ nạn nhân hôm qua hẳn cũng có dấu vết. Khi khám nghiệm để tìm hiểu trường hợp tử vong không minh bạch ấy, lý nào họ không phát hiện ra? Dấu vết rành rành ở đó, nhưng lại thông báo với người nhà là tai nạn bất ngờ, chẳng lẽ muốn giấu giếm dư luận về nguyên nhân thực sự?

Shion quay mặt né tránh ánh mắt của Rashi. Nói mất rồi. Đã lỡ khai báo tất cả những gì mình biết. Đó phải chăng là chuyện không nên nói ra, là bí mật mà chính phủ đang ra sức che đậy? Nếu đúng như vậy...

"Cậu học chuyên ngành Sinh thái học nhỉ?"

"Tôi từng có ý định, nhưng giờ thì chẳng liên quan gì nữa."

"Trước đây chắc cậu có hứng thú với côn trùng lắm?"

"Sinh thái học, Sinh vật học và môi trường vốn có mối quan hệ tương hỗ, tôi không chỉ quan tâm đến côn trùng."

"Ồ, thế à. Vậy nói một cách đơn giản thì mối quan hệ giữa sinh vật và môi trường là như thế nào?"

"Là..."

Shion toát mồ hôi lạnh. Rashi hỏi toàn những điều không đâu vào đâu. Anh ta nhếch mép cười, ánh mắt lại khóa chặt lấy Shion. Đúng lúc này, hai nhân viên Cục Trị an đi vào, một trong hai người ghé tai Rashi thì thào.

"Hơi đường đột, nhưng có lẽ phải mời cậu theo chúng tôi về Cục Trị an một chuyến."

"Sao?"

"Chúng tôi chỉ muốn hỏi cậu vài điều chi tiết hơn mà thôi. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Mong cậu đi với chúng tôi."

"Chuyện này..."

Tiếng chuông báo động vang lên. Sampo vẫn liên tục gửi tín hiệu không thể nhận biết.

"Xin lỗi, tôi phải điều khiển bọn robot dọn dẹp."

"Hãy tắt hết chúng đi. Tôi nghĩ hôm nay cậu cũng không thể tiếp tục công việc được nữa."

Shion tắt đèn báo hiệu không thể nhận biết, chuyển qua màn hình hiển thị. Trên màn hình xuất hiện con chuột màu xám, bò tới bò lui trên tay Sampo, há to miệng, mấp máy liên hồi. Shion đeo tai nghe, khởi động thiết bị cảm ứng âm thanh.

"Shion!"

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Nezumi.

"Chạy mau! Nguy hiểm!"

Sao cơ?

"Chạy mau!"

Cạch! Có tiếng động vang lên sau lưng. Shion quay đầu lại, nhìn thấy hai nòng súng đang chĩa thẳng vào mình.

Tuy không rành về súng ống, nhưng Shion biết đây không phải loại súng gây tê tân tiến mà là súng kiểu cũ có sức sát thương cao, vốn được mấy tay đi săn ưa thích. Cậu lén bật máy khuếch đại âm thanh của Sampo, như vậy Nezumi có thể nghe được động tĩnh ở đây.

"Các người định bắt tôi à?"

"Cứ cho là thế, tóm lại mời cậu đi với chúng tôi một chuyến."

"Muốn bắt tôi thì phải có lý do chứ?"

"Lý do á? Cần gì! Nhưng nếu cậu cứ khăng khăng đòi hỏi thì... xe đạp nhé?"

"Xe đạp?"

"Xe đạp của cậu không lắp thiết bị giới hạn tốc độ tự động, trái với quy định, lý do này đã đủ rồi."

"Sao lại thế được? Viện dẫn một lý do nực cười, không tuân theo thủ tục hành chính, các người định bắt công dân thành phố theo cách thức thô bạo như vậy à? Đây là hành vi xúc phạm nhân quyền đấy."

"Công dân thành phố? Nhân quyền?"

Rashi cười chế nhạo. Shion cảm thấy lạnh sống lưng.

"Cậu cho rằng mình có thứ đó sao?"

"Hừ!" Giọng nói bất bình của Nezumi vọng vào tai Shion. "Không kịp rồi."

Shion hít sâu, tắt hệ thống điều khiển. Trước khi tắt, cậu nghe rõ lời nhắn ngắn gọn của Nezumi.

"Shion, đừng hấp tấp, tôi nhất định sẽ cứu cậu."

Đúng, không được hấp tấp. Bình tĩnh, phải bình tĩnh, kéo dài thêm thời gian.

"Đừng sử dụng bạo lực với tôi."

"Tất nhiên, chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời là được."

"Phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì mà!"

"Tránh làm những việc vô ích ấy hả? Rất tốt, một đứa trẻ ngoan, rất thức thời. Đáng tiếc."

"Đáng tiếc? Đáng tiếc chuyện gì?"

"Chính bản thân cậu."

"Tôi không hiểu ý anh."

"Cậu sẽ hiểu ngay thôi. Bốn năm trước cậu cũng là đứa trẻ thông minh đã nhanh chóng nhận ra vấn đề."

Shion bị hai nhân viên Cục Trị an giải lên xe. Bên ngoài, trời mùa thu trong xanh, ánh nắng rực rỡ, chim cất tiếng hót, gió khe khẽ thổi, cuộc sống yên bình tĩnh lặng vẫn đang tiếp diễn.

Xe chậm rãi lăn bánh.

"Thời tiết thật đẹp."

Ngồi ở ghế phụ lái, Rashi nhìn về phía trước, nói băng quơ. Nhân viên Cục Trị an ngồi bên trái Shion gật đầu đáp:

"Thời tiết dạo gần đây ấm áp hơn các năm trước."

Rashi đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười nhìn Shion,

"Cậu có ô tô không?"

"Không, tôi hầu như chỉ đi xe đạp hoặc đi bộ."

"Rất tốt, nên tận dụng thể lực khi còn là thanh niên. Chiếc xe này chạy bằng pin đấy, cảm thấy thế nào?"

"Nếu đặt trong tình huống khác, có lẽ rất thoải mái."

Shion mĩa mai đáp. Rashi nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

"Chiếc xe sử dụng nhiên liệu pin để hoạt động, cậu có biết cấu tạo của nó thế nào không? Máy người chúng tôi dốt đặc về lĩnh vực khoa học."

"Tôi cũng không rõ."

"Cậu biết những gì?"

"Chẳng biết gì cả, tôi không có kiến thức về khoa học."

Lúc này, hai nhân viên ngồi hai bên đồng loạt siết mạnh hai tay Shion.

"Thử nói tôi nghe những điều cậu biết xem nào."

Rashi hỏi, cứ như giám khảo.

"Tôi chỉ nắm được toàn chuyện bình thường."

"Ví dụ?"

Một cuộc trao đổi ngắn gọn không có lấy một từ thừa, nhưng lại khiến Shion ngọt ngào. Cảm giác như thể ai đó dùng tấm vải mềm ướt từ từ siết cổ mình. Cậu thấy buồn nôn.

"Ví dụ, sử dụng điện giải phân giải cồn và nước thành ôxy và hydrô, cho chúng phản ứng kết hợp với nhau, tạo thành năng lượng..."

"Tạo thành năng lượng à?"

"Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Shion bất giác chồm người về phía trước, nhưng lập tức bị đè xuống ghế ngồi.

"Anh bảo chúng ta đến Cục Trị an cơ mà? Hình như đâu phải con đường này?"

Cục Trị an nằm cạnh Tòa thị chính, từ văn phòng quản lý chạy xuyên qua công viên, chỉ mất vài phút là tới nơi. Nhưng theo cảnh vật ngoài cửa sổ, rõ ràng xe đang chạy về hướng khác.

"Cậu cho rằng chúng ta đi đâu?"

"Là tôi đang hỏi anh."

"Cậu không có quyền hỏi."

"Tại sao?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Hiện giờ cậu là nghi phạm lớn nhất của vụ án này."

"Vụ án?"

"Nghi phạm giết người của cả hai vụ, hôm qua và hôm nay."

Shion không thốt nên lời, mặt cắt không còn hột máu. Giọng Rashi tiếp tục vọng vào đầu.

"Cậu là đối tượng nguy hiểm, có kiến thức phong phú và bộ óc ưu tú để áp dụng chúng vào thực tiễn. Có thể thấy được điều đó thông qua cuộc trao đổi giữa chúng ta. Hơn nữa, cậu nung nấu nỗi bất mãn với hoàn cảnh hiện tại tỏ rõ ý đồ chống đối chính quyền thành phố. Năng lực ưu tú và mối phản cảm dành cho chính phủ, nếu chỉ một trong hai thì cũng không quá nguy hiểm, nhưng cậu vừa giỏi và nuôi ác cảm. Nguy hiểm, thực sự quá nguy hiểm."

"Anh đang vu khống tôi."

"Ồ, vu khống cậu cơ đấy."

Rashi nhấn nút màu bạc nằm cạnh vô lăng, trong xe lập tức vang lên giọng nói của Shion và Yamase.

"Anh Yamase này, tại sao Cục Trị an lại phải giấu giếm? Hơn nữa, việc không tìm ra nguyên nhân tử vong cũng rất kì lạ."

"Đúng vậy... Quả thật là một ẩn số."

Shion nhắm nghiền mắt. Đó là cuộc nói chuyện với Yamase cách đây vài chục phút. Họ đã bị nghe lén. Chẳng lẽ trong thiết bị điều khiển bọn robot có cài máy ghi âm? Vì lẽ gì?

"Anh Yamase, liệu có phải chính phủ đã giở trò với các số liệu?"

"Shion!"

Rashi nhẹ nhàng nhấn nút bạc lần nữa, âm thanh biến mất. Trong khoảnh khắc, sự im lặng lạnh lẽo bao trùm khắp xe.

"Còn muốn nghe tiếp không?"

"Thôi đi, thật quá đáng."

"VẬY Ạ?"

"Tôi không giết ai cả."

"Thế thì, như cậu đã nói, con ong bên trong cơ thể người bị hại là hung thủ sao?"

"Phải."

"Nực cười! Một người trí tuệ như cậu mà lại bịa ra câu chuyện nhảm nhí đó."

"Vì sao tôi phải giết anh Yamase cơ chứ?"

"Đó là việc tiếp theo chúng tôi cần điều tra. Tôi cho rằng cậu muốn gây rối."

"Cái gì?"

"Gây rối. Cậu muốn châm ngòi hỗn loạn để tìm kiếm vui thú, để làm lung lay nền móng thành phố. Có lẽ cậu cho rằng mình là thiên tài kém may mắn, cần được mọi người chú ý, vì vậy cậu nghĩ ra cách giết chóc kì quái, nhằm khiến cả xã hội kinh hoàng. Bản thân cậu có kiến thức phong phú về Y học và Sinh thái học, rất có khả năng nhờ đó mà điều chế được loại thuốc đặc biệt để giết người."

Shion ngồi cứng đờ trên ghế, toàn thân bải hoải. Cậu nhận ra mình đã sa bẫy, một cái bẫy thiết kế hết sức tinh vi, làm cậu không sao cựa quậy được. Shion liếm đôi môi khô khốc.

"Hóa ra là vậy. Các người đã sắp đặt đầu vào đây cả rồi. Đây mới là một câu chuyện nhảm nhí."

"Thế à? Nhảm nhí hay không, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng."

Đột nhiên, có tiếng lách cách, nhân viên Cục Trị an ngồi bên trái bập còng vào tay Shion.

"Trên đó có thiết bị định vị, chúng tôi sẽ dễ dàng tìm thấy cậu, đợi đến nơi rồi chúng tôi tháo còng cho."

Nghe tới đây, Shion đã đoán được mình đang bị đưa đi đâu.

Trại Cải tạo ở West Block. Cậu sẽ bị tống vào đó để tiến hành điều tra. Nghĩa là, tiếp theo đây cậu sẽ bị giam giữ như một phạm nhân. Khi còng tay được tháo, cũng là lúc VC bị cấy vào người.

Nezumi, không kịp nữa rồi. Tôi trốn không thoát đâu.

Shion nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Như vậy mới ra dáng một đứa trẻ ngoan chứ. Đừng hòng giở trò gì."

Shion cắn chặt đôi môi khô, khổ sở cúi đầu.

Tôi nhất định sẽ cứu cậu.

Giọng nói của Nezumi văng vẳng bên tai, giúp Shion lấy lại tinh thần. Hai chân cậu run lẩy bẩy, không phải vì tuyệt vọng hay sợ hãi, mà là giận dữ, căm phẫn kẻ hãm hại mình. Giọng nói của Nezumi đã duy trì cơn giận của cậu.

Xe tiến vào Lost Town.

Mẹ.

"Cậu lo lắng cho mẹ mình à?"

"Mẹ... mẹ tôi sẽ thế nào?"

"Mẹ cậu? Chẳng có gì thay đổi cả. Bà ấy sẽ không bị tước quyền công dân vì là mẹ của phạm nhân đâu."

Rashi nói gì đó với tài xế, xe đột ngột rẽ phải, trước mặt Shion hiện ra quang cảnh quen thuộc. Xe lặng lẽ dừng lại bên đường.

"Cậu nhìn kia."

Rashi đưa tay chỉ. Karan đang đứng nơi cửa tiệm, gói bánh đưa cho một bé gái. Bà nói gì đó, bé gái gật đầu, hai người đều nở nụ cười. Dưới nắng vàng mùa thu, trông cảnh tượng ấy như một bức tranh, một phân đoạn tuyệt đẹp trong phim. Shion nhào người nhìn ra ngoài.

"Một người mẹ đôn hậu, hãy cố mà khắc ghi hình ảnh của bà ấy."

Rashi hất cằm, xe bắt đầu chuyển động.

"Tôi nghĩ cậu không còn cơ hội gặp lại mẹ nữa đâu."

Nhìn từ phía sau, trông Rashi như đang cười thầm.

"Thôi nào, chẳng có gì phải lo lắng cả. Có thể mới đầu mẹ cậu sẽ rất buồn, cũng rất sốc. Nhưng vẫn phải sống tiếp thôi, cuộc đời là vậy mà. Cậu lo lắng cho mẹ đến đâu cũng bằng thừa, chưa kể tiếp theo đây cậu không còn hơi sức lo lắng cho ai nữa hết."

Lời Rashi đâm thẳng vào tim Shion, làm cậu muốn ngạt thở. Nỗi căm phẫn và ý chí phản kháng vừa nhen nhóm đã lại biến mất. Cậu không thể quay lại cuộc sống trước kia được nữa. Hai mẹ con bị chia cắt thế này đây. Càng nhìn theo bóng dáng mẹ, Shion càng thêm tuyệt vọng.

Tất cả đã được sắp đặt từ trước.

Cho xe đỗ lại gần nhà không phải vì thương xót mà vì muốn dập tắt mọi hy vọng của cậu. Bỏ cuộc đi! Tuyệt vọng đi! Không thể quay lại nơi này nữa đâu! Cú đánh cuối cùng, tinh vi và tàn khốc.

Shion lẩm bẩm.

"Tôi nhất định sẽ cứu cậu. Tôi nhất định sẽ cứu cậu."

Tôi nhất định sẽ cứu cậu. Cậu nói ngẩn ngui nhưng tràn đầy tự tin.

Hãy tin vào điều đó. Như vậy sẽ vững lòng.

Đúng rồi, trông cậu ấy thế nào nhỉ?

Shion chột nghĩ. Cậu cố nhớ lại, trong đầu chỉ hiện lên đôi mắt xám sẫm sáng ngời.

Chúng ta sắp được gặp nhau rồi, phải không Nezumi?

"Gì thế?" Rashi cau mày, xoay người lại. "Cậu đang cười à?"

"Tôi ư? Trong hoàn cảnh này thì còn tâm trạng nào để cười được chứ!"

"Hoàn cảnh này? Tôi thấy cậu khá bình tĩnh, có thật cậu đã hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình chưa?"

"Hiểu rất rõ."

"Nhưng xem ra cậu vẫn ung dung."

"Tại tôi vốn ngây thơ mà."

"Cậu bảo sao?"

"Có người từng nhận xét tôi rất ngây thơ."

Rashi im lặng, chỉ chăm chú nhìn Shion. Xe băng qua Lost Town, đi về khu vực ngoại thành gần West Block. Shion chưa từng đến đây, bởi vì khu vực này không cho phép cư dân bình thường ra vào. No.6 là thành phố kiểu pháo đài, bốn bề là tường bao bằng hợp kim đặc biệt. Các tường bao này ẩn sau những hàng cây, y như được lắp thêm một lớp ngụy trang nữa. Chỉ có tường bao của West Block là lộ ra ngoài. Xe đi qua văn phòng quản lý xuất nhập.

"Đây là cửa vào West Block hả?"

"Có hai cửa vào. Cánh cửa này dùng để ra vào thành phố, cánh cửa còn lại là cửa chuyên dụng dẫn thẳng đến Trại Cải tạo. Trại Cải tạo tuy nằm ở West Block nhưng là khu vực đặc thù, nên phải cách ly hoàn toàn với người bình thường, cậu không biết sao?"

"Không biết."

"Từ giờ cậu sẽ biết thôi."

Con đường càng lúc càng hẹp, cây cối càng lúc càng rậm rạp, che khuất ánh mặt trời.

"Qua khỏi đây sẽ tới một nơi hoang vu, bên kia cửa cũng vậy, sẽ không thấy được màu xanh đẹp đẽ này nữa đâu. Cậu nên nhân cơ hội ghi nhớ cảnh sắc đi!"

Xe dừng lại.

"Có chuyện gì?"

"Đằng trước..."

Tài xế chỉ về phía trước. Một vật thể màu bạc nằm chắn giữa đường, hình như nó đang từ từ đứng dậy.

"Sampo?" Shion nuốt nước bọt.

"Chuyện gì vậy? Sao lại có robot quét dọn ở đây?"

"Hay là chúng đang quét dọn khu rừng này?"

"Tôi không hề nhận được thông báo đó!"

Hai tay Sampo cử động, bắt đầu dọn dẹp lá rụng dưới đất.

"Các cậu không được rời khỏi nghi phạm."

Rashi xuống xe, đến gần Sampo quan sát. Con robot bèn lão đảo, vươn hai cánh tay ôm chầm lấy Rashi rồi ngã chúi tới trước.

"Oái!"

Rashi bị Sampo ôm lấy, cả hai ngã nhào vào bụi cây.

"Á!"

Tài xế mở cửa, nhào người ra ngoài xem xét. Đúng lúc đó, hai bóng đen nho nhỏ chui tọt vào trong xe, là hai con chuột màu xám, chúng cắn cổ họng hai nhân viên Cục Trị an.

"Không được nhúc nhích!"

Một giọng nói trầm thấp chọt vang lên, có người ngồi vào ghế phụ, đầu trùm một mảnh vải màu xám, quần phủ lên vai. Một con chuột màu

nâu nhảy đến bên cỗ tài xế.

"Bên trong cơ thể chúng đều có chứa bom siêu nhỏ, nếu các người phản kháng, coi chừng bay đâu đấy."

"Chít chít..."

"Tháo còng cho cậu ấy, sau đó cả ba người cút khỏi xe."

Không ai cử động.

"Nhanh lên! Đây không có kiên nhẫn đâu, chuẩn bị nhấn nút kích hoạt đấy."

Từ trong cơ thể những con chuột đang cắn cỗ ba người phát ra tiếng ken két của kim loại. Ken két... Ken két... Ken két...

Shion đã được tháo còng tay. Ba người với cái cỗ rỉ máu cũng ra khỏi xe.

"Nezumi!"

"Chào hỏi để sau đi."

Nezumi xoay vô lăng, quay đầu xe phóng vụt đi.

"Mấy con chuột nhắt có chứa bom thật à?"

"Ngốc quá! Làm sao tôi lại cấy bom vào đồng đội của mình được chứ! Chỉ là hù dọa thôi!"

"Chúng là chuột robot à? Giống y như thật ấy! Đúng rồi, sao cậu đưa Sampo đến đây được?"

"Lảm lời quá!" Nezumi kéo khăn trùm đầu xuống, vụt ra ghế sau.
"Choàng nó lên người cậu."

"Cái này được dệt bằng siêu sợi mà? Sao lại bảo tôi quàng nó?"

"Vì sẽ xảy ra va chạm."

"Cái gì va chạm?"

"Chiếc xe này."

"Hả? Tại sao?"

Nezumi siết chặt nắm đấm, đánh mạnh vào vô lăng, "Lảm nhảm mãi! Thật phiền phức! Cậu chỉ biết hỏi thôi à?"

"Sao chúng ta không dùng chiếc xe này để bỏ trốn?"

"Tôi vốn định như vậy, nhưng..."

"Nhưng gì?"

"Diễn biến quá thuận lợi."

Đã nhìn thấy bức tường ngăn cách NO.6 và West Block, nhưng Nezumi vẫn không giảm tốc độ, chạy thẳng về phía tường thành.

"Cứu được cậu quá dễ dàng, thực sự rất kì lạ."

"Thế à?"

"Người ngây thơ như cậu không hiểu được đâu. Khi mọi việc diễn ra quá thuận lợi chính là lúc nguy hiểm nhất, nên tôi muốn phá hủy chiếc xe này. Phải đâm vào bức tường ấy. Hễ nghe thấy hiệu lệnh của tôi, cậu lập tức trùm mảnh vải lên và nhảy ra ngoài."

"Thế còn cậu?"

"Tôi đã quen với kiểu hành động này, không cần một kẻ ngây thơ như cậu lo lắng."

"Như vậy không được!"

Bức tường đã ở ngay phía trước.

"Chuẩn bị lao vào đấy, mở cửa!"

Đúng lúc Nezumi la lớn, chiếc xe phát ra một âm thanh vô cùng chói tai. Sau cú phanh gấp, toàn thân Shion nảy bật lên, đang ngã về phía trước liền bị giật lại ghế sau. Nếu không có tấm đệm giảm xung lực, có lẽ xương cốt cậu đã gãy lìa rồi .

"Chết tiệt!"

Nezumi đá cửa thật mạnh, nhưng không thấy bất kì phản ứng nào.

"Hay đã khởi động hệ thống kiểm soát tốc độ tự động?"

Shion cắn răng chịu đựng cảm giác đau nhói ở bả vai, cau mày hỏi.

"Tôi vô hiệu hóa thứ đó từ lâu rồi, kể cả hệ thống cảnh báo và thăm dò chướng ngại vật tôi cũng ngắt hết. Chết tiệt! Chiếc xe này được điều khiển từ xa."

"Ha ha ha!" Trong xe vang lên tiếng cười của Rashi. "Đừng xem thường Cục Trị an. Đó là xe áp giải, trông qua đơn giản nhưng không dễ đâu."

"Khốn kiếp!" Nezumi thấp giọng nói.

"Thật không ngờ cậu còn có đồng bọn. Ý tưởng cướp xe cũng thông minh, khá lắm. Tôi rất muốn trò chuyện đằng hoàng với người đó."

Xe đột nhiên tự chuyển hướng.

"Cậu đồng bọn kiệm lời nhỉ, chẳng lẽ bị câm? Hay lên tiếng sẽ gặp rắc rối? Vì đồ thị sóng âm đã từng được lưu trữ? Hừm! Nói vậy tức là người có tiền án?"

"Ông anh lắm lời quá đấy!" Tay Nezumi đang bận rộn hoạt động.
"Nhưng rất tiếc, tôi không rảnh tiếp chuyện với ông anh."

Nezumi trèo từ ghế lái ra băng ghế sau, nằm đè lên Shion.

"Nằm úp xuống, trùm vải lên, giữ cho chắc đấy!"

"Này! Các người định làm gì?" Giọng Rashi đã hơi hoang mang.

"Tạm biệt nhé, ông anh, xin lỗi vì đã khiến ông anh tổn thất một chiếc xe áp giải công nghệ cao."

"Cái gì?!"

Tiếng nổ vang lên. Rung chuyển dữ dội.

"Nhảy ra đi!"

Nezumi hét bên tai Shion. Cửa xe đã mở, một luồng gió nóng ủa tới. Nhảy ra đi. Cứ nhảy ra trước đã, Shion nhắm nghiền mắt, lao ra thế giới bên ngoài. Cậu lăn lông lốc. Đằng sau vang lên âm thanh đing tai nhức óc, chiếc xe lật nhào, bánh xe văng lên không trung.

"Tuyệt!" Nezumi huýt sáo. "Với một tên ngây thơ như cậu thì đây có thể coi là một cú lăn đẹp mắt. Có bị thương không?" .

"Cánh tay trầy xước khá nhiều, còn cậu?"

"Đã bảo, tôi quen rồi mà."

"Cậu vừa làm gì vậy?"

"Tôi phá huỷ hệ thống điều khiển xe."

"Phá huỷ bằng cách nào?"

"Vỏ ngoài xe áp giải vô cùng kiên cố, nhưng khung sườn bên trong lại rất yếu ớt. Biết chọn đúng vị trí thì chỉ một quả bom siêu nhỏ cũng dễ dàng giải quyết được nó"

"Cậu hiểu rõ quá nhỉ?"

"Tôi quen rồi mà. Giờ chúng ta phải trốn thôi, cậu còn chạy được không?"

"Đương nhiên."

Trong khi chạy xuyên qua khu rừng nhỏ, họ trông thấy vài chiếc xe của Cục Trị an vun vút lao tới Xem ra nơi này đã trở thành khu vực giới nghiêm.

"Vứt thẻ ID của cậu đi!"

Nezumi khẽ nhắc. Shion giật mình.

"Nhanh lên! Đừng chần chừ nữa. Mang nó theo chỉ tổ nguy hiểm hơn thôi."

Thẻ ID chứa đựng toàn bộ hồ sơ cá nhân, kết nối trực tiếp với mạng máy tính quản lý của chính phủ. Mọi thông tin được lưu giữ trong thẻ. Chỉ chớp mắt, hệ thống có thể lọc ra thông tin mới nhất về một người, cũng có thể dựa vào tín hiệu sóng vi lượng của nó để xác định vị trí chủ nhân thẻ. Shion biết, mang theo thẻ ID chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, báo cho đối phương biết mình đang ở đâu. Đối với người có ý định tháo chạy, lẩn trốn hay ẩn nấp, thẻ ID là một vật tùy thân vô cùng nguy hiểm. Nezumi yêu

cầu vút bỏ vật nguy hiểm ấy, nhưng... Một khi vút đi thì không bao giờ có lại được nữa. Cũng có nghĩa là phải vút bỏ cuộc sống ở No.6. Bất luận là mua sắm, chuyển khoản, liên lạc, ra vào nơi làm việc hay công ty, các loại phương tiện giao thông tàu xe, đều cần dùng đến tấm thẻ này. Nếu không thể chứng minh mình là công dân thì không thể sống ở No.6 được.

"Vút nó đi!" Bằng giọng trầm thấp, Nezumi lặp lại yêu cầu ngắn gọn đó.

Giữ lại thẻ thì vô phương chạy thoát. Nhưng vút bỏ thì không thể trở về.

Đôi mắt xám sẫm nhìn Shion, tĩnh lặng không xúc, không nôn nóng, cũng không định thuyết phục. Shion vừa quăng tấm thẻ ID, một con chuột nhắt màu xám liền từ bụi cỏ chui ra, ngoạm lấy tấm thẻ rồi lúi đi mất.

"Nó sẽ giúp chúng ta xử lý tấm thẻ, chính quyền sẽ gặp khó khăn khi xác định vị trí của cậu. Tuy chỉ là trò vật lừa con nít, nhưng cũng giúp chúng ta tranh thủ thêm đôi chút thời gian. Đi thôi."

Xe của Cục Trị an rẽ phải, chạy về phía khu rừng. Họ đã nhận được tín hiệu từ chiếc thẻ ID nên đang đi về hướng ngược lại.

"Nhanh chân lên! Một khi Cục Trị an chuyển sang sử dụng hệ thống dò tìm vệ tinh, họ sẽ bao quát được tình hình dưới mặt đất. Phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhân lúc chúng còn tìm người theo thẻ ID."

"Chúng ta phải chạy đến đâu? Mà chạy thế nào?"

"Đầu tiên là đằng kia."

Có một chiếc xe tải nhỏ đang đỗ bên cạnh cây sồi già, đó là xe tải của văn phòng quản lý công viên, trên xe còn có một con robot quét dọn.

"Sampo... không phải, Ippo chứ."

"Ừ, bọn chúng cứ khẩn khoản bảo tôi là muốn cứu cậu nên tôi đành mang chúng đến đây, cũng giúp được khối việc đấy."

Xe tải lăn bánh.

"Nezumi, cả khu vực này đã được chuyển sang trạng thái giới nghiêm, người không có thẻ ID lảng vảng quanh đây sẽ bị phát hiện ngay."

"Chúng ta có thẻ mà."

"Ở đâu?"

"Trên người nó đó."

Nezumi hất cằm về phía Ippo đang ở đằng sau.

"Ippo? Ừ nhỉ."

Robot cũng cần đăng kí với chính quyền thành phố. Các robot làm việc trong cơ quan trực thuộc chính phủ như Sampo và Ippo đều phải đăng kí mục đích sử dụng và được cấy con chip chứng nhận.

"Chi cần có con chip của nó, chúng ta sẽ không bị hệ thống kiểm soát ngăn lại."

"Nhưng con chip của Ippo là loại dành cho robot quét dọn, nếu chúng ta xuất hiện ở nơi không liên quan, nhất định sẽ bị nghi ngờ."

"Nơi chúng ta đến vô cùng liên quan."

"Vậy ư?"

Phía trước xuất hiện một chốt kiểm soát màu bạc. Khi xe đi qua, chốt tự động đọc duyệt thông tin trong con chip, nếu nhận thấy không thể cho

qua, chốt sẽ tự đóng, xe bị cưỡng chế dừng lại.

Xe tải chậm chậm di chuyển, đèn chướng ngại ở chốt kiểm soát không bật sáng, hoàn toàn trót lọt. Shion vô thức thở phào nhẹ nhõm. Nezumi thì bật cười.

"Có vậy mà cũng căng thẳng? Kịch hay còn đang chờ mở màn kia kìa."

"Tôi không quen mà."

"Cậu sẽ quen ngay thôi, rất vui đó."

"Chẳng vui chút nào."

"Thế ư? Tôi thấy vẻ mặt cậu như thể đang chơi rất vui ấy."

Shion lại hít một hơi thật sâu, rồi chăm chú quan sát gương mặt trông nghiêm của Nezumi.

"Cậu nhìn gì đấy?"

"Không có gì, chỉ là thấy cậu đã lớn rồi."

"Cậu cũng vậy. Đã bốn năm trôi qua, bốn năm của chúng ta thật dài, tất nhiên sẽ thay đổi, không thay đổi gì mới là lạ."

Đúng, bốn năm thật dài, hơn nữa lại là bốn năm đầy biến động. Nhưng, so với những biến động chóng mặt trong vài tiếng đồng hồ vừa rồi, Shion lại cảm thấy bốn năm qua quá đổi yên ổn. Cảm giác mệt mỏi dần kéo đến. Nezumi bỗng lại bật cười.

"Cậu nhận thấy chưa?"

"Thấy gì cơ?"

"Tôi cao hơn cậu đó."

"Làm gì có."

"Lại còn không? Chắc là cậu không ăn uống đầy đủ rồi. Quả nhiên, người ngợm tong teo bảo sao không dám cởi quần áo trước mặt bạn gái!"

"Thì liên quan gì đến cậu! Đã chắc biết tôi thế nào khi cởi quần áo chưa? Đừng có bạ đâu nói đấy."

"Nếu tôi bảo biết rồi thì sao?"

Bờ vai dưới lớp vải trùm rung rung, Nezumi cười khúc khích. Bốn năm trước, Shion đã giúp nó chữa trị vết thương ở vai. Quả thật, bờ vai nó đã nở nang hơn nhiều so với ngày ấy, tóc cắt ngắn, chỉ còn che được vành tai, đường nét từ cổ đến cằm mảnh mai nhưng không hề yếu ớt. Vẻ yếu ớt khiến Shion trở lên khát khao bảo vệ trong cái đêm mưa bão bốn năm về trước đã tan biến hoàn toàn.

"Nezumi, cậu vẫn luôn dõi theo tôi đúng không?"

"Là sao?"

"Đừng có giả vờ giả vịt. Đột nhiên cậu xuất hiện, như thể đoán trước tôi sẽ gặp tai bay vạ gió, tại sao chứ? Cậu luôn dõi theo tôi, đúng không?"

"Tưởng bỏ à, tôi đâu rảnh như vậy."

"Thế thì tại sao? Cậu giải thích xem nào."

"Vẫn cái thói ấy, đầu óc không lý giải được lại không chủ động tìm hiểu, lúc nào cũng chờ người khác cắt nghĩa với thuyết mình."

"Cậu vốn không hiểu tôi, đừng đánh giá với vẻ biết tuốt. Tôi cần làm rõ, vì cố gì mọi chuyện lại thành ra thế này? Mai sau thì sao? Tôi không thể

tư duy mạch lạc giữa một mớ hỗn độn."

"Động não đi. Đừng khăng khăng nói không thể có thể nữa! Cậu nghe đây, những kẻ đó đều là hạng người vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta, chúng thừa sức xử lý cậu dễ dàng như giẫm một con kiến. Nhớ cho kĩ vào!"

Shion cố thở đều trở lại, nhìn Nezumi chăm chăm. Những lời vừa rồi như sét đánh ngang tai.

Nhân quyền? Cậu cho rằng mình có thứ đó sao?

Điều tra viên của Cục Trị an đã nói như vậy, bằng vẻ mặt cực kì lạnh nhạt. Cũng tức là, họ có thể thủ tiêu cậu đơn giản như giẫm chết một con kiến.

"Xuống xe." Nezumi mở cửa. "Tiếp theo, chúng ta đi bộ."

Xe tải không người lái quay đầu, chậm rãi tiến ra phía đường cái. Nezumi chuyển sang chế độ thao tác tự động, để chiếc xe tự lái về văn phòng quản lý công viên, Ippo ngồi phía sau, trông như đang quyền luyến.

Nơi này là nhà máy xử lý rác thải kiêm sản xuất nhiên liệu rắn RDP. Lượng rác thu gom từ trung tâm thành phố sẽ được phân chia thành mấy loại: loại dùng để sản xuất RDF, loại chuyển giao cho các cơ sở tái chế khác và loại bắt buộc phải xử lý. 80% nguồn năng lượng dùng để phát điện tại No.6 là năng lượng mặt trời, ở Kronos, mỗi hộ gia đình đều dùng tấm kính năng lượng mặt trời và thiết bị tích trữ nhiệt hoàn thiện đi kèm. Nhưng ở Lost Town, thông thường đều sử dụng nhiên liệu RDF rẻ tiền. RDF là một loại nhiên liệu rắn, kích thước tương đương ngón cái của người trưởng thành, khi đốt có mùi hôi nhẹ. Quanh đây thoang thoang mùi hôi đó.

(Refuse Derived Fuel: nhiên liệu rắn chất lượng cao từ phế thải. Khi đốt tạo nhiệt và dùng để phát điện)

"Hóa ra là vậy, nếu là chốt kiểm soát rác thải thì có thể dùng con chip của robot quét dọn để đi qua."

Còn robot chăm sóc bệnh nhân hay robot chăm sóc thú cưng thì không thể.

"Nezumi, cậu đã tính toán sẵn nên mới mang theo bọn robot đúng không?"

"Lại thắc mắc?"

Ở đằng trước, Nezumi khẽ nhún vai. Một con chuột nhắt màu xám đã chễm chệ ở đó, không biết bò lên tự lúc nào.

"Mang theo chúng thì khi chạy xe trong thành phố sẽ không bị nghi ngờ, đi về phía nhà máy xử lý rác thải ở phía Tây cũng không bị trạm gác chặn lại, rất thuận tiện. Tôi chỉ cầu vụ xe tải của văn phòng quản lý không thể chạy nhanh. May mà tên đó vòng qua nhà cậu, cho tôi thêm chút thời gian. Có điều..."

"Có điều?"

"Tôi rất muốn lái xe của Cục Trị an để đào tẩu. Mà thôi, trên đời làm gì có món hời như thế. Tiếp theo đây sẽ rất vất vả đó."

"Cái gì?"

Đột nhiên có tiếng nổ lớn. Shion quay đầu, nhìn thấy một làn khói trắng. Nezumi nhíu mày.

"Xe tải phát nổ ở chốt kiểm soát."

"Nghĩa là, con chip của Ippo đã bị đọc thông tin..."

"Đúng, chắc các chốt kiểm soát đều nhận được lệnh cho xe nổ rồi. Tôi để con robot kia ở lại hiện trường, bọn chúng sẽ dễ bề tra ra thông tin thôi."

Vậy là, cả Ippo và Sampo đều đã bị phá hủy.

Đột nhiên, tay Shion bị nắm chặt.

"Chẳng mấy chốc, bọn người kia sẽ biết chúng ta trốn đến đây. Phải chạy thôi, nhanh lên!"

Nezumi siết chặt đến mức tay Shion tê rần.

"Nezumi, đau quá."

"Đừng ồn nữa, cậu nghe đây, phải theo sát tôi."

"Tôi biết. Cậu buông tay ra đi, gãy xương đến nơi rồi ấy."

Nezumi tặc lưỡi, "Công tử bột yếu ớt, thật phiền phức."

"Tôi không phải là công tử bột, tôi đã khác với bốn năm trước rồi."

"Thật không? Nhìn bộ dạng cậu tôi lại thấy buồn bực, rốt cuộc cậu có biết là mình sẽ bị giết không?"

"Tôi biết."

"Đừng vờ vĩnh."

"Tôi không vờ vĩnh."

"Vậy biểu cảm vừa nãy của cậu là sao? Còn dư sức để tội nghiệp bọn robot? Đây không phải loại công tử bột không nhận thức được tình hình thì là gì!"

Nezumi bóp chặt tay hơn, nhưng Shion cắn răng chịu đựng. Bị nói đến mức này, làm sao cậu tỏ vẻ yếu đuối cho được.

Nezumi đột ngột buông tay.

"Không muốn chết thì theo tôi. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải theo sát tôi, biết chưa?"

Nezumi bắt đầu chạy. Nhà máy xử lý rác thải gần như vắng tanh, có vài camera theo dõi nhưng đều là kiểu cũ, không có tác dụng nhiều. Bởi chẳng ai muốn lên vào chỗ chứa rác thải làm gì, nên camera theo dõi có vẻ không cần thiết. Dù là vậy, Nezumi vẫn cẩn thận lựa góc chết của chúng để di chuyển.

Một chiếc máy xử lý hình phễu cực to đang làm việc. Rác thải và nguyên liệu không thể tái sử dụng đều được nghiền thành các mảnh nhỏ, sấy khô rồi đưa vào lò đốt. Nước thải theo đường ống từ chiếc máy này chảy ra ngoài, bên dưới là bồn chứa hình vuông. Nước trong đó dần dần chảy qua thiết bị tinh lọc. Thoạt nhìn giống dòng sông sau cơn mưa lớn, một dòng sông đục ngầu, không có sinh vật sống. Hai người họ theo cầu thang đi xuống, vừa đến gần đã thấy mùi hôi thối xộc vào mũi, dưới chân trơn nhầy, bất cẩn một cái là trượt ngã. Nezumi dừng bước, chìa cho Shion một vật.

"Kính bơi?"

"Ừ, đây là kính bơi có trang bị cảm ứng hồng ngoại, chắc là nhìn được cả dưới đó." Nezumi chỉ vào dòng nước thải.

"Cả dưới đó?"

"Cậu thích lặn không?"

"Chúng ta phải lặn xuống kia à?"

"Đúng, phải lặn xuống kia."

Shion thử hít mạnh, mùi thối tràn ngập lồng ngực. Cậu lẳng lẳng đeo kính bơi.

"Ồ, cậu cũng hiểu chuyện đấy, tôi còn tưởng cậu sẽ cự tuyệt rồi giãy dụa đạch nữa chứ."

"Tôi không muốn chết, không muốn bị giẫm bẹp như một con kiến. Chỉ cần được sống, việc gì tôi cũng làm, kể cả lặn xuống chỗ nước thải này."

Nezumi nhìn Shion và mỉm cười, "Vậy theo tôi."

"Được."

Tiếng máy vận hành ngừng lại, đèn trần bật sáng, đầu có tiếng bước chân.

"Bọn chúng đuổi kịp rồi."

Nezumi dang hai tay nhìn dòng nước thải. Con chuột nhắt nhảy xuống trước.

"Nó chịu trách nhiệm dẫn đường. Cậu nghe đây, lặn từ từ, đừng phát ra tiếng động."

Shion làm theo. Cậu nhanh chóng hít một hơi thật sâu và nhảy xuống dòng nước thải, khuôn mặt mẹ hiện lên trong tâm trí.

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Dòng nước thái sâu và chảy xiết hơn cậu tưởng.

Đủ mọi thứ chẳng rõ là thứ gì trôi dập dềnh trước mặt, có lúc còn dính lên bề mặt kính bơi, che khuất tầm nhìn. Mùi hôi thối khác thường tràn ngập không khí, một hỗn hợp của thối rửa pha ngòn ngọt, nhấp nháy trộn hôi hám. Trong làn nước màu nâu đục, rất khó để bắt kịp bóng dáng Nezumi, khổ sở nhất là phải nhịn thở, có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của mình, lồng ngực quặn lên từng cơn.

Nezumi thoải mái xoay bơi, đến một chỗ thì trở bánh lái trên vách tường. Shion đưa tay năm lấy bánh lái, hợp sức với Nezumi xoay một vòng, trên tường đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng hình tròn.

Hô hấp ngừng trệ, đã gần hết sức chịu đựng, tâm trí càng lúc càng mơ hồ. Đúng lúc đó, cậu bị hút vào lỗ theo dòng nước trôi lên trên, rồi bị đánh bật ra ngoài.

"Ồi!"

Shion va mạnh phải cái gì đó, toàn thân tê dại, tê tới tận các đầu ngón chân. Nhưng cảm giác khó thở như bị khăn ướt phủ lên mặt đã biến mất. Có thể hô hấp trở lại, cậu vừa kịp thở một hơi nhẹ nhõm thì cơn ho khan và buồn nôn dữ dội từ lồng ngực trào lên, khoang miệng dính dính. Shion kéo kính bơi ra, nhắm mắt lại, cứ thế không nhúc nhích.

"Vẫn chưa đến giờ chúc bé ngủ ngon đâu nhé!"

Tiếng nhắc của Nezumi vang lên cùng tiếng thở hồng hộc. Shion mở mắt, nhìn thấy một bức tường xi măng trần trụi.

"Đây là... ?"

"Đây là đường cống ngầm, di sản của thế kỉ 20, à không, nếu chúng ta vẫn sử dụng thì không thể gọi là di sản được."

Nezumi hất mái tóc ướt sũng, những giọt nước văng tung tóe.

"Khi nước thải vượt quá một mức nhất định, người ta sẽ mở cửa xả ban này, tháo nước ra ngoài bằng đường cống ngầm này."

"Nước thải? Tháo ra ngoài khi chưa qua xử lý ư?"

"Ừ, thành phố yêu quý của cậu thỉnh thoảng cũng làm những việc như vậy."

"Nó sẽ chảy đến đâu?"

"West Block."

"Sao... sao có thể tháo nước chưa qua xử lý...."

Shion không nói nên lời. Nezumi đứng dậy.

"West Block không trực thuộc No.6, mà chỉ là một nơi hoang sơ thôi. Bọn người đó cho rằng West Block chỉ là chỗ chứa rác thải của No.6."

"Bọn người đó?"

Nezumi bất động, mắt đăm đăm nhìn ra trước. Nó đang nhìn ống xả, nơi vừa đây hai người họ cùng nước thải ra ngoài. Nước thải vẫn từ từ chảy, nhỏ giọt trên bức tường xi măng.

"Đi nào!"

Nhặt con chuột nhắt dưới chân lên, Nezumi quay lưng lại, bắt đầu tiến bước. Shion vội đứng dậy theo, tuy còn buồn nôn nhưng chân đã khỏe lại. Vẫn còn đủ sức, hoàn toàn đủ sức, không sao cả! Shion tự cổ vũ mình. Con chuột dẫn đường trong nước đang ở trên vai Nezumi, miệng kêu chít chít

"Ồi!"

Shion sờ vào cổ mình, hơi lạ là một phần cổ đã mất cảm giác. Nhận ra một mụn nước cỡ hạt đậu mọc trên; gáy, cậu thấy khó chịu, bèn gãi nhẹ nhẹ. Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến tim cậu như thắt lại.

Hành động này... Hành động gãi cổ này, hình như có ai đó từng làm.

"Anh Yamase."

Trong đầu Shion hiện lên hình ảnh Yamase, một tay pha cà phê, một tay gãi sồn sột lên cổ.

"Chẳng lẽ mình cũng..."

Nezumi quay lại hỏi, "Sao thế?"

"Không có gì."

"Đừng có bảo tôi là cậu định khóc than rằng đi không nổi nữa nhé?"

"Tôi còn thấy là vận động chưa đủ đây! Cậu có muốn tôi công cậu không?"

"Thôi khỏi, tôi xin kiếu."

Con chuột nhắt kêu chít chít.

Shion đi đến bên cạnh Nezumi.

Mình cả nghĩ rồi, chỉ là một hạt mụn nước thôi, bận tâm làm gì cho mệt. Cánh tay đầy vết va quệt cùng toàn thân bầm dập nghiêm trọng hơn nhiều. Là mụn nước, chỉ là một hạt mụn nước nhỏ mà thôi... Shion tự nhủ.

"Mặt cậu sao nặng nề vậy? Có chuyện gì à? Hay là bắt đầu nhớ mẹ?"

"Mẹ... Nezumi này, cậu có cách nào liên lạc với mẹ không?"

"Không."

"Đừng trả lời phũ phàng như vậy chứ."

"Chính cậu cũng hiểu rõ mà, chẳng phải sao? Có khi bây giờ nhà cậu bị Cục Trị an theo dõi từ cái thùng rác trở đi ấy! Ngoài năng lượng ngoại cảm ra thì chẳng còn cách nào khác để liên lạc với mẹ cậu đâu."

"Nói cũng đúng."

Mẹ, con xin lỗi.

Hiện giờ con chỉ có thể nói xin lỗi với mẹ thôi.

Con không sao, con vẫn còn sống.

Mẹ đừng thở dài, cũng đừng đau lòng.

"Thật vô bố."

Nezumi phun ra một câu.

"Vô bố? Cái gì vô bố?"

"Cậu chứ ai, thật vô bố."

Lần đầu tiên Shion bị Nezumi mắng một cách thậm tệ như vậy.

"Thật ra cậu muốn nói gì?"

"Tôi nói cậu gánh theo quá nhiều thứ vô bổ, lại còn xem chúng như của báu nữa."

Nezumi nhìn Shion chăm chăm, ánh mắt sắc nhọn đầy đối địch.

Shion vừa định hỏi rõ ngọn nguồn thì Nezumi trèo lên bức tường trước mặt. Nhìn kĩ, trên bức tường có một cái thang sắt đã hoen gỉ.

Trèo lên trên, trông thấy ráng chiều nhuộm cả chân trời. Hai người leo xuống đất. Vòm trời tắm trong ánh hoàng hôn diễm lệ, hơi lạnh dâng ngập không gian. Nơi này dường như là con đường dẫn vào West Block, đôi mắt ra xa, có thể trông thấy bức tường bao quanh No. 6 đang phản chiếu sắc chiều tà. West Block là một vùng đất trũng thấp, nên phải ngược lên mới thấy được No.6. Giữa lớp tường bao rục rờ hào quang, thành phố rộng lớn ấy vươn lên trang nghiêm và đẹp đẽ. Nezumi đi về hướng ngược với bức tường, xuyên qua khu rừng nhỏ cây cối thưa thớt, thì thấy một tòa nhà đổ nát bị bỏ hoang, bên trong bốc lên khói bếp, cũng nghe thấy tiếng người.

"Có người sống trong đó sao?"

"Cũng khá nhiều đấy."

Ngoài tòa nhà bỏ hoang còn có vài lán trại.

"Hướng này."

Nezumi nắm tay Shion kéo đến tòa nhà bên cạnh. Đó cũng là nhà hoang, trông như nhà kho nên tương đối rộng rãi, nhưng phân nửa đã đổ sập do mục nát.

"Phải chui vào lòng đất."

Nezumi đẩy một phần bức tường, làm nó từ từ dịch sang một bên. Shion thấy lộ ra một cầu thang xi măng giống như ở đường cống dẫn nước. Con chuột nhắt chạy xuống trước. Dưới cầu thang có một cánh cửa, bên trong tối đen. "Tách" một tiếng, đèn bật sáng.

Shion nín thở, đứng ngậy ra.

Sách chất cao như núi, không, phải nói là cả căn phòng này bao phủ bởi sách.

"Đây là... sách sao?"

"Thế trông giống đồ ăn à?"

"Lần đầu tiên tôi thấy nhiều sách thế này."

"Cậu chỉ đọc sách điện tử, đúng không?"

"Ừ. À không, không phải.... Nhưng tôi chưa bao giờ thấy nhiều sách như vậy."

"Tôi cá là cậu chưa hề đọc các tác phẩm của Molière hay Shakespeare, cũng chẳng biết đến văn học cổ điển Trung Quốc và thần thoại Aztec luôn."

(Tên thật là Jean-Baptiste Poquelin (1622-1673), nhà thơ, nhà viết kịch, nghệ sĩ người Pháp, người sáng tạo ra thể loại kịch cổ điển.

William Shakespeare (1564-1616), nhà văn và nhà viết kịch người Anh.

Một nền văn minh, đế chế trong khu vực Mexico, kéo dài từ thế kỉ 13 cho đến khi bị người Tây Ban Nha đánh bại vào thế kỉ 16. Văn minh Aztec có rất nhiều bản sắc văn hóa đặc biệt, nhưng cũng ghê rợn, nhất là trong nghi lễ hiến tế.)

"Ừ."

Shion thật thà gật đầu, cậu hoàn toàn bị áp đảo.

"Vậy cậu biết những gì?" Nezumi hất tóc hỏi.

"Gì cơ?"

"Cậu học được những gì? Ngoại trừ các kiến thức về hệ thống, kỹ thuật tiên tiến và cách đọc hiểu văn bản chuyên ngành, cậu còn học được những gì nữa?"

"Nhiều lắm."

"Ví dụ?"

"Nướng bánh mì, pha cà phê, quét dọn công viên, rồi bơi trong nước thoải..."

"Và lúc cô bạn thân đề nghị lên giường, cậu cũng biết cách từ chối, tuy rằng không tế nhị cho lắm."

Shion hất mặt, nhìn trừng trừng vào đôi mắt xám.

"Nếu cậu dư thời gian chế giễu tôi, thì có thể để tôi tắm trước không?"

"Tôi phải tắm trước chứ."

Nezumi rút ra một cái khăn mặt từ trong đồng sách, ném về phía Shion.

"Đừng giận mà."

Nezumi nói.

"Điều tôi muốn nói là, so với bốn năm trước, cậu đã tiến bộ rất nhiều, đã học được rất nhiều điều hữu dụng ngoài cách pha ca cao."

"Cảm ơn lời khen của cậu."

"Đã nói là đừng giận mà."

Nezumi khuất dạng trong núi sách, liền đó Shion nghe tiếng nước chảy. Cậu nhìn quanh quất, bốn phía đều là kệ tủ, tất thảy đều chất đầy sách, có vẻ không được phân loại, sách lớn chen sách nhỏ trông giống một nhà ga chật ních người, có cảm giác vô cùng náo nhiệt. Thảm trải sàn cũ kĩ hình như vốn có màu xanh lá cũng chất một chồng sách thật cao, chính giữa thảm kê một cái giường ngổn ngang sách, không có cửa sổ, không có nhà bếp, hình như không có cả đồ gia dụng.

Chít chít.

Tiếng kêu của con chuột nhắt, lúc này đang ngồi trên sách. Shion thuận tay vớ lấy một quyển, mở ra, mùi giấy tỏa lên thoang thoảng. Rất lâu rất lâu trước kia, cậu đã từng ngửi thấy mùi này.

Ngồi trên một thứ vừa mềm mại vừa ấm áp... Kí ức đã nhòa mờ, cậu cũng không nhớ được rõ ràng hơn. Con chuột bò lên vai cậu, đung đưa râu, kêu chít chít liên hồi.

"Muốn nghe tao đọc sách à?"

Chít chít.

Sách đã kẹp sẵn một cái thẻ đánh dấu, Shion lật trang đó ra, bắt đầu đọc.

"Ở đây vẫn còn mùi tanh của máu! Có xúc hết dầu thơm xứ Ả Rập cũng không thể khiến bàn tay nhỏ bé này ngọt ngào hơn. Ôi...! Ôi...! Ôi...!"

"Tiếng thở dài nào nè! Linh hồn phu nhân chứa đầy khổ đau! Dầu ban cho tôi địa vị cao ngất, tôi cũng chẳng muốn linh hồn mình nặng trĩu những này!"

Một con chuột nhắt khác xuất hiện bên chân Shion, không biết chui ra từ khi nào, nó có đôi mắt màu nho đáng yêu. Con chuột nhắt màu nâu ngồi trên sách cứ gục gặc đầu, hình như thúc giục Shion tiếp tục đọc.

"Trở về buồng ngủ, nhanh chân lên, nhanh lên. Có tiếng người gõ cửa. Đến đây, đưa tay anh cho tôi. Những việc đã làm không thể vãn hồi. Hãy nhanh chóng quay về buồng ngủ, nhanh lên nào."

(Trích thoại của hoàng hậu và bác sĩ trong Hồi 5, Cảnh 1, "Phòng chờ trong lâu đài trên đồi Dunsinane" thuộc vở Macbeth của Shakespeare)

Tự nhiên thấy gai người, Shion ngoái lại, bắt gặp Nezumi đang quấn khăn trên cổ, cúi người thật thấp.

"Tâu bệ hạ, mời ngài đi tắm, hạ thần đã chuẩn bị n áo sẵn sàng cho ngài rồi ạ."

"Nezumi, đây là?"

"Vở kịch Macbeth của Shakespeare."

"Tất cả sách ở đây đều là văn học cổ điển?"

"Tâu bệ hạ, không phải. Cũng có những quyển nhập môn Sinh thái học và tạp chí khoa học mà bệ hạ yêu thích nữa."

"Đều là sách của cậu?"

"Lại thắc mắc? Một lát nữa sẽ cho cậu ăn tối, giờ thì đi tắm mau."

Nezumi quay ngoắt đi, mặc kệ Shion.

Vòi sen trong phòng tắm đã khá cũ kĩ, chỗ điều chỉnh nước nóng cũng kì quặc, lúc lạnh lúc nóng, nhưng thật thoải mái. Đã lâu rồi Shion không tắm rửa thỏa thuê thế này, cảm giác ngứa ngáy trên cổ cũng biến mất.

Mình vẫn còn sống, mình đã được cứu.

Khi làn nước ấm xối xuống người, Shion nghĩ vậy.

Chẳng ai biết chuyện ngày mai, nhưng hiện tại mình vẫn sống, còn có thể tắm tấp.

Chưa cảm ơn cậu ấy nữa.

Nezumi đã cứu mình, đã liều mạng, nhưng giờ mình mới nhận ra, ngay cả một câu cảm ơn mình cũng chưa nói.

Shion tắm rửa sạch sẽ xong, con chuột nhắt lập tức tiến lại gần.

"Hình như nó rất thích nghe cậu đọc sách."

Nezumi đang đứng khuấy gì đó trong cái nồi bắc trên bếp, khói bốc lên nghi ngút, khiến cả căn phòng tràn ngập hơi ấm.

"A!"

Shion đột nhiên kêu lên. Cậu đã nhớ ra vì sao mình lại có cảm giác hoài niệm và ấm áp khi mở quyển sách.

"Gì vậy? Tính hù chết người ta à?"

"Tôi nhớ ra rồi, rất lâu trước đây, mẹ đã từng đọc sách cho tôi nghe."

"Mẹ cậu đọc Macbeth à?"

"Không phải! Khi đó tôi còn nhỏ, ngồi trong lòng mẹ, nghe mẹ đọc sách."

Là câu chuyện gì nhỉ? Mẹ chăm chăm lật giở từng trang sách, giọng lúc trầm lúc bổng, lúc mạnh lúc nhẹ vang vọng bên tai, cảm giác ấm áp hòa lẫn mùi ngai ngái của giấy.

"Rồi cậu sẽ tự mình hại mình thôi." Nezumi lạnh lùng nhận xét.

"Cậu bảo sao cơ?"

"Chẳng phải hồi nãy tôi đã nói rồi ư? Cậu gánh theo quá nhiều thứ vô bổ, rồi sẽ có ngày cậu bị chính chúng hành cho sống dở chết dở."

"Thật ra là cái gì vô bổ mới được chứ?"

"Kí ức là công dân của No.6, cuộc sống thoải mái nhàn nhã ngày xưa, niềm kiêu hãnh về năng lực của mình, tin rằng mình là người được chọn, rồi sự tự tôn, rất nhiều thứ. Mà nghiêm trọng nhất là mẹ cậu đấy. Không phải là cậu có phức cảm Oedipus với mẹ đấy chứ? Cậu quá bận tâm đến mẹ, như thế rất nguy hiểm. Chắc chẳng bao lâu nữa cậu sẽ bảo tôi là muốn quay về No.6 thăm mẹ."

(Trong Phân tâm học, mặc cảm hay phức cảm Oedipus là đặc điểm tâm lý dành sự yêu thương đặc biệt cho đấng sinh thành khác giới tính với mình nhưng lại đố kỵ với người sinh thành cùng giới tính. Đặc điểm tâm lý này được đặt tên dựa theo nhân vật vua Oedipus, người đã giết cha và cưới chính người mẹ của mình trong thần thoại Hy Lạp)

"Nhớ mẹ là chuyện bình thường mà! Dĩ nhiên tôi biết tình cảnh hiện tại, ý thức được là không thể liên lạc với mẹ. Nhưng tôi muốn nghĩ thế nào là tự do của tôi chứ? Không cần cậu phải hỏi đến."

"Quảng hết đi." Giọng Nezumi còn lạnh lùng hơn ban nãy, nghe như tiếng kim loại cào vào nhau. "Quảng hết mớ hoài niệm của cậu đi."

"Tại sao?"

"Vì nó quá nguy hiểm."

"Nguy hiểm? Kì niệm ư?"

"Ban này cậu đã ném thẻ ID đi, bởi vì nó sẽ mang lại nguy hiểm. Kì niệm của cậu với người khác cũng như thẻ ID vậy, nó sẽ khiến cậu bị liên lụy, bị ràng buộc, một ngày nào đó gây ra nguy hiểm cho cậu. Dù là mẹ, cha, hay bà... thì đều là người khác cả. Cậu không còn hơi sức để mà hoài niệm nhớ nhung họ nữa đâu, chỉ nghĩ cách tự lực sinh tồn cũng đủ hao tổn toàn bộ tâm trí rồi."

"Cho nên phải rũ bỏ hết?"

"Đúng! Phải chặt đứt mọi mối liên hệ cậu từng có, tính tới ngày hôm nay."

Shion nắm chặt hai tay bên hông, tiến đến gần Nezumi.

"Còn cậu thì sao?"

"Hử?"

"Tại sao cậu lại giúp đỡ một người xa lạ như tôi? Cứu tôi bất chấp mọi nguy hiểm nữa chứ. Lời cậu nói thật mâu thuẫn với hành động của cậu."

"Tính cách cậu khó ưa ghê! Đã coi tôi là ân nhân cứu mạng thì nên nói năng lịch thiệp hơn mới phải!"

Nezumi nắm lấy cổ áo Shion, ấn cậu vào kệ sách.

"Là vì tôi nợ cậu."

Nezumi thấp giọng thì thầm bên tai Shion.

"Bốn năm trước cậu cứu tôi, tôi chỉ muốn trả ơn cậu thôi."

"Nếu vậy thì cậu đã trả đủ, thậm chí còn trả thừa nữa rồi."

Shion nắm lấy tay Nezumi, muốn nó buông mình ra. Nhưng cố sức thế nào, bàn tay rắn chắc mạnh mẽ của Nezumi cũng không mảy may suy yếu.

"Buông tay ra."

"Cậu tự đi mà nghĩ cách khiến tôi buông tay, đồ công tử bột!"

"Tôi cần mũi cậu bây giờ!"

Shion nghiêng răng ken két. Chớp lấy cơ hội, cậu tóm chặt cổ Nezumi từ phía sau.

"Cần mũi kẻ địch là tuyệt kỹ của tôi đấy."

"Cái gì? Không phải chứ! Chờ chút, thế này là phạm quy."

"Hình như tôi quên nói với cậu, trong bốn năm qua tôi cũng đã học được cách đánh nhau."

"Dừng lại, cần người là cách tệ hại nhất. Oái!"

Hai người giằng co, ngã nhào vào chông sách, và hứng đòn công kích từ một lượng sách đồ sộ.

"Đau quá! Xui xẻo thật, bị cuốn bách khoa toàn thư đập trúng rồi... Shion, cậu không sao chứ?"

"Ừ... Đây là gì vậy? Book of Chilam Balam of Chumayel?"

(Cuốn sách thiêng liêng của người Maya trên bán đảo Yucatan, được đặt theo tên nhà tiên tri vĩ đại và cuối cùng của họ. Chilam, tên của ông

nghĩa là người đưa tin của thượng đế. Balam nghĩa là báo đốm, nhưng cũng là một họ phổ biến tại Yucatan)

"Là thánh thư của người Maya , kể toàn những chuyện giữa con người và thần linh. Chắc là cậu không có hứng thú đâu."

(Người Maya có nguồn gốc từ vùng Mesoamerica, tức Trung Mỹ ngày nay. Văn minh Maya không chỉ nổi bật bởi hệ thống chữ viết cổ phát triển hoàn thiện, mà còn có nền nghệ thuật, kiến trúc và hệ thống thiên văn, toán học đáng kinh ngạc)

Nezumi vừa mỉm cười vừa dựng lại chồng sách.

"Sao cậu lại nói thế?"

"Tôi chỉ nói sự thật thôi. Cậu đã từng có hứng thú với nhân loại, thần thoại hay những câu chuyện cổ tích chưa?"

Nhân loại? Thần thoại? Chuyện cổ tích? Shion chưa từng nghĩ đến, bởi vì những thứ đó là không cần thiết. Shion nhìn quanh, hít một hơi không khí ấm áp. Ở đây có thể giới mà mình không biết, kể từ hôm nay mình sẽ chứng kiến, nghe thấy, hiểu thêm, và suy nghĩ những gì?

Không biết vì sao, lòng cậu dâng tràn phấn khởi. Tuy chỉ trong tích tắc nhưng con tim rộn ràng hết như lần đầu tiên được nhìn thấy biển. Nếu để Nezumi bắt gặp vẻ mặt này thì sẽ ngượng chết mất, nên cậu ngồi xồm xuống, nhặt quyển sách dưới chân lên.

"Còn đây là gì?"

"Tuyển tập thơ của Hesse."

(Hermann Hesse (1877 -1962) là nhà thơ, nhà văn và họa sĩ người Đức. Năm 1946, ông được trao giải Goethe và giải Nobel Văn học)

"Trái tim ta như cánh chim sợ hãi. Bao khắc khoải ta phải hỏi không ngừng. Cùng tháng ngày biến động chẳng chịu ngừng. Đến khi nào, thời an bình trở lại?"

(Bài thơ "Keine Rast" của Hermann Hesse)

"Biết bài này chứ?"

"Không biết."

"Tôi cũng đoán vậy."

"Đ đoán được sao còn hỏi!"

"Nếu cậu không biết thì hãy nhớ lấy."

"Đây không phải là điều vô bổ à?"

"Cái này sẽ có lúc hữu dụng, một ngày nào đó. Nào, xúp của cậu đây."

Nezumi chột giật mình, hai mắt mở trừng trừng.

"Nezumi, cậu sao vậy?"

"Shion, tay cậu..."

"Tay tôi làm sao?"

"Tay cậu... nổi mấy nốt lấm tẩm đó từ khi nào vậy?"

Tay áo của Shion xắn đến gần khuỷu tay, trên phần cánh tay lộ ra ngoài nổi đầy nốt ban màu đen. Khi nãy đi tắm không có, cậu chắc chắn không nhìn thấy chúng,

"Gì thế này? Sao lại như vậy?"

Shion hoảng hốt kêu lên, đồng thời, một cơn đau đầu dữ dội ập đến.

"Shion!"

Cơn đau dữ dội này giống như sóng biển, vừa rút đi lại có đợt khác ập tới. Tay cậu bắt đầu tê cứng, chân cũng co rút.

"Shion, cậu ráng chịu đựng một chút, tôi đi tìm bác sĩ."

Shion gắng gượng vươn cánh tay đã cứng đờ, nắm lấy áo Nezumi.

"Không kịp đâu, gọi bác sĩ cũng vô dụng thôi."

"Tôi phải làm sao? Shion, tôi phải làm gì để giúp cậu?"

"Cổ..."

"Cổ?"

"Rạch... hạt mụn nước trên cổ..."

"Tôi không có thuốc tê."

"Không cần... Nhanh lên..."

Ý thức Shion càng lúc càng mơ hồ. Cậu biết có người đang ôm mình. Tuyệt đối không được mất tinh táo, bằng không sẽ mất mạng. Chẳng có căn cứ nào, nhưng cậu biết điều đó.

Cơn đau đầu dữ dội giảm dần, cậu sực nhớ lại rằng Yamase vừa ngã xuống sàn đã bất động ngay lập tức.

Anh Yamase không hề đau đớn.

Anh ấy không quản quai vung vẩy, chỉ lão hóa thần tốc, rồi đổ gục như một khúc gỗ mục, cứ thế nhắm mắt xuôi tay. Triệu chứng của mình không

giống như vậy. Có lẽ mình còn cơ may cứu được...

Cây kim nung đỏ rực đâm thẳng vào óc, có vô vàn cây kim như thế đâm vào từ nhiều phía khác nhau. Cơ đau lạ lùng chưa từng nếm trải khiến mọi chỗ trong người cậu kêu gào thảm thiết. Ngay cả tiếng thét cũng biến thành những cây kim nóng, đâm thẳng vào tim. Mồ hôi túa ra, buồn nôn, máu và dịch dạ dày cứ tự động dâng lên, trào ra từ khoe miệng.

Đau quá, đau quá, đau quá!

Chẳng màng tới chuyện sống hay chết nữa, chỉ mong cơn đau này, nỗi thống khổ này nhanh chóng trôi qua. Không mở mắt nữa cũng được. Không sống tiếp cũng chẳng sao. Mong mọi gì những thứ đó đâu... Cho nên, làm ơn, giải thoát cho tôi....

Hình như có người đang giật tóc tôi, hòng kéo tôi ra khỏi màn đen u tối. Tôi thở phào. Chỉ cần đi theo người đó là được. Tôi sẽ được giải thoát. Sẽ được ngủ một giấc thật ngon.

Một chất lỏng sền sệt đẳng chất tràn vào trong miệng. Chất lỏng nóng rẫy, chảy thẳng xuống thực quản. Đồng thời, ý thức dần dần trở lại. Có nghĩa là, tôi lại bị kéo về với vực sâu thống khổ.

"Mau mở mắt!"

Một đôi mắt màu xám hiện ra.

"Nezumi... Đủ rồi... Hãy để tôi đi... "

Bên má lạnh trợn một cái tát như trời giáng.

"Đừng có đùa! Tôi không để cậu đi dễ dàng như vậy được. Uống hết cho tôi!"

Chất lỏng sền sệt màu xanh lá lại tiếp tục được rót vào miệng. Bóng tối lui dần, từng cơn đau nện vào đầu tôi.

Sàn sạt sàn sạt... Sàn sạt sàn sạt... Sàn sạt...

Ảo giác ư? Shion nghe thấy âm thanh. Là tiếng cắn nuốt sự sống bên trong não. Có vô số côn trùng nhỏ màu đen bò vào đầu cậu, gặm nhấm não bộ, từng chút, từng chút một.

Chúng đang ăn, đang ăn, đang ăn.

Đây là ảo giác sao? Hay là... Đau quá. Không thể chịu nổi nữa. Đáng sợ quá!

Tiếng gào thét xé rách cổ họng.

"Phải rồi, cứ hét đi. Đừng bỏ cuộc. Cậu mới mười sáu tuổi thôi, còn quá sớm để bỏ cuộc."

Sức lực trong người như bị rút hết. Nặng quá. Cứ như bị buộc thêm một khối chì. Vẫn còn cảm giác bức bối, nhưng cơn đau đã giảm bớt.

"Hét đi, hãy cố giữ tinh táo, tôi bắt đầu rạch đây."

Nezumi cầm một con dao mổ màu bạc.

"Tôi không có những dụng cụ tiên tiến như dao phẫu thuật điện tử tự động đâu, cậu đừng nhúc nhích."

Có lẽ vì cơn đau dữ dội, hầu hết giác quan đều đã tê liệt, hoặc bởi sức lực đã cạn kiệt, Shion nằm bất động. Cậu không cựa quậy nổi nữa.

Ba con chuột nhắt ngồi ngay ngắn trên sách. Trên tường có treo một cái đồng hồ hình tròn, là loại đồng hồ điện tử, phát ra âm thanh tích ta tích tắc. Lần đầu tiên Shion nghe thấy tiếng thời gian trôi. Từng giây từng phút,

thời gian chậm chậm đi qua, lơ mơ và từ tốn. Thế giới trước mắt thật mờ lung, không sao nhìn rõ. Cậu cảm thấy hai gò má âm ấm. Là nước mắt. Nó chảy đến môi, nóng hổi, rơi xuống giường.

"Xong rồi."

Nezumi thở hắt ra. Một tiếng "keng" vang lên, hình như dao mổ vừa rơi xuống sàn.

"Hầu như không chảy máu. Cậu có đau không?"

"Không đau... Nhưng buồn ngủ quá."

"Vẫn chưa được, cậu ráng chịu đựng thêm chút nữa."

Giọng Nezumi càng lúc càng xa, bên tai Shion chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc.

"Shion." Có người lay cậu. "Tôi bảo cậu mở mắt ra! Chịu đựng thêm một chút nữa thôi. Xin cậu đấy, mở mắt ra đi."

Ồn quá! Cậu ồn ào quá đấy. Một chút nữa là bao lâu?

"Cậu đừng có đùa! Cậu khiến tôi vất vả chạy đôn chạy đáo xong bây giờ phải tay đi như vậy hả? Shion, cậu nghe tôi nói không? Mẹ cậu sẽ khóc đấy. Còn cô bé kia phải làm sao? Cái cô tên Safu ấy! Cậu đã lên giường với ai chưa? Thế mà lại từ chối người ta!"

Phiền nhiều quá! Cậu im lặng đi được không? Im đi cho tôi nhờ...

"Cậu chẳng biết cái gì hết, chưa ngủ với gái, không biết tên sách, cả đánh nhau cũng gà mờ. Cứ thế này chết đi mà được hả! Shion! Mở mắt ra!"

Shion mở mắt. Cậu nhìn thấy tám con mắt. Hai con mắt màu xám là của người, sáu con mắt màu nho là của lũ chuột nhắt.

"Vậy mới ngoan chứ. Rồi tôi sẽ thưởng cho cậu."

"Nezumi..."

"Ừ?"

"Tên... Tôi vẫn chưa biết."

"Tên của tôi ư?"

"Tên... thật..."

"Cậu xem, lại thêm một chuyện cậu chưa biết. Chờ cậu hồi phục hẳn tôi sẽ nói cho cậu hay, nên chóng khỏe lên nhé."

Mấy lần liền, Shion bị rót vào miệng thứ thuốc nước đắng chát, cậu mơ màng thiếp đi rồi lại bị gọi dậy, cứ như thế hết đợt này đến đợt khác, tưởng như không bao giờ dứt. Phát sốt, người đầm mồ hôi do cơn sốt cao, liên tục nôn mửa, lượng nước trong người như bị rút cạn.

"Nước..."

Cậu liên tục đòi uống nước, mỗi lần như vậy đều có dòng nước mát lạnh chảy vào cổ họng.

"Ngon quá..."

"Đương nhiên rồi, thế giới này không phải toàn những thứ bỏ đi đâu."

Nezumi nhẹ nhàng vuốt tóc Shion.

"Đã không sao rồi, cậu có thể ngủ một giấc thật ngon."

"Ngủ... được rồi à?"

"Được, đã qua giai đoạn nguy hiểm, cậu đã chiến thắng, cậu thật dũng cảm."

Bàn tay vuốt tóc và giọng nói đều quá đổi dịu dàng, khiến Shion đắm chìm trong cảm giác an toàn. Cậu nhắm mắt lại, chỉ một lát đã ngủ say.

Nezumi vừa vuốt tóc Shion, vừa chú ý hơi thở trong lúc ngủ của cậu, dù vẫn yếu ớt, nhưng rất ổn định, không còn rối loạn nữa.

Đã qua giai đoạn nguy hiểm.

Cậu thật dũng cảm. Đây là lời khen thật lòng của Nezumi chứ không phải đả bôi hay cố vũ động viên. Nó nhận ra sức sống của Shion rất mạnh mẽ, chỉ nhìn vẻ ngoài thì không thể ngờ được ý chí cầu sinh của cậu lại kiên cường dẻo dai đến vậy.

Ngắm Shion trong giấc ngủ say, hơi thở đều đặn nhưng gương mặt suy nhược, Nezumi nhận ra mình cũng đã rã rời. Không phải cơ thể mà là tinh thần. Nó không sao hiểu nổi tình huống vừa diễn ra. Một nỗi bất an rục rịch trong huyết quản bắt đầu gặm nhấm thần kinh nó. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

No.6.

Có gì đó đã bắt đầu nhen nhóm trong lòng No.6, nơi được mệnh danh là thành phố Thánh. Một thứ gì đó vượt quá mọi tưởng tượng của con người đã nảy sinh và đang phát triển.

Nezumi mở tủ lấy một cái đĩa petri, đặt vào đó thứ lấy được dưới da Shion khi rạch mụn nước.

(Loại đĩa bằng thủy tinh hoặc chất dẻo, dạng hình trụ có nắp đậy mà các nhà sinh vật học sử dụng để nuôi cấy tế bào hay cây rêu nhỏ. Nó được đặt theo tên của nhà vi khuẩn học người Đức Julius Richard Petri)

Không thể tin nổi.

Thình thoảng vẫn xảy ra những chuyện không thể tin nổi. Hiện thực luôn phản bội con người một cách dễ dàng, đẩy đời người theo hướng khó lòng đoán trước. Cũng có lúc là cạm bẫy. Thậm chí còn tàn khốc, hoang đường và xảo quyệt. Hiện thực là thứ không thể tin tưởng, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Nezumi hiểu rõ điều ấy, nhưng tình cảnh trước mắt vẫn khiến nó sợ hãi. Chuyện thế này mà xảy ra được sao? Không, đã xảy ra rồi. Chẳng cần hoài nghi. Cũng không thể giả vờ là không biết nữa.

Nezumi đi về giường.

Nó nhẹ nhàng chạm vào tóc Shion lần nữa.

Khi tỉnh lại, cậu có tin được hiện thực này không?

Cậu có thể chấp nhận hiện thực này không? Cho đến năm mười hai tuổi, vẫn còn là người được trung ương thành phố Thánh bảo bọc, tuy đã bị trục xuất đến Lost Town, nhưng cho đến năm mười sáu tuổi vẫn là công dân hợp pháp, vẫn là một con người sống trong nhà kính. Một người như vậy liệu có thể chấp nhận hiện thực này không? Cậu có kiên cường đến mức đó không?

Cậu sẽ không gục ngã vì yếu đuối chứ?

Nezumi không biết. Nó không biết thiếu niên đang say ngủ trước mặt mình đây kiên cường đến mức nào, và yếu đuối đến mức nào. Cậu ấy có thể chịu đựng? Hay sẽ kiệt quệ? Nó không biết. Nhưng Shion đã sống sót. Đây cũng là một hiện thực. Không nắm được sinh mạng sẽ vô phương sống sót. Đau thảm hại hay đón đau đến đâu, chỉ cần ham sống thì có thể tiếp tục sinh tồn. Nezumi thấm nhuần điều này. Ham muốn đó, Shion cũng có. Kéo

dài sự sống khó khăn hơn nhiều so với chết một cách anh hùng. Và đáng giá hơn. Nezumi cũng thấm nhuần điều này nốt.

Chắc là Shion sẽ xoay xử được thôi.

Nezumi lấy nước chấm vào đôi môi khô của Shion, sau đó lẳng lặng ra ngoài. Trời sắp sáng, bầu trời chuyển dần từ đen sang tím, những ngôi sao li ti vẫn nhấp nháy.

"No.6."

Nezumi đứng ở nơi cao, nhìn xuống thành phố rộng lớn đen tối phía xa.

"Hãy đợi đấy. Một ngày nào đó tao sẽ tóm được ổ bệnh của mày!"

Một vệt sáng xẹt qua bầu trời, chim chóc tụ họp, vầng dương ló dạng. Bình minh đến, thành phố Thánh bắt đầu đón nhận ánh nắng, cảnh tượng ấy như đang cười nhạo West Block chìm trong vực thẳm âm u. Nezumi vẫn đứng yên, lẳng lẽ đối mặt với thành phố.

Thành phố trước mắt tràn ngập ánh mặt trời, chói chang rực rỡ. Quang cảnh bình minh nhìn từ phòng này ra đẹp đến nỗi ngắm không biết chán.

Thật cuốn hút!

Đường phố ngăn nắp, cây cối tốt tươi, quả là hoa lệ! Đây là thành phố tiện lợi và tràn trề sinh lực, không tồn tại những thứ dư thừa, xấu xí. Là tuyệt tác hoàn hảo do con người tạo nên...

Một tràng âm thanh điện tử vang lên, trên màn hình treo tường xuất hiện một người đàn ông có khuôn mặt dài.

"Thành thật xin lỗi, mới sáng sớm đã quấy rầy ngài."

"Không sao, tôi đang đợi đây."

"Việc điều tra đã hoàn tất, tôi định đến báo cáo trực tiếp với ngài."

"Trực tiếp? Cần thận như vậy tức là có điểm nào bất thường rồi phải không?"

"Nghỉ phạm bỏ trốn."

"Tôi đã nghe nói, nhưng không quan trọng lắm."

"Có liên quan đến người đó. Người giúp nghỉ phạm trốn thoát."

Người đàn ông trên màn hình khẽ đẩy gọng kính. Đó là một cặp kính gọng đen, kiểu dáng đã cũ. Dường như ông ta cảm thấy loại kính này thích hợp với mình nhất nên mười năm qua chưa đổi lần nào.

"Chắc chắn chứ?"

"Việc xác nhận đã hoàn tất, đồ thị sóng âm là của cùng một người."

"Giúp nghỉ phạm bỏ trốn à? Bằng cách nào?"

"Việc này tôi cũng sẽ báo cáo với ngài."

"Được, tôi chờ cậu."

"Vâng."

Hình ảnh biến mất, màn hình lại biến thành một phần của bức tường.

Người đàn ông nhìn xung quanh, dõi ra bầu trời trong xanh bên ngoài lớp cửa kính bằng thủy tinh đặc chế.

Mắt ngập tràn sắc xanh rực rỡ. Lại đến mùa này.

Trở lại rồi.

Vì mục đích gì mà trở lại? Liệu có xuất hiện nữa không?

Từ đóa hồng trang trí trên bàn, một cánh hoa lặng lẽ rụng xuống.

Sao không ngoan ngoãn mà lẩn trốn đi... Đồ khốn!

Người đàn ông giẫm mạnh lên cánh hoa đỏ thắm rơi dưới sàn. Cánh hoa dính bết trên tấm thảm lót, trông như một vết máu.

Yamase ngồi đó, ôm gối, cúi thấp đầu, như đang cúi kính vì bị quở trách.

"Anh Yamase."

Shion gọi, nhưng anh không phản ứng.

"Anh Yamase, anh làm sao vậy?"

Yamase đột nhiên khóc lớn.

"Anh Yamase, đừng khóc."

Shion đỡ lấy vai Yamase. Tiếng khóc khiến người ta nao lòng, vô cùng đáng thương, nghe chừng rất khổ sở.

"Sao anh lại khóc thương tâm như vậy? Em có giúp được gì cho anh không?"

"Được chứ."

Yamase tóm lấy chân Shion.

"Shion, anh không muốn ở một mình đâu. Sao chỉ mình em thoát chết?"

"Hả?"

"Em sẽ cùng đi với anh phải không?"

"Anh Yamase, anh đang nói gì vậy?"

Bàn tay nắm lấy chân Shion trắng nhợt đi, bắt đầu thối rữa, bong ra từng mảng thịt, nhìn thấy được cả xương.

"Đi với anh... được không?"

Chân bị nắm chặt, kéo về hướng vực sâu đen thăm thẳm. Yamase giơ cánh tay đã phân hủy tóm lấy người Shion, thậm chí còn siết cổ cậu.

"Dừng tay! Em không muốn đi!"

"Shion..."

Shion vươn tay quờ quạng. Có một cảm giác cứng cứng rất thật. Cậu tóm được gì đó, vận hết sức bình sinh nắm lấy nó, hét lớn.

"Em không muốn!"

Shion bừng tỉnh, khát đến đau cả họng.

"Cậu không muốn chuyện gì?" Nezumi lo lắng nhìn cậu.

"Nezumi... À... Tôi sống lại rồi."

"Đúng vậy, chúc mừng cậu đã hồi sinh, nhưng buông tay tôi ra được không. Cậu siết mạnh như vậy, tôi đau lắm đó."

Shion đang nắm chặt tay Nezumi, đến mức phần móng bấm sâu vào da thịt. Chính cánh tay này đã dẫn dắt Shion ra khỏi vực sâu tăm tối.

"Uống nước nhé?"

"Ừ."

Nước rất lạnh, tưởng chừng thấm thấu vào từng góc ngách trong cơ thể.

"Cậu đã cho tôi uống nước rất nhiều lần, giống như thế này."

"Gần đây có con suối trong lành, không tốn tiền, cậu cứ uống thoải mái."

"Cậu lại cứu tôi rồi..."

"Không phải tôi cứu cậu. Nơi này không có bác sĩ, cũng chẳng có trang thiết bị chữa trị. Mà có cũng chẳng ích gì... Ở đây tôi không đủ phương tiện cứu chữa cho ai cả, cậu sống sót được hoàn toàn là nhờ sức mạnh tự thân. Cậu rất dũng cảm, tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác, không thể gọi cậu là công tử bột nữa rồi."

"Đều nhờ có cậu..."

Shion giơ tay lên nhìn, tuy làn da hơi khô, nhưng không có nốt đồi mồi cũng chẳng có nếp nhăn, là cánh tay của một người trẻ tuổi. Bấy giờ cậu mới yên tâm.

"Tôi gặp ác mộng, cho nên mới quờ quạng, hy vọng có ai cứu tôi... Tôi đã nắm lấy tay cậu..."

"Giấc mơ khủng khiếp đến vậy à?"

"Tôi mơ thấy anh Yamase, anh ấy nói, không muốn chỉ mình tôi thoát chết... anh ấy giơ tay tóm lấy tôi, lần từ dưới bụng lên trên cổ..."

Shion sờ vào cổ, thấy đã băng kín bưng.

"Từ bụng lên cổ?" Nezumi thoáng kinh ngạc, cặp mắt xuống, rời khỏi giường.

"Anh Yamase không phải là người sẽ nói những lời đó. Anh ấy nhất định sẽ vui mừng khi thấy người khác thoát nạn... Tôi không biết vì sao mình lại mơ như vậy."

"Bởi vì cậu thấy có lỗi với anh ta."

Nezumi khoác tấm vải dệt bằng siêu sợi, con chuột nhắt lập tức nhảy từ quyển sách lên vai nó.

"Người tên Yamase đã chết nhưng cậu vẫn còn sống, cậu thấy có lỗi với anh ta, nên mới mơ một giấc mơ vô bổ."

"Cái gì cậu cũng bảo là vô bổ..."

"Người sống sót luôn là kẻ chiến thắng, đừng vì cậu còn sống mà thấy có lỗi với kẻ khác. Nếu cậu dư thời gian, thì hãy nghĩ cách làm sao sống tiếp, một ngày hay một phút đều được, sống tiếp và thỉnh thoảng nhớ về người đã khuất, thế là đủ."

"Cậu đang nói cho tôi nghe đây à?"

"Ngoài cậu ra còn ai nữa?"

"Nghe như thế... cậu đang tự nói với chính mình vậy."

Nezumi trừng mắt nhìn Shion, miệng làu bàu, "Vớ vẩn."

Shion định ngồi dậy, nhưng cử động không được thoải mái, vì toàn thân quấn băng kín mít.

"Sao lại phải quấn thế này?"

"Vì khi đau đớn nhất cậu đã tự cào cấu mình. Nằm xuống đi, chưa đến lúc được phép cử động đâu, bên cạnh gối có thuốc, cậu tự uống nhé. Chờ tôi quay về sẽ nấu xúp cho cậu ăn."

"Cậu định đi đâu ư?"

"Tôi có việc phải làm."

Nezumi xoay người bước nhanh ra cửa.

Shion ngoan ngoãn uống viên thuốc màu trắng. Bên cạnh ly nước thủy tinh là con chuột nhắt màu nâu, nó đang kêu chít chít.

"Cảm ơn mà y nhé."

Hình như con chuột hiểu được lời cảm ơn của Shion, nó gật gật đầu, bò lên ngực cậu.

"Chủ mà y làm công việc gì vậy?"

Chít chít.

"Tên cậu ấy là gì? Đã làm những việc gì? Sinh ra ở đâu..."

Shion bắt đầu gà gật, xem chừng cơ thể cậu vẫn cần nghỉ ngơi thêm. Cậu ngủ thiếp đi, lần này không còn mơ nữa. Khi tỉnh lại, mặc cảm tội lỗi và cảm giác bất lực đều biến mất. Ngoài vết thương trên cổ còn hơi đau, tất cả các chỗ khác đã như bình thường. Cơ thể cậu đang trong giai đoạn hồi phục nhanh chóng.

Trong phòng không có một ai, Nezumi vẫn chưa về. Không gian mờ tối và yên lặng, ba con chuột nhắt cuộn mình ngủ bên cổ Shion. Cậu nhẹ nhàng ngồi dậy, xỏ giày vào, chột muốn ra ngoài hít thở, rất muốn hít đầy lồng ngực không khí trong lành. Cậu thong thả bước đi. Lớp băng quấn quanh cổ và ngực đều ấm mồ hôi. Cậu gỡ chúng ra để lồng ngực được hô

hấp dễ dàng, bước chân cũng khoan khoái hơn, không thấy chóng mặt hay nhức đầu nữa. Shion mở cửa, bước lên cầu thang, gió mát ủa đến làm cậu thấy hơi lạnh. Mặt đất phủ một lớp sáng đỏ nhạt, vầng dương đã xuống núi. Những chiếc lá đỏ trên cây cũng rơi xuống, buông mình theo gió, xào xạc chạm mặt đất. Bóng cây đổ dài. Đường nét No.6 hiện lên mờ mờ phía xa.

Shion đột nhiên thấy hốc mắt nóng hổi, cũng chẳng phải vì nhớ nhung thành phố mình từng sinh sống, mà vì buồn bã trước cảnh sắc cô liêu cuối thu. Tiếng lá rơi, mùi bùn đất, màu sắc vòm trời, dường như vạn vật đều khiến cậu thương cảm đến phát khóc.

Nezumi mà nhìn thấy bộ dạng này, chắc chắn sẽ lại cười nhạo cậu cho mà xem.

Vì muốn kìm nén dòng nước mắt, Shion cắn chặt môi dưới, rồi hít thật sâu.

Đằng sau vang lên tiếng cười lạnh lóét. Shion ngoái đầu lại, trông thấy ba đứa trẻ đang trèo lên cây, gồm hai bé gái và một bé trai. Có phải chúng sống trong tòa nhà bỏ hoang kia không? Trông cả ba khá giống nhau, gương mặt đều tròn trịa. Shion không biết chúng làm gì mà vui đến vậy, nhưng hễ nhìn thấy trẻ con cười đùa hớn hở thì tâm trạng cậu lại trở nên thoải mái. Mẹ Karan rất thích trẻ con, vẫn thường đưa ra ưu đãi "giảm nửa giá cho trẻ em dưới mười tuổi", vì thế mà trong cửa tiệm luôn tràn ngập tiếng nói cười của bọn trẻ. Tuy bên trong và bên ngoài No.6 là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, bị ngăn cách bởi một bức tường, nhưng tiếng trẻ con vô tư vui đùa thì ở đâu cũng vậy.

Dường như bé gái lớn nhất đã trông thấy Shion. Cô bé dừng lại, trợn mắt, nét mặt cứng đờ. Shion không muốn làm bọn trẻ giật mình nên giơ tay lên vẫy, muốn bắt chuyện với chúng trước.

"Chào các em."

Cậu bé đứng sau cô bé kia chợt khóc ré lên.

"Em làm sao thế? Đừng khóc."

Shion vừa định đến gần, cô bé kia đã biến sắc, kêu thét lên:

"Rắn!"

Cô bé bế cậu em trai, nắm tay cô em gái, tụt khỏi cây. Tiếng kêu thất thanh vọng lại dưới ánh hoàng hôn. Shion đứng ngẩn ngơ, chẳng hiểu gì cả.

Rắn... Tại sao phải khóc thét? Rắn là có ý gì?

Cậu không tài nào hiểu nổi lời cô bé.

Cô đã thấy gì?

Cậu quay đầu lại nhìn, chẳng có gì ngoài phong cảnh cuối thu hiu quạnh. Không có rắn cũng không có chim, chẳng có bất cứ muông thú nào.

Hay là bóng cây đổ trên mặt đất nhìn giống con rắn? Không, không đúng. Cô bé đó nhìn mình chăm chăm, chỉ mình mà thôi.

Shion chợt thấy sợ hãi, toàn thân sồn gai ốc. Cậu đưa tay bứt tóc, đây là thói quen mỗi khi cậu thấy hoang mang.

"Ơ..."

Shion giật mình, nhìn mấy sợi tóc dính trên đầu ngón tay. Tất cả đều màu trắng, gần như trong suốt, lấp lánh dưới ráng chiều.

"Sao lại như vậy?"

Cậu lấy tay cào lên tóc, bứt thêm vài sợi ở phía trước. Sợi nào cũng thế. Cậu sờ mặt mình. Khi chạm vào da, cậu vẫn cảm nhận được sự đàn

hồi, không hề có nếp nhăn hay cảm giác nhão, chỉ thấy kì lạ ở trên cổ, có cái gì đó lồi lõm quanh.

Shion quay xuống cầu thang.

Gương, ở đâu có gương...

Cậu lục lọi trong đồng sách, chuột nhắt hoảng sợ chui tọt xuống gầm giường. Bên cạnh phòng tắm có một cánh cửa gỗ, cậu mở cửa, không gian bên trong đủ cho một người nằm ngủ. Mặt tường phía cửa có treo một tấm gương, các mặt tường khác thì treo đầy đồ đạc, nhưng Shion không còn lòng dạ nào để xem xét kĩ lưỡng. Cậu bật đèn, tiến đến gần tấm gương. Hai chân cậu bủn rủn, tay cũng run lẩy bẩy, nhưng cậu nhất định phải xem.

"Ơ..."

Trong gương là gì vậy? Đây... Đây là...

Rắn!

Tiếng thét thảm thiết của cô bé vang vọng bên tai.

Tôi cần không khí. Bằng không tôi sẽ ngạt thở mất. Tôi không thở nổi nữa.

Shion lao đảo dựa vào vách tường.

Cậu nhìn mình trong gương, ánh mắt như dán chặt vào đó. Cậu không sao dời ánh nhìn sang nơi khác được. Tóc cậu bạc trắng, lấp la lấp lánh. Có một con rắn nhỏ với đường kính thân chừng hai centimet quấn quanh cổ cậu. Thoạt nhìn thế này, thực sự rất giống...

"Sao lại như vậy!"

Shion cởi hết đồ. Cậu muốn tháo sạch lớp băng quấn quanh người, nhưng băng được quấn tỉ mỉ như đang chế giễu sự hấp tấp của cậu, lại càng quấn chặt hơn.

Khi tháo được hết lớp băng trên người, Shion rên rỉ. Toàn thân cậu nổi lên một đường gân đỏ, bắt đầu từ gót chân trái, quấn từ dưới lên trên, xuyên qua háng, thân trên, rồi từ dưới nách vươn lên cổ. Giống hệt một con rắn đang quấn quanh người! Con rắn ấy quấn lấy tấm thân lỏa lồ của Shion. Là vết tích của một con rắn đỏ. Cậu thấy toàn thân rã rời, bần thần ngồi phịch xuống đồng vải băng.

Mái tóc bạc trắng cùng con rắn đỏ. Đây là cái giá để được sống tiếp ư?

"Tự ngấm mình khóa thân trong gương thú vị lắm à?"

Một giọng trầm thấp vang lên. Nezumi đang đứng bên cạnh cửa.

"Nezumi... Đây là..."

"Khi cậu hết sốt thì nó xuất hiện. Chỉ là sự thay đổi khác thường trên da, không phải do giãn tĩnh mạch. Ý tôi là, điều này không hề ảnh hưởng đến sự tuần hoàn máu. Tốt quá còn gì."

"Tốt? Tốt chỗ nào? Tôi đã biến ra cái bộ dạng..."

"Nếu không thích thì lột bỏ nó đi. Bây giờ đã là thời đại cấy ghép da nhân tạo ngon lành rồi mà. Tóc chỉ cần nhuộm là được. Tôi thấy chẳng có gì to tát cả. Chỉ hiềm..."

Nezumi khẽ nhún vai.

"Khoan nói đến tóc, ở đây không có kỹ thuật và trang thiết bị cấy ghép da, nên chuyện đó là bất khả thi."

Giọng nói điềm tĩnh không chút cảm xúc. Không may mắn thương xót hay an ủi. Shion ngồi trên sàn, ngơ ngác nhìn đống vải băng dưới chân mình.

"Shion."

"Ừm..."

"Cậu hối hận vì được sống sao?"

"Ừm? À... Cậu đang nói chuyện với tôi ư?"

Nezumi hít một hơi, ngồi xuống trước mặt Shion, giơ tay nâng cằm cậu, buộc cậu ngẩng mặt lên.

"Đừng cứ cúi đầu như vậy, nhìn tôi này. Cũng đừng ngơ ngẩn nữa, nghe tôi nói cho rõ đây. Cậu có hối hận không?"

"Hối hận? Hối hận cái gì?"

"Vì đã thoát chết."

"Hối hận... Ý cậu là thấy tiếc nuối?"

"Hỏi thừa! Còn ý nào khác nữa? Cậu tỉnh táo lại đi! Có gì xảy ra với đầu óc cậu rồi hả?"

Hối hận? Hối hận vì đã sống sót? Mình còn sống, và bây giờ, hối hận vì ngồi ở đây trong bộ dạng này...

Shion chậm chậm lắc đầu.

"Không hề."

Cậu không muốn chết. Có bò trên đất cũng phải sống sót. Tuy không có mục tiêu và hy vọng rõ ràng, tương lai mờ mịt, cơ thể đột biến, tâm trí

rối loạn, nhưng cậu chưa bao giờ muốn chết.

Dòng nước mát lành tưới tắm cổ họng, sắc trời trải rộng trong tầm mắt, hoàng hôn tĩnh lặng, mùi thơm của bánh mì mới ra lò, cảm xúc chân thực nơi đầu ngón tay, tiếng cười rôm rả, câu hỏi đột ngột "Shion, hy vọng của cậu là gì?", và cả nỗi hoang mang... Phải sống mới nắm bắt được những điều đó. Bất kể hình dáng đổi thay đến thế nào, cậu cũng không muốn xa lìa chúng.

"Nezumi... Tôi... muốn tiếp tục sống."

Những giọt nước mắt cố nén bất giác tuôn rơi. Shion vội lau đi.

"Không kịp giấu rồi, đồ ngốc! Sao cậu có thể khóc thoải mái như vậy chứ? Cậu không thấy ngượng à?"

"Chỉ là không kìm được thôi mà! Tâm trạng tôi hiện chưa ổn định, cho nên không kiểm soát được. Tôi vừa bò dậy từ giường bệnh mà cậu đã cười nhạo tôi rồi!"

Nezumi lặng lẽ nhìn gương mặt của Shion, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu.

"Nếu cậu bận lòng đến vậy, lát nữa tôi nhuộm tóc lại cho. Nhưng mà, tôi thấy thế này cũng đẹp." Ngón tay Nezumi chạm nhẹ vào đường gân đỏ trên ngực Shion. "Còn đường gân đỏ, trông ưà nhìn đấy chứ."

"Tôi chẳng vui vẻ gì vì mấy lời bông lơn của cậu đâu."

"Còn tôi chẳng thích thú gì với bộ dạng khỏa thân của cậu cả. Mặc quần áo vào đi, tôi mời cậu món xúp đặc biệt."

Bấy giờ Shion mới nhận ra đã lâu cậu chưa ăn gì. Cơn đói ập đến.

"Xúp gì thế? Có cần tôi giúp cậu một tay không?"

Nezumi trợn mắt nhìn, "Tốc độ hồi phục của cậu nhanh hơn tôi nghĩ nhiều đấy."

"Hả?"

Giọng Nezumi chột trở nên trầm khàn, "Đi vòng quanh cái vạc là đi vòng quanh cái vạc, vớt nội tạng hôi thối vào trong. Con cóc bị ép dưới tảng đá lạnh băng, ngủ say ba mươi một ngày ba mươi một đêm, biến thành chất kịch độc, trước tiên, ném người vào chiếc vạc ma thuật, đun lên! Đun lên!"

(Trích đoạn trong Macbeth. Hồi 5, Cảnh 1, "Hang động - Ở chính giữa, có một cái vạc đang sôi")

"Cậu đang đọc gì vậy?"

"Macbeth đó! Đây là cảnh ba mụ phù thủy bỏ mắt sa giông, chân cóc và cánh dơi vào vạc để nấu món xúp đặc chế. Rất ấn tượng đúng không?"

"Nếu xúp cậu nấu theo công thức ấy thì xin kiếu."

"Xúp này dùng gà thay thế cho dơi, rau tươi thay cho sa giông, một miếng tỏi thay chỗ cóc. Xin chờ trong giây lát, tâu bệ hạ."

Món xúp đặc biệt của Nezumi nóng hôi hổi. Shion chưa bao giờ ăn món gì ngon lành đến thế.

NO.6 TẬP 1

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sau bữa tối, Nezumi đặt chiếc đĩa petri cùng với chiếc kẹp gấp trước mặt Shion.

"Đây là thứ lấy ra từ hạt mụn nước trên cổ cậu. Nhìn xem, biết đâu đây lại là lĩnh vực chuyên môn của cậu."

"Lĩnh vực chuyên môn của tôi?"

Vật nằm trong đĩa petri dài chừng hai centimet, hơi giống mẫu dây thừng màu đen. Shion cầm kẹp gấp lên quan sát, lờ mờ thấy bên ngoài vật thể đen như bị nung chảy ấy có dấu vết của một lớp màng mỏng.

"Đây là... cánh à?"

"Rất giống cánh, nhưng tôi không rõ. Tôi còn tìm thấy một thứ khác nữa. Đây là gì?"

Đó cũng là một vật thể màu đen, nhìn như hạt giồng có vỏ cứng, bên trên là một cái lỗ trông như vết cắn.

"Chắc là... con nhộng."

"Nhộng? Cái thứ mà con ngài hay con bướm tạo ra ấy hả? À, ngài thì tạo kén nhỉ?"

"Kén chính là lớp vỏ ngoài của nhộng. Đa số các loài côn trùng đều phát triển theo trình tự đẻ trứng, ấu trùng, nhộng, rồi phát triển thành sâu... Đây có lẽ là ong."

"Cậu nhìn ra à?"

"Cánh mới nhu nhú, gồm bốn chiếc, có màng mỏng, nhưng điều quan trọng hơn là..." Shion nuốt nước bọt. "Chính mắt tôi từng chứng kiến một con ong màu đen chui khỏi ổ anh Yamase rồi bay ra ngoài."

"Giống cái cục đen đen này à?"

"Chắc vậy. Nó không thể biến đổi hình thái trong lột nhộng, tuy phá được lớp vỏ cứng chui ra ngoài, nhưng cũng chưa phát triển toàn vẹn, nó đã thất bại."

"Tại sao?"

Tại sao? Sao lại như vậy? Tại sao thứ này có thể ấp trứng trong người Yamase, thay đổi hình thái rồi biến thành ong trưởng thành, nhưng lại thất bại trong cơ thể cậu?

Ngẫu nhiên ư? Hay là... Shion lắc đầu.

"Tôi không biết, tôi chỉ biết đây là loài côn trùng kí sinh trong cơ thể người."

Nezumi nhìn đĩa petri không chớp mắt.

"Ong kí sinh.. Tôi cứ tưởng ong chỉ biết hút mật hoa."

"Đó là ong mật, loài ong chuyên hút mật hoa. Ong thường chỉ săn mồi đơn lẻ."

"Có cả ong kí sinh nữa à?"

Shion gật đầu. Câu hỏi của Nezumi đơn giản và ngắn gọn, nằm trong tầm hiểu biết của Shion, nhưng câu nào câu nấy đều đi đúng trọng tâm, tiến gần đến cốt của vấn đề. Trong lúc trả lời câu hỏi, Shion nhận thấy một nỗi

bất an dần dần thành hình, có cảm giác cậu sẽ nói ra những chuyện vô cùng kinh khủng, không thể cứu vãn. Nhưng cậu biết mình không được phép sợ hãi, không được phớt lờ, càng không được giả vờ chưa có chuyện gì xảy ra để rồi chống đối sự tìm tòi và hành động. Bản thân cậu là người từng trải, đã chiến đấu và chiến thắng kí sinh trùng bám vào cơ thể. Con rắn đỏ trên người cậu chính là bằng chứng được khắc ghi rõ rệt. Shion nhìn thẳng vào ánh mắt thăm dò của Nezumi.

"Được biết, có 200.000 loài ong kí sinh. Ong và kiến thuộc bộ Cánh màng, là loài côn trùng tiến hóa đặc biệt cao, số lượng những loài chưa được biết đến cũng lên đến vài chục ngàn, trong đó, không ít loài ong kí sinh..."

(Tên khoa học là Hymenoptera, do đặc điểm cánh màng của chúng. Các cánh sau nối với cánh trước bằng một chuỗi các móc bám. Trên thế giới đã định danh được 150.000 loài thuộc bộ Cánh màng, và nhiều loài nữa chưa được biết đến)

"Nói cách khác là không thể biết đã gặp phải loài nào, đúng không?"

"Khó xác định."

"Vậy thì suy đoán thử xem."

"Nếu như có tài liệu."

"Bản thân cậu chính là tài liệu tốt nhất đấy. Cảm giác khi bị kí sinh thế nào? Có phải là loài ong kí sinh mới không?"

"Nhiều lúc cậu thật khiến người ta thấy ghét!"

"Còn cậu nhiều lúc khiến người ta thấy bực! Khó xác định! Cậu đùa đấy à? Không nhận thức được nguy hiểm sao? Đây là ong giết người đó!"

"Hầu như tất cả các loài ong kí sinh đều như vậy."

"Cậu nói gì?"

"Ong kí sinh cũng chính là loài kí sinh thức ăn. Để có thể trưởng thành thì phải tìm một con mồi... cũng chính là vật chủ, hơn nữa, chúng còn từng bước xâm chiếm vật chủ."

(Thường là các loài kiến ong có nọc như tò vò, đốt các động vật khác để làm con mồi tê liệt hoặc chết nhưng không bị phân hủy. Sau đó con mồi được đưa về tổ để làm thức ăn dần cho ấu trùng)

"Vật chủ như thế nào? Cậu nói cụ thể xem."

"Có rất nhiều. Con ngài, bướm, ấu trùng kiến, trái cây... hình như có một loài ong cự đẻ trứng trên ấu trùng của ong bắp cày, rồi xem đó là vật chủ."

(Tên khoa học là Ichneumonidae. Đây là một trong những họ ong lớn nhất của lớp côn trùng, hiện diện hầu như khắp nơi. Ong cự có thể tấn công nhiều loại vật chủ, phần lớn các loài thuộc nhóm nội kí sinh trên ấu trùng hoặc sâu non của côn trùng thuộc bộ Cánh vẩy và Cánh cứng.

Ong bắp cày là tên thông dụng của một nhóm các loài tò vò. Nhiều loài ong bắp cày có kích thước lên tới 5,5 cm)

"Ong cũng kí sinh trên ong sao?"

"Chưa hết, còn một loài ong cự khác cũng đến đẻ trứng trên ấu trùng của chính ong bắp cày này, và ấu trùng của nó sẽ ăn luôn ấu trùng của hai loài trước."

"Đồng loại tàn sát lẫn nhau? Thật kinh khủng. Tôi tưởng chỉ có con người mới như vậy. Sau đó thì sao?"

"Sau đó cái gì?"

"Cổ loài ong nào kí sinh trên vật chủ là con người không?"

"Chưa từng nghe nói đến. Có rất nhiều sinh vật sống kí sinh trên cơ thể người, chẳng hạn vi khuẩn và vi trùng gây bệnh, bọ chóc, rận. Tôi nghe nói có loài ruồi trâu đẻ trứng trên tóc trẻ con, có loài xâm nhập vào não nữa, nhưng đó chỉ là các điển hình rất đặc biệt... Ong kí sinh thì, không có, hay ít ra là chưa nghe bao giờ, theo kiến thức của tôi. Chúng đẻ trứng trong cơ thể con người ư? Làm sao đẻ trứng được mà không bị phát hiện?"

"Cậu không có cảm giác gì sao?"

"Không có. Không đau đớn cũng không ngứa ngáy, chứ đừng nói đến việc bị ong đốt."

"Nói cách khác là vật chủ hoàn toàn không biết vật kí sinh đã đẻ trứng bằng cách nào?"

"Hơn nữa tốc độ phát triển cũng khá nhanh. Trong cả quá trình, nó sẽ tiết ra chất gì đó khiến con người lão hóa thần tốc, cuối cùng là tử vong, thậm chí quá trình co cứng và mềm tử thi cũng diễn ra chóng vánh, cuối cùng ong trưởng thành cắn thi thể và chui ra ngoài."

Shion và Nezumi nhìn nhau, cùng hít một hơi thật sâu.

"Cậu... thật may mắn."

"Ừ, bây giờ tôi còn kinh hãi đến toát mồ hôi."

"Đúng là một ẩn số. Con ong này từ đâu chui ra? Thuộc chủng loài nào?"

"Xung quanh đây có xảy ra hiện tượng tương tự không?"

"Không hề. Tôi cũng lấy làm lạ nên đã đi điều tra. Có người vì cãi cọ mà bị bắn chết, có người vì uống say mà ngã xuống nước chết đuối, nhưng không một ai bị lão hóa rồi chết cả. Ở đây khác với No.6, nơi này không có bộ phận tin tức cũng không có chuẩn mực truyền thông, chỉ cần có chuyện lạ lùng xảy ra, ngay lập tức mọi người đều biết."

"Các khu vực khác thì sao? East Block và South Block chẳng hạn. Môi trường ở đó rất thích hợp để nảy nở những loài côn trùng mới."

Nezumi chậm chậm lắc đầu.

"Không nhiều khả năng. Nếu quả thật có chuyện như vậy xảy ra, người ta sẽ đóng các chốt kiểm soát, nhưng có thấy gì như thế đâu. East Block và South Block vẫn vận chuyển rau củ như bình thường, West Block cũng không có gì khác lạ."

"Nghĩa là, loài ong này chỉ xuất hiện ở No.6... Thật không thể tin nổi."

"Không thể tin ư... Phải rồi."

Nezumi gõ gõ vào đĩa petri, bà vai rung rung.

"Nezumi?"

Nezumi cúi đầu, cười khúc khích. Sau đó, nó bật cười ha hả. Trong căn phòng dưới tầng hầm chất đầy sách vang vọng tiếng cười của Nezumi. Nó ngã xuống giường, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Shion cầm bình nước, đổ ào xuống đầu nó.

"Oái! Cậu làm gì vậy!"

"Cậu có sao không?"

"Đương nhiên có sao, tôi ướt hết rồi đây này."

"Tôi còn tưởng cậu lên cơn loạn thần kinh chứ."

"Sao cậu lại tưởng tôi loạn thần kinh?"

"Tại cậu đột nhiên cười lớn, nên tôi..."

"Tôi quả thật thấy rất buồn cười."

"Buồn cười? Chuyện gì?"

Nezumi hất mái tóc, nước bắn tung tóe, thậm chí còn bắn lên mặt Shion.

"Cậu không thấy buồn cười sao? Cái thứ quỷ quái này ở đâu chui ra? Ở No.6! Ngay trung tâm của nơi được tôn vinh là thành phố Thánh, chốn thiên đường, thành phố kiểu mẫu mà lại xuất hiện loài ong ăn thịt người không rõ lai lịch. Nơi đó là thành phố tương lai với nền khoa mũi nhọn đấy! Thế mà lại đẻ ra loài ong này. Buồn cười chết đi được!"

"Có gì buồn cười chứ, chết người rồi đấy."

Nezumi đứng bật dậy, đi đến trước mặt Shion. Đúng là nó rất cao, cao hơn Shion vài centimet.

"Gì vậy?"

Shion bất giác lùi lại, đầu dựa vào tường gỗ, ưỡn ngực hỏi. Đôi mắt xám sẫm đột nhiên lóe lên sắc nhọn, tuy chỉ trong giây lát, nhưng Shion đã nhận ra.

"Tôi biết đây là câu hỏi rất ngu xuẩn..."

Nezumi nói bằng một giọng không chút cảm xúc, tay vươn đến cổ Shion.

"Cậu đã giết người bao giờ chưa?"

Ngón cái từ từ nhấn vào.

"Chưa... Làm sao có chuyện đó được."

Đôi môi mỏng cười nhạt.

"Cũng phải. Nhưng cậu hãy nhớ lấy, ong giết vật chủ để sinh tồn, nhưng con người có thể sát hại lẫn nhau vì những lý do đơn giản hơn nhiều, như cậu suýt chút nữa đã bị giết."

"Tôi biết."

"Nói dối, cậu chẳng biết gì cả."

"Tôi nói là tôi biết!" Shion nắm lấy tay Nezumi. "Tôi biết. Nếu bị tống vào Trại Cải tạo, tôi sẽ phải chịu tội thay cho loài ong đó. May mắn thì nhận án chung thân, tệ hơn nữa là tử hình... Giới hữu quan cần tranh thủ thời gian để nghiên cứu nguyên nhân gây ra cái chết của anh Yamase, vì vậy họ muốn tôi gánh tội thay, muốn xử lý vụ việc này như án mạng thuần túy, đúng không?"

Nezumi buông tay ra. Trên cổ Shion vẫn còn in vết nhấn nóng hổi của ngón tay cái.

"Trả lời hay lắm. Một kẻ điên xuất thân từ trường lớp đào tạo ưu tú vì lòng căm hận với thành phố nên đã gây tội ác liên hoàn. Hẳn sử dụng loại thuốc đặc chế, giết hết người này đến người khác. Nhờ có công tác điều tra tỉ mỉ của Cục Trị an mà kẻ này sa lưới pháp luật. Các cư dân thân yêu của thành phố xin hãy yên lòng. Đại khái kịch bản sẽ là như thế. Thật là một vở kịch rẻ tiền. Kiến thức và hoàn cảnh của cậu rất phù hợp để sắm vai đó."

"Chính quyền thành phố nắm giữ thông tin cá nhân của từng cư dân, muốn tìm một người phù hợp để sắm vai, thật quá đơn giản."

"Có lẽ cậu đã luôn bị giám sát."

"Cái gì?"

"Bắt đầu từ cái ngày cứu tôi, cậu đã trở thành mục tiêu trong tầm ngắm, cuộc sống hàng ngày đều bị giám sát kể cả việc cậu gặp ai, nói gì, ăn gì... Tôi những tưởng chính quyền vì muốn bắt cậu nên mới cố ý sắp đặt vụ này. Xem ra tôi đã đoán sai."

"Sao lại... Để làm gì chứ?"

"Vì cậu không phải là người hoàn toàn phục tùng chính quyền."

Nezumi vừa đáp vừa lấy khăn lau khô tóc. Nét mặt nhìn nghiêng của nó vô cùng hoàn hảo, giống như một công trình nhân tạo, có huyết quản, làn da, thân nhiệt, mẫn ngứa, có sự tăng giảm chất béo, có biểu cảm hỉ nộ ái ố, sẽ đổ mồ hôi, sẽ khóc. Khuôn mặt nó không giống mặt người, mà giống một con búp bê được chế tác tinh xảo.

Shion siết chặt tay, bàn tay mà cậu vừa nắm có hơi ấm cùng mạch đập theo quy luật.

"Lại nghệt mặt ra. Tôi nói chuyện nhạt nhẽo lắm à?"

"Hả? Đâu có. Cậu nói tôi không phục tùng tức là sao?"

Không hiểu vì lẽ gì, Shion thấy mặt mình đỏ lên. Nezumi hăng giọng nói, "Thành phố đó chỉ chấp nhận những kẻ ngoan ngoãn phục tùng, chứ không chấp nhận phản hồi hay chống đối. Mọi dị vật đều sẽ bị loại trừ. No.6 là thành phố như vậy đấy."

"Tôi là dị vật ư?"

"Có lẽ thế, hơn nữa còn là một dị vật phiền phức. Che giấu VC, nghi ngờ thông tin do chính quyền đưa ra, nhìn thấu bản mặt lạnh lùng của chúng. Cậu không thích hợp để làm cư dân, mà là chướng ngại vật cần tìm cơ hội diệt trừ. Đúng rồi, nếu có virus xâm nhập vào cơ thể, hệ miễn dịch của con người sẽ vận hành thế nào?"

"Hả? À thì, đầu tiên tế bào lympho bạch cầu sản các tế bào tiêu diệt tự nhiên có chức năng tìm kiếm những tế bào nhiễm virus và phá hủy nó. Tiếp theo sẽ kích thích chất xúc tác phân giải RNA, ngăn chặn sự sinh trưởng của virus, sau đó..."

(Bạch cầu hay bạch huyết cầu còn được gọi là tế bào miễn dịch, là một thành phần của máu. Chúng giúp cho cơ thể chống lại các bệnh truyền nhiễm và các vật thể lạ trong máu. Chúng là một phần của hệ miễn dịch.

Axit ribonucleic viết tắt ARN hay RNA, là một trong hai loại axit di truyền ở cấp độ phân tử. Ở một số loài mà không có ADN như một số loại virus, thì ARN đóng vai trò là vật chất di truyền)

"Tới đây là đủ rồi. Nghe cái giọng giảng bài cứng nhắc của cậu kìa. Chính vì vậy mới khiến người ta bực hội đấy."

"Không chỉ mình cậu biết bực hội đâu."

"Hừm, cũng có nghĩa cậu chính là virus của No.6, nên suýt chút nữa bị tiêu diệt."

"Tôi là người, người làm sao mà bị tiêu diệt dễ dàng như vậy được."

Nezumi thở dài rõ to, "Người giết người là việc rất đơn giản."

Shion lại siết chặt nắm tay, "Nhưng, muốn cứu một cũng rất đơn giản, phải không?"

"Hả?"

"Nezumi, cậu đã cứu tôi. Ông kí sinh sẽ không cứu đồng loại của chúng, nhưng người sẽ cứu người, đúng không?"

Nezumi cười nhạt, né tránh ánh mắt của Shion, "Cậu thật đúng là gốc hết thuốc chữa. Nói năng sến súa đến rùng cả mình. Tôi giải thích rồi còn gì? Chẳng qua tôi muốn trả nợ cho cậu thôi."

"Tôi cũng từng nói, cậu trả dư rồi."

"Cậu đúng là người tốt nhỉ, cứ hạ thấp giá trị những thứ cho đi như vậy sao?"

"Còn cậu thì cứ nâng cao giá trị những gì mình nợ như thế à?"

Nezumi thở dài thườn thượt, nhìn lên trần nhà. Nó khẽ cắn môi dưới, như thể đang cân nhắc từ ngữ. Đám chuột nhắt chạy đến bên chân nó.

"Cậu không hiểu đâu. Tôi nghĩ, có giải thích thì cậu cũng không hiểu. Bấy giờ, vào bốn năm trước ấy, tôi đã định buông xuôi. Nếu buông xuôi thì tất cả sẽ kết thúc, tôi thối thà lắm. Tôi biết sẽ chẳng một ai đến cứu giúp mình, không thể cầu cứu ai, chẳng trốn đi đâu được... Khi lên vào Kronos, tôi đã kiệt sức, sớm muộn gì cũng bị tóm... Nghĩ vậy, tôi thấy mình thật thảm hại. Lẽ nào mình được sinh ra để chết một cách thảm hại thế này sao... Cậu đừng cười tôi nhé."

Sao lại cười được chứ? Từ sâu trong tai Shion vang lên những âm thanh của cái đêm bốn năm về trước. Tiếng gió, tiếng lá xào xạc, tiếng mưa rơi hòa lẫn vào nhau. Tất cả còn rõ ràng rành rành. Một thiếu niên toàn thân ướt sũng đã trốn trong mớ hỗn độn của bóng tối và âm thanh ấy.

"Thế rồi cửa sổ mở. Cậu đã mở cửa sổ rất mạnh, đúng không? Sau đó dang hai tay."

"Ừ, tôi nhớ. Tôi đã nóng lòng muốn được hét thật to."

"Đối với tôi, hình ảnh ấy như lời kêu gọi, hãy vào đi. Bây giờ tôi nghĩ, một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra... Cậu lại còn trở vào phòng mà chẳng thèm đóng cửa sổ."

"Tôi định đi tắt hệ thống quản lý môi trường."

"Mặc kệ vì lý do gì, việc cậu để ngõ cửa sổ không hề phòng bị, đối với tôi đó là kì tích. Cậu thậm chí còn không thông báo với Cục Trị an, cứ thế giúp tôi chữa trị vết thương, cho tôi đồ ăn, tất cả đều là kì tích. Tôi chưa bao giờ ngờ được, rằng bàn tay cứu giúp sẽ vươn đến trước mặt mình, thật là huyền diệu. Cậu là người đầu tiên cho tôi trải nghiệm đó. Giống như..."

Nezumi chậm chậm nhìn khắp phòng.

"Giống như muôn ngàn câu chuyện trong căn phòng này, loài người cũng sẽ gặp phải những sự kiện khó lòng dự liệu. Chính vì vậy, tôi mới tiếp tục sống được... Cậu nói đúng, người đích thực có thể cứu người. Chính cậu đã dạy tôi điều đó. Chỉ mình cậu dạy tôi đạo lý này... Cậu đã trao tặng những điều thật đáng quý. Dù tôi vẫn hơi ảm ức."

Nezumi nói như đang tự lẩm bẫm một mình, thế nhưng âm vang bên tai Shion rõ mồn một. À, thì ra là thế. Shion xòe tay.

Vào đêm đó, khi đôi tay này mở cửa sổ, mình đã gọi được gió và kì tích.

"Đừng đặc ý như vậy."

Giọng Nezumi trở nên thô lỗ.

"Tôi thấy mình nợ cậu nên mới xem cậu như khách, nếu cậu quá đặc ý, gây khó dễ cho người khác, tôi sẽ lập tức đá cậu ra ngoài."

"Vâng vâng, tôi chẳng muốn lý sự đâu, nhưng tôi không phải hạng thích làm khó người khác. Mà sao cậu lại biết tôi đang gặp nguy hiểm? Đừng bảo là cậu theo dõi tôi suốt bốn năm qua nhé."

Nezumi tóm lấy một con chuột nhắt màu xám, trông bé nhỏ và yếu ớt nhất trong đám chuột.

"Cậu nhìn kĩ xem."

Shion đặt con chuột vào lòng bàn tay, ghé thật sát để nhìn.

"Đây là... chuột robot?"

"Rất tuyệt đúng không? Bên trong lắp các loại máy cảm ứng, kích thước nhỏ bé giúp nó dễ dàng xuyên qua mạng lưới quản lý của thành phố, tự do hoạt động được ở một mức độ nào đó. Dù chỉ là tùy địa điểm."

"Cậu chế tạo chúng à?"

"Cứ cho là vậy đi. Lúc tôi không ở No.6, thông tin của cậu đều do chúng gửi đến cho tôi."

Shion nhẹ nhàng cầm con chuột trong tay, không thấy hơi ấm và sự mềm mại của sinh vật. Cậu lại bắt một con chuột khác dưới chân, ở con này, có thể cảm nhận được thân nhiệt và nhịp tim đập.

"Tôi không biết Cục Trị an sẽ xóa sổ cậu vào lúc nào và bằng cách gì. Cậu rất ưu tú, hơn nữa còn rất trẻ, nhiều giá trị lợi dụng, cho nên bọn chúng sẽ không tùy tiện đuổi cậu đi. Nhưng cũng chính vì có thể lợi dụng nên sẽ triệt để lợi dụng, biến cậu thành hung thủ giết người chỉ là chuyện sớm muộn. Cậu là con dê hiến tế, phải chăm sóc cẩn thận trong chuồng thì mới đưa ra trước mặt dân chúng vào những ngày lễ lạt, rồi gióng trống khua chiêng lấy mạng cậu được."

"Hết nói tôi là virus giờ lại đến dê, toàn những thứ gì đâu."

"Dê rất dễ thương mà, ít nhất là hơn cậu nhiều."

"Cảm ơn nhé. Vậy mấy con chuột phát hiện xung quanh tôi có điểm khác thường nên báo cho cậu biết?"

"Ừ. Từ lúc trong công viên xuất hiện thi thể kì quái thì Cục Trị an đã tăng cường giám sát cậu một cách nghiêm ngặt. Rồi ngay cả đồng nghiệp của cậu cũng trở thành nạn nhân, đúng là thời cơ tuyệt vời để bắt cậu."

"Giám sát... Tôi bị giám sát nhưng hoàn toàn không nhận ra."

"Tất nhiên là không thể để cậu phát hiện rồi, chờ đến khi cậu nhận ra, mọi việc đã quá muộn."

"Kinh khủng quá!"

"Việc đã đến nước này, còn nói làm gì nữa."

Nezumi hừ mũi cười. Shion bứt tóc trước trán. Cậu thấy rất rối rắm. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sắp xảy ra chuyện gì? Sau này nên làm thế nào? Cậu không hề hay biết. Chính vì không biết nên càng hoang hốt. Còn nữa, tuy hiện tại mới chỉ là suy đoán, nhưng có một điều đã 1 lóe lên trong đầu Shion.

"Nezumi."

"Hử?"

"Có lẽ là công viên."

"Cái gì?"

"Công viên rừng cây ở trung tâm thành phố, nơi tôi làm việc... phải chăng là điểm khởi đầu của ong kí sinh?"

"Tại sao? Đó là khu vực trung tâm của No.6 mà. Tuy nói là rừng, nhưng là một khu rừng nhân tạo với các sinh vật được quản lý chặt chẽ. Nếu ở đó xuất hiện ong kí sinh, chẳng phải sẽ bị phát hiện rất nhanh chóng sao?"

"Đúng thế... Nhưng trong nội thành chỉ có môi trường này là thích hợp cho các sinh vật mới. Tất cả các nạn nhân, bao gồm tôi, đều có mặt ở công viên đó... Dĩ nhiên tôi không biết ở nơi khác có xuất hiện nạn nhân nào nữa không. Chính quyền dự định để tôi gánh tội thay, có thể vì tất cả các vụ việc đều xảy ra ở công viên... Nếu vậy..."

"Lũ quái vật đó đã qua mặt hệ thống quản lý và tiếp tục sinh tồn?"

"Có khả năng lắm chứ? Hơn nữa công viên là nơi mọi người tụ tập."

"Muốn tìm vật chủ vô cùng đơn giản."

Ở một nơi được tu sửa, chăm sóc đẹp đẽ dành cho người dân nghỉ ngơi vui chơi, tự dưng xuất hiện sinh vật giết người ...

"Mùa xuân." Shion khẽ nói.

Nezumi hỏi lại, "Mùa xuân?"

"Sau đây là mùa đông, ong sẽ không hoạt động mà đi vào trạng thái ngủ đông, số trứng đã đẻ cũng giữ nguyên trạng thái suốt mùa đông."

"Bên trong cơ thể con người sao?"

"Phải. Rồi khi xuân sang, tức là thời điểm thuận tiện cho hoạt động, chúng sẽ đồng loạt sinh sôi."

Trong tiết trời tràn ngập hương hoa và ánh nắng, những con ong màu đen căn vỡ kén (tức là thân thể con người) chui ra ngoài, giương cánh bay cao. Có bao nhiêu con? Sẽ có bao nhiêu người phải mất mạng?

"Nhất định phải làm gì đó."

"Cậu muốn làm gì? Đừng nói là quay lại thành phố nhé? Cậu mà quay về đó là bị giết đấy. Cậu là người bình thường, không thể qua mặt hệ thống giám sát hoạt động đầy rẫy ở No.6 đâu. Chỉ cần cậu thò chân vào nội thành, là có khả năng bị bắn chết ngay lập tức. Chúng ta chẳng có chút lợi thế nào cả."

"Không... xem ra có một cách."

Nezumi nheo mắt.

"Tôi đã sống sót dưới sự tấn công của loài ong đó, biết đâu trong người tôi có kháng thể chống lại nọc độc của nó... Nếu đúng như vậy, có thể lấy máu để chế tạo huyết thanh."

Nezumi nhìn Shion, ánh mắt như nhìn một thứ gì đáng ghét, rồi nhún vai kiểu cách.

"Cho nên, cậu định ngông nghênh trở về thành phố, chạy đến Cục Dịch tễ, nói với họ rằng 'Hãy kiểm tra máu của tôi. Nếu được, hãy chế tạo huyết thanh' hả? Đồ điên! Máu lấy từ người cậu ra sẽ thành rác ngay! Cậu toàn nói những lời ra vẻ ta đây, thế đã đủ quyết tâm hy sinh thân mình vì người khác chưa?"

"Tôi không muốn chết."

"Thì đừng nói những chuyện nhảm nhí nữa. Mặc kệ trong cơ thể cậu có kháng thể hay không, nếu cậu bị bắt thì chỉ có con đường chết, vấn đề là sớm hay muộn thôi."

"Vậy chúng ta nên làm thế nào?"

"Không làm gì cả, cứ mặc kệ nó. "

Shion cúi gằm mặt, "Mặc kệ?"

"Phải, như thế chẳng tuyệt lắm sao? Cảnh tượng sụp đổ của thành phố Thánh ngập tràn ánh sáng. Chúng ta chỉ việc nhàn nhã ngồi ở ghế VIP và thưởng thức thôi."

"Nezumi!"

"Này, đừng có đổ nước lên người tôi nữa đấy."

"Cậu cho rằng West Block rất an toàn sao? Tất cả đều là người như nhau mà. Nơi này cũng có thể bị đám ong kí sinh kia tấn công."

Nezumi không nói gì, một bên gò má nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh khinh, "Không như nhau đâu."

"Hả?"

"Ít nhất thì bọn trong thành phố không cho rằng dân West Block là đồng loại với chúng. Cậu còn không biết đây là nơi như thế nào sao? Là bãi thải của thành phố Thánh. Bọn chúng chỉ biết đến sự phồn vinh của bản thân, và đem trút đủ mọi rác rưởi dơ bẩn về đây. Cậu thừa sức tự kiểm chứng bằng chính mắt mình."

"Nezumi..."

"Trực giác mách bảo tôi rằng, lũ quái vật kia chỉ chọn cư dân của No.6, những người khỏe mạnh, sống ở nơi mà mọi dơ bẩn đều được thải đi xa, để lại môi trường sạch sẽ với đầy đủ chất dinh dưỡng. Các ngài quái vật cũng sành ăn thật đấy."

"Vì sao cậu lại khẳng định như vậy?"

"Shion, tôi không hiểu sinh thái côn trùng, nhưng cả ong, kiến hay châu chấu đều xuất hiện ở nơi có con mồi phong phú, đúng không? Tuy mật độ dân số West Block cao hơn hẳn nội thành, nhưng nơi này không có bóng dáng bọn quái vật đó. Nói cách khác, West Block không tồn tại vật chủ và con mồi chúng cần."

Shion nghe mà câm nín. Suy nghĩ rồi tung cả lên. Đầu cũng nhoi nhói đau. Nezumi đưa tay chạm vào má Shion.

"Xin lỗi... Tôi không cố ý khiến cậu khó chịu. Thôi quên đi. Cậu là người ở bên trong, ở bên trong bức tường thành."

"Cái gì bên trong bên ngoài... Tôi không hiểu."

"Tất nhiên cậu không hiểu. Các người chưa từng nỗ lực tìm hiểu chuyện ở bên ngoài bức tường, cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm như vậy. Một đám người vô tri, ngạo mạn, hạnh phúc... Nhưng cũng thật đáng thương. Còn cậu, đã vắng ra khỏi đó rồi."

Và không thể tiếp tục vô tri, ngạo mạn, hạnh phúc được nữa. Cậu muốn nói như vậy phải không?

Vẫn câm nín, Shion nhìn vào mắt Nezumi.

Nếu chưa từng nỗ lực tìm hiểu những điều mình không biết mà là ngạo mạn, nếu cuộc sống hạnh phúc từ bấy đến nay được xây dựng trên nền tảng ngạo mạn đó, thì được thôi, mất cũng chẳng sao. Tôi cũng mong được vắng khỏi đó đây.

"Nezumi."

"Ừ?"

"Tôi muốn biết sự thật. Đâu mới là sự thật, cái thế giới mà tôi đang sống sẽ biến đổi ra sao, tôi muốn biết diện mạo thực sự của nó."

Nezumi nhún vai, nhoẻn miệng cười, "Cậu còn trẻ quá."

"Hình như chúng ta cùng tuổi thì phải."

"Kinh nghiệm cuộc sống không giống nhau. Muốn biết diện mạo thực sự gì gì đó... Đúng là một lời thoại sến súa, chắc chỉ Hamlet mới nói được thôi."

(Hamlet là một vở kịch của William Shakespeare, có lẽ được sáng tác vào năm 1601. Cốt truyện của tác phẩm có nguồn gốc từ thể loại Saga thời Trung cổ)

"Hamlet là ai?"

"Hoàng tử Đan Mạch. Cậu đó, trước khi tìm biết sự thật thì hãy chỉnh trang lại mớ kiến thức cục bộ của mình đi. Cậu gần như chẳng có chút vốn liếng gì về văn học cổ điển."

"Bởi vì... chúng không cần thiết. Chính quyền No.6 cũng không khuyến khích đi sâu vào lĩnh vực nghệ thuật."

Nezumi vươn tay lấy hai quyển sách trên kệ.

"Nếu cậu đoán không sai, mấy chuyện rắc rối này sẽ tạm dừng trong mùa đông, nói cách khác đó là thời gian hoãn binh trước khi xuân sang, đúng không?"

"Chắc thế."

"Cho nên chúng ta không cần phải vội, sốt ruột cũng vô ích. Trong khi chờ cậu bình phục hoàn toàn để chạy nhảy tung tăng như trước, hãy đọc những thứ này cho nó nghe đi."

"Nó?"

Con chuột nhắt màu nâu nhảy lên đầu gối Shion, đứng bằng hai chân sau.

"Nó rất thích Macbeth, còn quyển Paust này nữa, cậu nghe bao giờ chưa?"

(Một vở kịch của Goethe, về một người bán linh hồn cho quỷ dữ để thỏa mãn ước mơ và khát khao hiểu biết)

"Chưa từng."

Nezumi nhú mào, cố ý thở dài thật mạnh.

"Nếu bản thân không đủ nhận thức, thì chớ mong lay động được trái tim người khác. Nếu không biết đối đãi bằng chân tâm, thì chớ mong nghe được tiếng lòng của người khác. Cậu đó, đừng chỉ lo vỗ béo cái đầu, thỉnh thoảng cũng cần nuôi dưỡng tâm hồn nữa chứ! Chẳng phải mẹ cậu từng đọc sách cho cậu nghe sao?"

"Ừ."

Con chuột nhắt kêu rối rít.

"À, đúng rồi, nhắc đến mẹ cậu, bà ấy có gửi lời nhắn cho cậu đây, suýt nữa thì tôi quên mất."

"Hả?"

Nezumi đỏ mặt lảng sang hướng khác.

"Dù sao cậu cũng đã sống sót... Bởi thế, tôi nghĩ chí ít cũng nên báo cho mẹ cậu biết cậu đang ở đây."

"Cậu giúp tôi báo tin cho mẹ sao?"

"Không phải tôi, tôi chỉ ở dưới đường cống thoát nước thôi, là nó làm hết đó."

Con chuột nhắt màu nâu ngoạo đầu.

"Là nó giúp cậu đưa tin cho bà ấy, tôi cho nó ngoạm mẩu giấy rồi mang đến cho mẹ cậu. Tuy là phương pháp cũ rích, nhưng có thể qua mặt mạng lưới giám sát của Cục Trị an."

"Cảm ơn nhé."

"Cho tôi xin, cậu đừng dùng ánh mắt sáng long lanh rồi cảm ơn tôi trịnh trọng như thế. Cậu không thấy ngượng miệng sao?"

"Tôi cảm ơn con chuột này."

"Ồ, thế hả."

Shion thực sự rất biết ơn Nezumi. Giờ thì cậu đã thấm thía, để vượt qua bức tường kia chật vật đến nhường nào. Thế nhưng, bất chấp nguy hiểm và gian nan, Nezumi vẫn giúp cậu báo tin cho mẹ. Cậu cảm kích Nezumi, từ tận đáy lòng mình. Thì ra "hiếu biết" chính là thế này đây.

"Nhưng mẹ cậu cũng bản lĩnh lắm nhé, gửi tin cho cậu ngay trước cặp mắt cú diều của Cục Trị an."

Nezumi ném cho Shion mẩu giấy dài chừng một ngón tay, trên đó có một chuỗi kí tự viết hơi lộn xộn.

LK, gần với 3000, Latch Build 3F, không chắc lắm, K

"Thế này nghĩa là gì?"

Không ai bảo ai, cả hai nhìn nhau.

"Đây là tin tức mẹ ruột gửi cho con trai yêu dấu kia mà, cậu không có tí ấn tượng nào à?"

"Không có. K hẳn là chữ cái đầu tiên trong tên của mẹ, nhưng cũng không chắc chắn."

"Địa chỉ chẳng? Nhưng vùng này vốn không hề có số nhà... Latch Build à? Hay là để tôi đi điều tra xem sao."

"Mẹ có quen ai ở West Block sao?"

Shion rất bất ngờ, cậu chưa từng nghe mẹ nói là có người quen ở West Block.

"À, nói không chừng..."

Nezumi lấy tay gõ gõ tạo thành nhịp điệu rất êm tai.

"Gì vậy?"

"Là cha cậu."

"Không thể nào... Cậu xem tiểu thuyết quá nhiều rồi. Tuôn ra những lời này mà không thấy ngượng miệng à?"

"Học nhanh gớm. Nhưng cậu nói cũng phải, nếu vậy thì chẳng khác gì kịch bản phim truyền hình! Người cha lưu lạc trùng phùng với đứa con trai mười sáu tuổi."

Giọng Nezumi đột nhiên trầm hơn.

"Con trai, cha rất nhớ con."

"Cha ơi, con cũng rất nhớ cha."

Shion lao vào vòng tay Nezumi, ôm thật chặt. Ấm áp quá! Hơi lạnh của thi thể Yamase chợt trở dậy trong lồng ngực Shion. Gạt nó sang một bên, Shion nhắc nhở bản thân đừng quên hơi ấm này, đừng quên cảm giác ấp iu một cơ thể sống. Cậu mong sao mình và những người khác đều có thể tiếp tục sinh tồn, không bị tước đoạt tính mạng một cách ngang ngược. Cậu dùng cả con người mình cảm nhận niềm vui được thở, được sở hữu tấm thân ấm nóng.

Nezumi nhẹ nhàng buông Shion ra.

"Cậu diễn cũng ngọt ghê!"

"Ừ. Tôi đã trưởng thành trong một thời gian ngắn nhì."

"Đúng là một học sinh ưu tú. Nào, đi thôi."

"Đi đâu?"

"Ra ngoài."

Bên ngoài trời tối đen. Nghe nói ở đây, buổi tối đều đen như mực.

Gió lạnh thổi vù vù, lạnh cắt da cắt thịt.

"Cậu nhìn xem."

Nezumi chỉ tay.

Đằng xa là No.6, một khoảnh trời sáng rực rỡ, cách biệt hẳn với bóng đêm.

"Bất kể là tinh mơ, ban ngày hay đêm tối, ở đó đều sáng rực, đẹp đẽ như vậy."

"Ừ."

"Nhưng từ nay cậu sẽ sống ở đây."

Ở nơi bị bóng tối che phủ, chỉ có vài ngọn đèn lác đác. Ánh sáng yếu ớt, khiến bóng đêm càng thêm dữ dội.

Mây tản ra, vầng trăng hé lộ. Là trăng non, giống như phần móng tay bị cắt treo lơ lửng trên bầu trời. Nezumi cúi xuống nhặt lên một vật.

"Cậu nhìn này."

Là ong, một con ong đã chết.

"Đây là loại ong bắp cày bình thường."

"Xem ra cậu nói đúng, thời kì hoạt động của ong đã kết thúc."

"Trước khi mùa xuân đến, vẫn có thể..."

Vẫn có thể tranh thủ thời gian. Còn vài tháng để cứu vãn mọi chuyện.

"Nếu cậu thực sự muốn chiến đấu với đám ong kí sinh, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu cậu muốn giúp đỡ No.6, thì đừng tính phần tôi."

"Cậu cảm hận No.6 ư?"

Nezumi không đáp. Gió càng lúc càng mạnh, xung quanh, tiếng cành lá cọ vào nhau khô khốc, bóng cây lay động trong đêm.

"Shion!"

"Ừ?"

"Thành phố nơi cậu sống, mới là kí sinh trùng."

"Sao?"

"Bám lên vật chủ, hấp thụ chất dinh dưỡng, cuối cùng nuốt chửng tất cả. No.6 là thành phố như vậy đấy, thành phố kí sinh... Cậu hiểu tôi nói gì không?"

"Không hiểu."

"Không bao lâu nữa cậu sẽ hiểu. Cậu nói muốn biết sự thật, nhưng một khi đã biết, thì không thể quay đầu được nữa. Cậu nên chuẩn bị tâm lý trước đi."

"Đã không thể quay đầu từ lâu rồi."

"Nói cũng phải."

Tiếng Nezumi cười lẫn vào trong gió, làm dịu âm điệu hun hút khô khốc ấy.

"Sau khi biết được sự thật mà cậu vẫn muốn bảo vệ No.6, thì..."

Trong bóng tối, Nezumi quay đầu lại nhìn Shion. Shion cảm nhận được ánh mắt nó, cảm nhận được sắc xám đang rực lên.

"Sẽ thành kẻ địch của tôi."

Lạnh quá, quay vào thôi. Nezumi chột nói với giọng khác hẳn. Nó xoay người, vừa huýt sáo vừa bước xuống tầng hầm.

"Nezumi."

Tiếng huýt sáo ngưng lại.

"Cậu vẫn chưa cho tôi biết tên thật."

"Nezumi chính là Nezumi, hỏi nhiều làm gì."

"Nhưng nó không hợp với cậu. Hơn nữa cậu đã hứa rồi mà, chỉ cần tôi sống sót cậu sẽ cho biết tên."

Có tiếng cười khẽ, nhưng mau chóng biến thành tiếng huýt sáo, tiếp đó là tiếng sập cửa. Màn đêm lại chìm trong tĩnh lặng.

Chỉ còn Shion một mình ngơ ngác, đứng yên tại chỗ. Gió lùa vào mái tóc bạc của cậu, xa xa có tiếng chó oăng oăng.

Cậu ngẩng đầu nhìn về thành phố ngập tràn ánh sáng. Nơi mà Nezumi khinh thường gọi là "thành phố kí sinh", lại lộng lầy như ở kia.

Shion nhắm mắt hít thật sâu.

Rồi chậm rãi tiến về phía tầng hầm.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tác Giả Asano Atsuko](#)

[Tập 1](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)